Agatha Christie Poirot

Agatha Christie Poirot

Cazuri rezolvate

CUPRINS:

I. Melodia ucigaşă.
II. Cadavrul din tren.
III. O coincidenţă curioasă.
IV. Pronosticuri confirmate.
V. Lanţul de dovezi.
VI. Lucruri stranii.
VII. Moarte pe vapor.
VIII. Avertismentul pe Muntele Profetului.
IX. Crimă perfectă.
X. Tragedia Pengelley.
XI. Misterioasa contesă Rossakoff.
XII. Preţioasa cutie chinezească.
XIII. Groaza domnului Pearson

I. Melodia ucigaşă.

Hercule Poirot îşi întinse picioarele spre radiatorul electric aşezat lângă perete. Barele acestuia încinse la roşu, frumos aranjate, erau o încântare pentru mintea sa ordonată.

Focul de cărbune, spuse în sinea lui, era întotdeauna inform şi întâmplător! Niciodată nu ajungea la simetria asta.

Telefonul sună. Poirot se ridică, uitându-se la ceas. Era aproape de unsprezece şi jumătate noaptea. Se întrebă cine putea să-l sune la ora asta. Era posibil să fie o greşeală.

Sau, murmură ca pentru el cu un zâmbet straniu, este vorba de un milionar, proprietarul unui ziar, descoperit mort în biblioteca din casa lui de la ţară, cu o orhidee

pastelată, încleştată în mâna sa stângă şi cu o pagină ruptă dintr-o carte de bucate, prinsă cu un ac în piept.

Zâmbind în faţa acestui scenariu imaginar, ridică receptorul.

Imediat se auzi o voce – vocea răguşită a unei femei, cu o tentă de disperare şi urgenţă în ea.

— Domnul Hercule Poirot? Domnul Hercule Poirot?

— Hercule Poirot la telefon.

— Domnule Poirot, puteţi veni imediat, imediat, sunt în pericol, într-un mare pericol, ştiu asta…

Poirot spuse aspru:

— Cine sunteţi? De unde vorbiţi?

Vocea se auzi mai slab, dar şi mai îngrijorată.

— Imediat… e vorba de viaţă sau de moarte… „Jardin des Cynes”… imediat… masa cu irişi galbeni…

Urmă o pauză, un fel de răsuflare ciudată şi nu se mai auzi nimic.

Hercule Poirot închise. Era uluit. Murmură printre dinţi:

— E ceva aici curios.

În uşa restaurantului „Jardin des Cynes”, Luigi cel gras se grăbi să-l întâmpine.

— Buona sera, domnule Poirot. Doriţi o masă, da?

— Nu, nu, dragul meu Luigi. Mă uit după nişte prieteni. Dau o raită, poate încă n-au venit. Ah, ia uite, masa de acolo din colţ, cu irişi galbeni, apropo, o mică întrebare, dacă nu sunt indiscret. Pe toate celelalte mese sunt lalele, lalele roşii, de ce numai pe masa aia aţi pus irişi galbeni?

Luigi ridică din umeri foarte expresiv.

— O comandă, monsieur! Un ordin special! Fără îndoială, florile favorite ale uneia dintre doamne. Masa e a domnului Barton Russell, un american imens de bogat.

— Aha, trebuie să studiezi capriciile doamnelor, nu-i aşa, Luigi?

— Monsieur are dreptate, spuse Luigi.

— Văd la masa aceea o cunoştinţă de-a mea. Mă duc să stăm de vorbă.

Poirot îşi croi drum, cu delicateţe, pe lângă ringul de dans, pe care evoluau perechi. Masa respectivă era pregătită pentru şase persoane, dar, deocamdată, era un singur ocupant, un tânăr adâncit în gânduri, trist şi care bea şampanie.

Nu era deloc persoana pe care se aşteptase s-o vadă Poirot. Părea imposibil să asociezi ideea de pericol sau melodramă cu orice grup din care făcea parte Tony Chapell.

Poirot se opri fără zgomot, lângă masă.

— Ah, e aici, cumva, prietenul meu Anthony Chappell?

— O, ce bine îmi pare, Poirot, copoiul poliţiei! Strigă tânărul. Nu Antony, dragul meu.

— Tony, pentru prieteni!

Trase un scaun.

— Hai, stai cu mine. Să vorbim despre crime! Să mergem şi mai departe şi să bem pentru crime. Turnă şampanie într-un pahar gol. Dar ce cauţi tu în învălmăşeala asta de cântece, dans şi veselie, dragul meu Poirot? N-avem cadavre aici, absolut nici un singur cadavru, să-ţi oferim.

Poirot sorbi din şampanie.

— Pari foarte vesel, mon cher!

— Vesel? Mă simt nenorocit, copleşit de amărăciune. Spune-mi, auzi melodia pe care o cântă. O recunoşti?

— Are, probabil, ceva de-a face cu fata care te-a părăsit?

— Ai ghicit, spuse tânărul, dar nu complet. „Nimic nu se compară cu dragostea care te face nefericit!” Aşa se numeşte.

— Aşa?

— Cântecul meu preferat, rosti Tony Chapell morocănos. Restaurantul meu favorit, orchestra mea favorită şi fata mea dragă e aici şi dansează cu altcineva.

— De asta eşti aşa melancolic? Întrebă Poirot.

— Exact. Ştii, Pauline şi cu mine am avut ceea ce oamenii de rând numesc o ceartă. Adică, ea a spus 95 de cuvinte şi eu cinci din fiecare sută. Cele cinci ale mele erau: „dragă,

stai să-ţi explic”. Ea reîncepea cu cele 95 şi nu înaintam deloc. Cred, adăugă Tony trist, că am să mă otrăvesc.

— Pauline? Murmură Poirot.

— Pauline Weatherby. Cumnata cea mică a lui Barton Russell. Tânără, frumoasă şi dezgustător de bogată. În seara asta Barton Russel dă o petrecere. Îl cunoşti? Mare afacerist, american proaspăt bărbierit, plin de vigoare şi personalitate. Soţia lui a fost sora Paulinei.

— Şi cine mai ia parte la petrecere?

— O să-i cunoşti într-o clipă, când se opreşte muzica. E Lola Valdez, ştii, dansatoarea sud-americană din noul spectacol de la „Metropole” şi Stephen Carter. Îl cunoşti pe Carter, lucrează în diplomaţie. Foarte secretos. I se spune Stephen cel mut. Tipul de om care spune: „Nu am calitatea de a declara etc., etc.” Iată-i că vin.

Poirot se ridică. Fu prezentat lui Baron Russell, lui Stephen Carter, señorei Lola Valdez, o fiinţă brunetă, lascivă şi Paulinei Weatherby, foarte tânără, foarte blondă, cu ochii mari, frumoşi.

Barton Russell spuse:

— Cum, acesta-i marele Hercule Poirot? Îmi face multă plăcere să vă întâlnesc, domnule. Vreţi să staţi jos şi să rămâneţi cu noi? Asta dacă nu…

Tony Chapell îl întrerupse.

— Are o întâlnire cu un cadavru, cred, sau caută un om de afaceri dispărut, ori marele rubin al Rajahului din Borrioboolagah?

— Ah, prietene, crezi că nu sunt niciodată liber? Nu pot şi eu, o dată, să încerc să mă distrez?

— Poate ţi-ai dat întâlnire aici cu Carter. Ultimele ştiri despre situaţia internaţională de la Naţiunile Unite, acum atât de gravă. Planurile furate trebuie găsite, altfel se va declara mâine război!

Pauline Weatherby spuse tăios.

— De ce trebuie să fii atât de cumplit de idiot, Tony?

— Scuze, Pauline.

Tony Chapell se afundă în tăcerea lui plină de amărăciune.

— Ce severă sunteţi, mademoiselle.

— Nu pot să sufăr oamenii care se dau în spectacol tot timpul!

— Văd că trebuie să fiu grijuliu. Să discut numai despre treburi serioase.

— O, nu, domnule Poirot. N-am vrut să spun asta.

Se întoarse zâmbitoare spre el şi îl întrebă:

— Sunteţi, într-adevăr, un fel de Sherlock Holmes şi faceţi deducţii miraculoase?

— Ah, deducţiile nu sunt aşa de uşor de făcut în viaţa adevărată. Dar să fac o încercare? Aşadar, să deduc că irişii galbeni sunt florile dumneavoastră preferate?

— Aţi greşit, domnule Poirot. Crinii sau trandafirii.

Poirot oftă.

— Un eşec. O să încerc mai departe. În seara asta, nu cu mult timp în urmă, aţi telefonat cuiva.

Pauline râse şi bătu din palme.

— Exact.

— Imediat după ce-aţi sosit aici?

— Aţi ghicit din nou. Am telefonat în clipa în care am intrat pe uşă.

— Ah, asta nu e chiar aşa. Aţi telefonat înainte de a veni la masa asta?

— Da.

— În mod hotărât, e foarte rău.

— O, nu, cred că a fost foarte inteligent din partea dumneavoastră. Cum de-aţi ştiut că am telefonat?

— Asta, mademoiselle, este secretul marelui detectiv. Şi persoana căreia i-aţi telefonat poartă un nume care începe cu P, sau poate cu un H?

Pauline râse.

— Aţi greşit. I-am telefonat cameristei mele să pună la poştă nişte scrisori extrem de importante pe care n-am reuşit să le expediez. O cheamă Louise.

— Sunt încurcat, foarte încurcat.

Muzica începu din nou.

— Dansăm, Pauline? Întrebă Tony.

— Nu vreau să dansez iar atât de curând, Tony.

— Ce poate să fie oare mai rău! Exclamă Tony cu amărăciune, adresându-se parcă întregii lumi.

Poirot îi şopti sud-americanei din partea cealaltă a lui:

— Señora, nu îndrăznesc să vă invit la dans. Sunt din cale afară de demodat.

Lola Valdez răspunse:

— Ah, e una prostie ce spuneţi acolo! Sunteţi încă un tânăr. Părul este încă negru!

Poirot tresări uşor.

— Pauline, în calitate de cumnat şi tutore al tău, rosti Barton Russell pe un ton imperativ, am să te forţez să vii la dans! Asta-i vals şi e singurul la care mă pricep.

— Dar cum nu, Barton, dansăm imediat.

— Eşti o fată bună, Pauline, e minunat din partea ta.

Plecară împreună. Tony îşi îndepărtă scaunul de masă. Apoi se uită la Stephen Carter.

— Eşti un tip vorbăreţ, nu-i aşa, Carter? Remarcă el. Înveseleşti grupul cu conversaţia ta spirituală, ei, ce zici?

— Zău, Chapell, zău, nu ştiu ce vrei de la mine.

— O, nu ştii, nu ştii? Îl imită Tony.

— Dragul meu.

— Bea, băiete, bea, dacă nu vorbeşti.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci am să beau eu.

Stephen Carter ridică din umeri neputincios.

— Scuză-mă, trebuie să vorbesc cu un tip de acolo, pe care-l cunosc. Un tip cu care am fost la Eton.

Stephen Carter se ridică şi se îndreptă spre o masă care se afla câţiva paşi mai departe.

Tony spuse încurcat:

— Cineva ar trebui să-i înece pe toţi absolvenţii ăştia de la Eton încă de la naştere.

Hercule Poirot continua galanta sa conversaţie cu bruneta frumoasă de lângă el.

Îi şopti:

— Mă întreb care ar putea fi florile favorite ale domnişoarei?

— Ah, acum de ce vrea să ştie señor?

Lola era şireată.

— Mademoiselle, dacă aş vrea să trimit flori unei doamne, aş fi foarte atent ca acestea să fie cele care îi plac.

— Acesta este foarte encantador din partea dumneavoastră, domnule Poirot. Vă spun: ador garoafele mari, roşii sau trandafirii foarte roşii.

— Superb, da, superb! Deci, nu vă plac irişii galbeni.

— Florile galbene, nu, nu fac un acord cu temperamentul meu.

— Ce înţelept… Spuneţi-mi, mademoiselle, aţi telefonat vreunui prieten în seara asta, de când aţi sosit aici?

— Eu? Să telefonez la un prieten? Nu, nu, ce întrebare curioasă!

— Ah, dar eu sunt un om foarte curios.

— Sunt sigură că sunteţi. Îşi rostogoli ochii negri pe faţa lui. Un om foarte periculos.

— Nu, nu, nu periculos, să spunem, un om care poate fi util… la pericol! Înţelegeţi?

Lola chicoti. Îşi arătă dinţii ei albi.

— Nu, nu, râse ea. Sunteţi periculos.

Hercule Poirot oftă.

— Văd că nu înţelegeţi. Toată treaba asta este foarte stranie.

Tony se deşteptă din mahmureala lui şi spuse dintr-o dată:

— Lola, ce-ai zice să ne repezim şi să dăm o raită? Haide.

— Vin, da. Dacă domnul Poirot nu e tanto curajos!

Tony o luă de umeri şi, în timp ce se îndepărtau, îi aruncă o remarcă lui Poirot.

— Bătrâne, poţi să meditezi la următoarea crimă! Poirot zise:

— Spui ceva profund. Da, da, ceva profund… Rămase pe gânduri un minut sau două, apoi ridică un deget. Luigi veni prompt, cu faţa lui latră, toată numai zâmbet.

— Mon vieux, spuse Poirot, am nevoie de nişte informaţii.

— Mereu la ordinele dumneavoastră, monsieur.

— Aş dori să ştiu câţi dintre oamenii de la masa aceasta au folosit telefonul până acum?

— Vă pot spune, monsieur. Tânăra, cea în alb, a telefonat de îndată ce a ajuns aici. Apoi, s-a dus să-şi lase haina şi, în timpul ăsta, cealaltă doamnă a ieşit de la garderobă şi a intrat în cabina telefonică.

— Deci, señora a telefonat! Asta a fost înainte de a intra în restaurant?

— Da, monsieur.

— Altcineva?

— Nu, monsieur.

— Toate astea, Luigi, îmi dau groaznic de furcă!

— Vai, monsieur.

— Da. Cred, Luigi, că în noaptea asta, mai presus decât toate, trebuie să fiu cu ochii în patru! Ceva urmează să se întâmple, Luigi, şi eu nu sunt deloc sigur despre ce este vorba.

— Pot să fac ceva, monsieur?

Poirot făcu un semn. Luigi se depărtă discret. Stephen Carter se întorcea la masă.

— Suntem încă siguri, domnule Carter, spuse Poirot.

— O, cam aşa, remarcă celălalt.

— Îl cunoaşteţi bine pe domnul Barton Russell.

— Da, îl cunosc foarte bine.

— Cumnata lui, micuţa domnişoară Weatherby, este foarte încântătoare.

— Da, o fată drăguţă.

— Şi pe ea o cunoaşteţi bine?

— Destul.

— O, destul, destul, spuse Poirot.

Carter îl privi cu atenţie.

Muzica se opri şi ceilalţi se întoarseră.

Barton Russell spuse unui ospătar:

— Încă o sticlă de şampanie, repede.

Apoi îşi ridică paharul.

— Fiţi atenţi cu toţii. Vreau să toastăm. Ca să vă spun adevărul, mica petrecere din seara aceasta are un pretext. După cum ştiţi, am reţinut o masă pentru şase persoane. Noi eram numai cinci. Deci, aveam un loc liber. Atunci, printr-o foarte stranie coincidenţă, s-a întâmplat ca domnul Hercule Poirot să treacă pe aici şi l-am rugat să rămână cu noi. Încă nu vă daţi seama ce coincidenţă fericită a fost. Ştiţi, scaunul gol din seara aceasta reprezintă o doamnă – doamna în a cărei memorie dau această petrecere. Doamnelor şi domnilor, această petrecere o dedic memoriei scumpei mele soţii, Iris, care a murit exact acum patru ani, la aceeaşi oră!

Se creă o rumoare la masă. Barton Russell, cu faţa aproape netulburată, ridică paharul.

— Să bem în memoria ei. Pentru Iris!

— Iris? Spuse Poirot aspru.

Se uită spre flori. Barton Russell îi surprinse privirea şi aprobă încet din cap.

Cei din jurul mesei murmurau:

— Iris… Iris…

Toţi păreau surprinşi şi nu se simţeau în largul lor.

Barton Russell continuă să vorbească cu intonaţia sa americană, rar şi monoton, fiecare cuvânt pronunţându-l cu greutate.

— S-ar putea să vi se pară tuturor ciudat să sărbătoresc o moarte în felul acesta, printr-o petrecere la un restaurant luxos. Dar am un motiv, da, un motiv. Pentru ca domnul Poirot să înţeleagă, am să mă explic.

Îşi întoarse capul spre Poirot.

— Într-o seară, acum patru ani, domnule Poirot, am organizat o petrecere de felul acesta la New York. Am fost: soţia mea şi cu mine, domnul Stephen Carter, care era

ataşat la ambasada din Washington, domnul Anthony Chapell, ce se afla ca musafir în casa noastră de câteva săptămâni, şi señora Valdez, ce încânta New York-ul atunci cu dansul său. Micuţa Pauline – şi o bătu pe umăr – avea numai 16 ani, dar i s-a făcut o favoare ca să vină la petrecere, îţi aminteşti, Pauline?

— Îmi amintesc, da.

Vocea ei era uşor tremurată.

— Domnule Poirot, în noaptea aceea s-a întâmplat o tragedie. Tobele au bătut şi programul de cabaret a început. Luminile s-au stins, cu excepţia unei pete luminoase din mijlocul ringului. Când luminile s-au reaprins, domnule Poirot, am văzut că soţia mea căzuse cu capul pe masă. Era moartă. Moartă de-a binelea. S-a găsit cianură de potasiu pe fundul paharului său de vin şi restul din pachet a fost descoperit în geanta ei.

— S-a sinucis? Întrebă Poirot.

— Asta a fost verdictul acceptat… M-a distrus, domnule Poirot. Exista, probabil, vreun motiv posibil pentru un asemenea act – aşa a considerat poliţia. Am acceptat decizia ei.

Lovi deodată puternic în masă.

— Dar eu nu eram satisfăcut… nu, de patru ani mă gândesc, mă frământ şi nu sunt satisfăcut: nu cred că Iris s-a sinucis. Dimpotrivă, domnule Poirot, sunt convins că ea a fost omorâtă de cineva de la această masă.

— Ia ascultă, domnule…

Tony sărise pe jumătate în picioare.

— Linişteşte-te, Tony, zise Russell. N-am terminat. Unul a făcut-o – sunt sigur de asta acum. Cineva care, acoperit de întuneric, a strecurat pachetul pe jumătate gol cu cianură în geanta ei. Cred că ştiu cine a făcut-o. Adică, ştiu adevărul…

Lola spuse pe un ton ridicat, aspru:

— Eşti nebun, ai înnebunit. Cine vroia să-i facă rău? Zău, eşti nebun. Eu nu mai rămân…

Se opri. Bateristul se dezlănţuise.

Barton Russell spuse:

— Cabaretul. Vom continua în felul acesta. Rămâneţi cu toţii la locul vostru. Trebuie să mă duc să vorbesc cu orchestra. Am o mică înţelegere cu ei.

Se ridică şi plecă de la masă.

— Ce treabă fantastică, comentă Carter. Omul e nebun.

— Da, e înnebunit, spuse Lola.

Luminile se micşorară.

— Aş da orice s-o pot şterge de aici, spuse Tony.

— Nu! Se răsti Pauline la el. Apoi murmură: O, vai… O, vai…

— Ce s-a întâmplat, mademoiselle? Întrebă Poirot.

Ea răspunse aproape în şoaptă:

— E oribil! Este la fel ca în noaptea aceea…

— Sst! Sst! Se auzi din mai multe părţi. Poirot vorbi pe un ton mai jos.

— Să vă spun ceva la ureche. Îi şopti şi o bătu uşor pe umăr. Totul se va termina cu bine, o asigură el.

— Dumnezeule, ascultaţi! Strigă Lola.

— Ce este, señora?

— E aceeaşi melodie, acelaşi cântec pe care l-au interpretat în noaptea aceea la New York. Barton Russell trebuie să fi aranjat asta. Nu-mi place ce se întâmplă.

— Curaj… Curaj…

Se auziră din nou sâsâituri.

O fată înaintă spre mijlocul ringului, o fată neagră ca abanosul, cu ochi mari, imenşi şi dinţi albi strălucitori, începu să cânte cu o voce răguşită, pătrunzătoare, o voce care, în mod curios, te emoţiona.

Te-am uitat, în fine, Nu mă mai gândesc la tine

Felul cum mergeai, Felul cum vorbeai, Lucrurile pe care mi le spuneai.

Te-am uitat, în fine, Nu mă mai gândesc la tine.

N-aş putea spune

Cu siguranţă azi

Dacă ochii tăi erau albaştri sau verzi.
Te-am uitat, în fine, Nu mă mai gândesc la tine.
M-am săturat
Să mă gândesc la tine
Îţi spun, m-am săturat.
Să mă gândesc la tine…
La tine… la tine… la tine…

Melodia languroasă, vocea adâncă de aur a negresei aveau un efect puternic. Te hipnotizau, te vrăjeau. Chiar şi ospătarii îl simţeau. Întreaga sală era cu ochii îndreptaţi spre ea, hipnotizată de adânca emoţie pe care i-o insufla, picurând-o până la saturaţie.

Un ospătar trecu încet în jurul mesei umplând paharele, murmurând „şampanie” pe un ton jos, dar toată atenţia era concentrată asupra petei de lumină strălucitoare, asupra femeii ai cărei strămoşi rămăseseră undeva în Africa, ea continuând să cânte cu vocea ei catifelată:

Te-am uitat, în fine, Nu mă mai gândesc la tine.
O, ce minciună
Mă voi gândi la tine… la tine… la tine…
Până voi muri.

Aplauzele izbucniră, frenetice. Luminile se aprinseră. Barton Russell se înapoie şi se aşeză în scaunul său.

— E mare! Strigă Tony.

Dar cuvintele lui fură întrerupte de ţipătul Lolei.

— Priviţi… priviţi.

Şi-atunci văzură cu toţii cum Pauline Weatherby căzuse cu capul pe masă. Lola ţipa:

— A murit… exact ca Iris… ca Iris la New York.

Poirot sări din scaun, făcându-le semn celorlalţi să stea pe loc. Se aplecă peste trupul prăbuşit pe masă, ridică încet o mână inertă ca să-i ia pulsul.

Faţa sa se făcu albă şi sumbră. Ceilalţi îl priveau. Erau ca paralizaţi, căzuţi în transă. Poirot dădu încet din cap.

— Da, a murit, la pauvre petite. Şi eu stăteam lângă ea! Ah! Dar de data aceasta ucigaşul n-o să scape.

Barton Russell, pământiu la faţă, murmură:

— Exact ca Iris… Ea a văzut ceva, Pauline a văzut ceva în noaptea aceea… Numai că nu era sigură… Mi-a spus că nu era sigură… Trebuie să chemăm poliţia… O, doamne, micuţa Pauline!

Poirot spuse:

— Unde este paharul ei? Îl duse la nas. Da, miros de cianură. Un miros de migdale amare… aceeaşi metodă, aceeaşi otravă…

Îi luă geanta.

— Să ne uităm în geanta ei.

Barton Russell strigă:

— Doar nu credeţi că şi asta-i tot sinucidere? Pe viaţa mea!

— Aşteptaţi, îi ceru Poirot. Nu, aici nu-i nimic. Ştiţi, luminile s-au aprins prea repede, încât ucigaşul n-a avut timp. Aşadar, otrava se află încă la el.

— Sau la ea, spuse Carter.

Se uita la Lola Valdez.

Ea şuieră printre dinţi:

— Ce vrei să spui, ce insinuezi? C-am omorât-o eu, asta nu-i adevărat, nu este adevărat, de ce aş face eu un asemenea lucru!

— Te îndrăgostiseşi de Barton Russell la New York. Am auzit că aşa se bârfea. Frumoasele argentiniene sunt vestite pentru gelozia lor.

— O grămadă de minciuni. Şi eu nu sunt din Argentina. Sunt din Peru. Ah, te scuip în faţă. Te… şi o dădu pe spaniolă.

— Vă rog faceţi linişte, strigă Poirot. Vreau să vorbesc eu.

Barton Russell spuse hotărât:

— Toată lumea trebuie percheziţionată.

Poirot spuse calm.

— Non, non, nu este necesar.

— Cum adică, nu este necesar?

— Eu, Hercule Poirot, ştiu. Eu văd cu ochii minţii. Şi-am să vorbesc! Domnule Carter, vreţi să ne arătaţi pachetul din

buzunarul de la piept?
— Nu-i nimic în buzunarul meu. Ce dracu…
— Tony, prietene, vrei să fii atât de bun…
Carter ţipă:
— Du-te dracului…
Tony îi sustrase pachetul, înainte ca acesta să se poată apăra.
— Poftiţi, domnule Poirot, e aşa cum aţi spus!
— E o minciună mârşavă, strigă Carter.
Poirot ridică pachetul şi citi eticheta.
— Cianură de potasiu. Cazul e încheiat.
Se auzi vocea gravă a lui Barton Russell.
— Carter! Am fost convins tot timpul. Iris te iubea. Vroia să plece împreună cu tine. Nu vroia scandal de dragul preţioasei tale cariere, aşa încât ai otrăvit-o. O să atârni în ştreang, şarpe veninos.
— Linişte! Vocea lui Poirot răsună fermă şi autoritară, încă nu am terminat. Eu, Hercule Poirot, am ceva de spus. Prietenul meu de aici, Tony Chapell, mi-a spus când am venit că sunt în căutarea unei crime. Asta e pe jumătate adevărat.
Mă gândeam la crimă, dar am venit să preîntâmpin o crimă. Şi am împiedicat-o. Ucigaşul a plănuit-o bine, dar Hercule Poirot a fost cu un pas înaintea lui. El a trebuit să gândească repede şi să-i şoptească iute ceva la ureche domnişoarei, când luminile s-au stins. Ea e spirit de deşteaptă, mademoiselle Pauline; şi-a jucat bine rolul. Mademoiselle, vrei să fii aşa de bună şi să ne arăţi că nu eşti moartă?
Pauline se ridică. Începu să râdă cu poftă.
— Învierea Paulinei, spuse ea.
— Pauline, draga mea.
— Tony!
— Iubirea mea!
— Scumpule!
Barton Russell se uita cu gura căscată.

— Nu… nu înţeleg…

— Am să vă ajut să înţelegeţi, domnule Barton Russell. Planul dumneavoastră a eşuat.

— Planul meu?

— Da, planul dumneavoastră. Cine era singurul om care avea un alibi cât timp a fost întuneric? Cel care a plecat de la masă – dumneavoastră, domnul Barton Russell. Dar, v-aţi întors, învăluit de întuneric, aţi dat roată mesei cu o sticlă de şampanie, umplând paharele, i-aţi pus cianură în paharul Paulinei şi aţi lăsat să cadă pachetul pe jumătate gol în buzunarul lui Carter, în timp ce v-aţi aplecat peste el ca să luaţi un pahar. O, da, e uşor să joci rolul unui ospătar în beznă când atenţia tuturor este îndreptată în altă parte. Acesta a fost adevăratul motiv pentru petrecerea din seara asta. Cel mai sigur loc de a comite o crimă este în mijlocul mulţimii.

— De ce, de ce naiba să vreau eu s-o omor pe Pauline?

— S-ar putea întâmpla să fie o problemă de bani. Soţia v-a lăsat ca tutore al surorii ei. Aţi menţionat aici acest lucru. Pauline are 20 de ani. La 21 de ani, sau când se va căsători, trebuie să daţi socoteală de felul cum i-aţi administrat averea. Cred că nu v-aţi putea justifica. Aţi făcut speculaţii cu banii ei. Nu ştiu, domnule Barton Russell, dacă v-aţi ucis soţia în acelaşi mod sau dacă sinuciderea ei v-a sugerat ideea acestei crime, dar ştiu că în seara aceasta v-aţi făcut vinovat de încercare de omucidere. Rămâne la latitudinea domnişoarei Pauline dacă vrea să vă dea în judecată.

— Nu, spuse Pauline. Să nu-l mai văd şi să plece din ţara asta. Nu vreau scandal.

— Aţi face bine să vă evaporaţi rapid, domnule Barton Russell, şi vă sfătuiesc să aveţi grijă în viitor.

Barton Russell se ridică cu faţa congestionată.

— Iadul să te mănânce, puşlama de belgian prăpădit care-ţi bagi coada unde nu-ţi fierbe oala!

Plecă furios.

Pauline oftă.

— Domnule Poirot, aţi fost minunat…

— Dar dumneata, mademoiselle, ai fost uimitoare. Să verşi jos şampania, să te prefaci moartă cu atâta naturaleţe!

— Aoleu, se cutremură ea, mă faceţi să mă-nfior.

El spuse cu blândeţe:

— Dumneavoastră mi-aţi telefonat, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

— Nu ştiu. Eram îngrijorată şi înfricoşată fără să ştiu prea bine de ce. Barton mi-a spus că va da petrecerea asta ca să comemoreze moartea lui Iris. Mi-am dat seama că se gândise la un plan, dar că n-o să-mi spună despre ce era vorba. El arăta aşa de ciudat şi frământat încât am simţit că s-ar putea întâmpla ceva teribil, numai că, bineînţeles, nu m-am gândit niciodată că avea intenţia să mă bage în mormânt tocmai pe mine.

— Şi, mademoiselle?

— Auzisem vorbindu-se de dumneavoastră. M-am gândit că dacă aş reuşi să vă aduc doar aici, aş putea să previn ceva. Mi-am închipuit că fiind un străin, dacă aş suna şi m-aş preface că sunt în pericol şi aş învălui totul în mister…

— V-aţi gândit că melodrama mă va atrage? Asta m-a pus pe gânduri. Mesajul în sine era ceea ce se numeşte un „bogus” – nu suna real. Dar teama din voce era adevărată. De aceea am venit şi aţi negat foarte categoric că mi-aţi trimis vreun mesaj.

— Trebuia. Şi-apoi, nu vroiam să ştiţi că eu am telefonat.

— Ah, dar eram aproape sigur de asta! Nu chiar de la început. Dar foarte curând mi-am dat seama că singurele persoane care ştiau despre irişii galbeni de pe masă eraţi dumneavoastră sau domnul Barton Russell.

Pauline dădu din cap afirmativ.

— L-am auzit comandând să fie puşi pe masă, explică ea. Lucrul acesta şi faptul că a mai cerut o masă pentru şase persoane, din moment ce ştiam că aveau să vină numai cinci, mi s-au părut suspecte. Se opri muşcându-şi buza.

— Şi ce-aţi mai bănuit, mademoiselle!

Ea spuse încet:

— Mi-a fost teamă că i se va întâmpla ceva domnului Carter.

Stephen Carter tuşi. Fără grabă, dar destul de hotărât, se ridică de la masă.

— Da… Hm… Trebuie… Vă mulţumesc, domnule Poirot. Vă rămân foarte îndatorat. Sunt sigur că o să mă scuzaţi că plec. Întâmplările din seara asta au fost cam neplăcute.

Uitându-se după silueta lui care se îndepărta, Pauline izbucni violent:

— Îl urăsc. Întotdeauna m-am gândit că din cauza lui Iris s-a sinucis. Sau poate Barton a omorât-o. O, totu-i atât de groaznic…

Poirot îi spuse blând:

— Nu vă mai gândiţi, mademoiselle… Uitaţi… Lăsaţi trecutul… Gândiţi-vă numai la prezent…

Pauline murmură:

— Da, aveţi dreptate…

Poirot se întoarse către Lola Valdez.

— Señora, o dată cu căderea nopţii am devenit mai curajos. Aţi dansa cu mine acum?

— O, cum nu. Sunteţi… mustăcios ca o pisică, domnule Poirot. Insist să dansez cu dumneavoastră.

— Sunteţi foarte bună, señora.

Tony şi Pauline au fost lăsaţi singuri. Ei s-au aplecat unul către celălalt peste masă.

— Dragă Pauline.

— O, Tony, am fost toată ziua o nesuferită şi o arţăgoasă de zgripţuroaică. Poţi să mă ierţi?

— Scumpa mea! Din nou melodia noastră. Hai să dansăm.

Dansau, zâmbindu-şi, murmurând încet: „Nimic nu te face mai nenorocit decât iubirea, Nimic nu te face mai trist ca iubirea, Mai abătut, Mai sentimental, Mai plin de temperament, Mai pătimaş, Nimic mai mult decât iubirea

Nu te face să te prăbuşeşti.

Nimic nu te răscoleşte mai mult ca iubirea, Nimic nu te face mai nebun ca iubirea, Mai insistent, Mai posesiv, Sinucigaş, Ucigaş, Nimic nu-i ca iubirea, Nimic nu-i ca iubirea…”

II. Cadavrul din tren.

Alec Simpson, R. N.1, se urcă de pe peronul de la Newton Abbot într-un compartiment de clasa I al expresului de Plymouth. Un hamal îl urma cu un geamantan greu. Era pe punctul de a-i face vânt pe grătarul pentru bagaje, când tânărul marinar îl opri.

— Nu, lasă-l pe scaun. Îl pun eu sus mai târziu. Poftim.

— Mulţumesc, domnule.

Hamalul se retrase cu un bacşiş gras. Uşile se închiseră şi o voce de stentor strigă: „Numai spre Plymouth. Legătură pentru Torquay Plymouth, următoarea staţie.” Apoi se auzi un fluierat şi trenul porni uşor din gară.

Locotenentul Simpson era singur în compartiment. Aerul de decembrie era rece şi închise geamul. Apoi inspiră într-o doară şi se încruntă. Ce miros venea! Îi reamintea de timpul petrecut în spital şi de operaţia la picior. Da, cloroform; asta era!

Coborî geamul din nou şi-şi schimbă locul pentru unul cu spatele la locomotivă. Îşi scoase pipa din buzunar şi o aprinse. Câtva timp stătu liniştit, uitându-se afară în noapte şi fumând.

Apoi se ridică şi, deschizându-şi valiza, scoase nişte ziare şi reviste şi, închizând-o la loc, se strădui s-o bage sub scaunul de vis-à-vis, fără succes. Ceva ascuns nu-i permitea. O împinse mai tare cu şi mai multă nerăbdare, dar, totuşi, jumătate din ea rămânea în afară.

De ce dracu nu intră? Îşi zise şi, trăgând-o în afară de tot, se aplecă şi se uită sub scaun…

O clipă mai târziu un ţipăt răsună în noapte şi trenul cel lung se opri, fără să vrea, ascultător la tragerea semnalului de alarmă.

1 Royal Navy

— Mon ami, spuse Poirot, ştiu că ai fost foarte interesat de misterul din expresul de Plymouth. Citeşte asta!

Am luat nota pe care mi-o întinsese peste masă. Era scurtă şi la obiect.

Dragă domnule, V-aş fi recunoscător dacă îmi veţi face o vizită cât de curând veţi crede de cuviinţă.

Al dumneavoastră, Ebenezer Halliday.

N-am făcut imediat legătura, aşa că m-am uitat întrebător la Poirot.

În loc de răspuns, apucă ziarul şi citi tare: „O descoperire senzaţională a fost făcută noaptea trecută. Un tânăr ofiţer de marină, care se reîntorcea la Plymouth, a găsit sub scaunul din compartimentul său cadavrul unei femei înjunghiate în inimă. De îndată, ofiţerul a tras semnalul de alarmă şi trenul a fost oprit. Femeia, care avea în jur de 30 de ani şi era elegant îmbrăcată, nu a fost încă identificată”. Şi, mai târziu, am dat peste asta: „Femeia găsită moartă în expresul de Plymouth a fost identificată ca doamna Rupert Carrington”. Ei, vezi acum, prietene? Sau, dacă încă nu, îţi mai spun şi asta: doamna Rupert Carrington a fost, înainte de căsătorie, Flossie Halliday, fiica bătrânului Halliday, regele oţelului din America.

— Şi el a trimis după tine? Splendid!

— I-am făcut un mic serviciu în trecut; o afacere cu nişte acţiuni la purtător. Şi, o dată, când am fost la Paris pentru o vizită regală, mi-a fost arătată domnişoara Flossie. La jolie petite pensionnaire! Ea avea şi o zestre frumoasă! Aceasta a dus la necaz. A făcut o alegere proastă.

— Cum s-a întâmplat?

— Un anume conte de la Rochefour. Un bien mauvais sujet! Un tip nepotrivit, cum aţi spune voi. Un aventurier, pur şi simplu, care ştia cum să atragă o tânără romantică. Din fericire, tatăl ei a aflat la timp. A dus-o degrabă înapoi în America. Acum câţiva ani am auzit de căsătoria ei, dar nu ştiu nimic despre soţ.

— Hm, am zis. Onorabilul domn Rupert Carrington nu stă pe roze, după toate socotelile. Cred că a intrat bine în toţi banii şi mi-l imaginez pe bătrânul Halliday apărând la timp. Aş zice că greu i s-ar putea găsi perechea unui tânăr ticălos prezentabil, foarte manierat şi fără nici un fel de scrupule.

— Ah, biata fată! Elle n'est pas bien tombée!

— Îmi închipui că el i-a dat de înţeles de la început că banii şi nu altceva l-au atras la ea. Cred că s-au îndepărtat aproape imediat. În ultimul timp am auzit vorbindu-se despre un divorţ definitiv.

— Bătrânul Halliday nu e prost. El nu ar lăsa să i se ducă banii ei pe apa sâmbetei.

— Chiar aşa. Oricum, ştiu precis că domnul Rupert se zice că este extrem de strâmtorat.

— Aha! Tocmai mă întrebam…

— Ce te întrebai?

— Prietene dragă, nu sări la mine chiar aşa. Văd că te interesează. Ce-ar fi să mă însoţeşti la domnul Halliday? E o staţie de taxiuri la colţ.

Câteva minute au fost suficiente pentru a ajunge la superba casă din Park Lane, închiriată de magnatul american. Am fost conduşi în bibliotecă şi aproape imediat a apărut un bărbat înalt şi voinic, cu ochi pătrunzători şi o bărbie ascuţită.

— Domnul Poirot? Întrebă domnul Halliday. Cred că nu este nevoie să vă spun pentru ce am apelat la dumneavoastră. Aţi citit în ziare. Şi eu nu sunt omul care să stea mult pe gânduri. Am auzit că sunteţi la Londra şi mi-am reamintit ce treabă bună aţi făcut cu acţiunile acelea. Nu uit pe nimeni. Am pus pe roate Scotland Yard-ul, dar vreau să am şi omul meu. Banii nu sunt o problemă. Toţi dolarii i-am adunat pentru fetiţa mea… şi-acum că s-a dus, am să cheltui până la ultimul cent să-l prind pe nenorocitul de ticălos care a făcut-o! Înţelegeţi? Aşa că-i treaba dumneavoastră să-mi daţi „marfa".

Poirot se înclină.

— Accept, domnule, cu atât mai mult cu cât am văzut-o pe fiica dumneavoastră la Paris de mai multe ori. Şi-acum am să vă întreb să-mi spuneţi ceva despre împrejurările călătoriei ei la Plymouth şi orice alte detalii care v-ar părea utile în acest caz.

— Bine, pentru început să vă spun că nu se ducea la Plymouth. Se ducea la o petrecere la Avonmead Court, locuinţa ducesei de Swansea. A plecat din Londra, de la Paddington la ora 12 şi 14 minute şi a ajuns la Bristol (unde trebuia să schimbe trenul) la ora 2 şi 50 de minute. Expresurile de Plymouth, desigur, merg prin Westbury şi nu se apropie de loc de Bristol. Cel de ora 12 şi 14 minute merge fără să se oprească până la Bristol, după care are staţii la Weston, Taunton, Exeter şi Newton Abbot. Fiica mea călătorea singură în compartimentul care-i fusese rezervat până la Bristol, camerista ei aflându-se într-un compartiment de clasa a III-a în vagonul următor.

Poirot încuviinţă şi domnul Halliday continuă:

— Petrecerea de la Avonmead Court urma să fie una grozavă, cu mai multe baluri şi, în consecinţă, fata mea îşi luase cu ea aproape toate bijuteriile, în valoare de circa 100.000 de dolari.

— Un moment, îl întrerupse Poirot. Cine ţinea bijuteriile? Fata dumneavoastră sau servitoarea?

— Fata mea întotdeauna le ţinea la ea, într-o casetă mică, albastră, din marochin.

— Continuaţi, domnule.

— La Bristol, servitoarea, Jane Mason, a luat bagajul şi haina stăpânei sale, care erau la ea, şi a venit la uşa compartimentului lui Flossie. Spre marea ei surpriză, fata mea i-a spus că nu coboară la Bristol, ci merge mai departe. Îi ordonă servitoarei să ia valiza şi să o depună la camera de bagaje din gară. Apoi putea să servească un ceai la bufet, dar trebuia să-şi aştepte stăpâna în gară, care avea să se reîntoarcă la Bristol cu un alt tren în cursul după-amiezii. Deşi foarte uimită, servitoarea făcu aşa cum i se spusese. A

dus valiza la bagaje şi a băut ceai. Dar tren după tren veneau şi stăpâna nu apărea… După sosirea şi a ultimului tren, lăsă valiza unde era şi se duse la hotelul de lângă gară pentru noapte. În dimineaţa aceasta a citit despre tragedie şi s-a întors acasă cu primul tren.

— Nimic n-ar putea justifica brusca schimbare a programului de către fiica dumneavoastră?

— Uitaţi despre ce e vorba: după Jane Mason, la Bristol, Flossie nu mai era singură în compartimentul ei. Mai era un bărbat care se uita pe fereastră, aşa încât ea nu i-a putut vedea faţa.

— Trenul are un coridor, nu-i aşa?

— Da.

— Pe ce parte era coridorul?

— Pe partea peronului. Fata mea a stat pe coridor cât timp a vorbit cu Mason.

— Şi nu vă îndoiţi nici o clipă, mă scuzaţi!

Poirot se ridică şi îndreptă cu grijă trusa de scris de pe birou, care era puţin strâmbă.

— Je vous demande pardon, continuă el, luând iar loc. Mă enervează când văd ceva strâmb. Ciudat, nu? Voiam să zic, domnule, că nu există nici o îndoială în mintea dumneavoastră în legătură cu faptul că acea întâlnire neaşteptată ar fi cauza schimbării bruşte de plan a fetei dumneavoastră.

— Pare singura presupunere rezonabilă.

— N-aveţi idee cine ar putea fi domnul în chestiune?

Milionarul ezită o clipă, apoi răspunse:

— Nu, nu ştiu deloc.

— Acum, în legătură cu descoperirea corpului.

— A fost descoperit de un tânăr ofiţer de marină care a dat imediat alarma. Era un doctor în tren, care a examinat corpul. El a fost de părere că era moartă de vreo patru ore, aşa că trebuie să se fi întâmplat după ce expresul a plecat din Bristol, probabil până la Weston, sau între Weston şi Taunton.

— Şi caseta cu bijuterii?
— Domnule Poirot, caseta cu bijuterii a dispărut.
— Încă un lucru, domnule. Cui îi revine averea fetei dumneavoastră la moartea ei?
— Flossie a făcut un testament imediat după căsătorie, lăsând totul soţului ei. Ezită o clipă, apoi continuă: Pot să vă spun, domnule Poirot, că-l consider pe ginerele meu un ticălos fără principii şi că, la sfaturile mele, fata mea era pe punctul de a se despărţi legal de el, ceea ce nu era o problemă dificilă. I-am pus banii pe numele ei în aşa fel încât el nu se putea atinge de ei în timpul vieţii, dar, deşi trăiau cu totul despărţiţi de câţiva ani, îi acoperea frecvent cererile de bani ca să evite un scandal public. Totuşi, eu eram hotărât să pun capăt acestei chestiuni. Până la urmă, Flossie a acceptat şi avocaţii mei au primit împuternicirea să înceapă procedurile de divorţ.
— Şi unde este domnul Carrington?
— La Londra. Cred că a fost în provincie ieri, dar s-a întors aseară.
Poirot se gândi puţin. Apoi zise:
— Cred că asta-i tot, domnule.
— Vreţi să o vedeţi pe servitoarea Jane Mason?
— Dacă se poate.
Halliday sună dintr-un clopoţel şi-i dădu un ordin scurt valetului.
După câteva minute Jane Mason intră în cameră – o femeie respectabilă, cu trăsături dure, lipsite de emoţii în faţa tragediei, cum numai un bun servitor poate fi.
— Îmi permiţi să-ţi pun câteva întrebări? Stăpâna dumitale arăta ca de obicei înaintea plecării de ieri dimineaţă? Nu era emoţionată sau agitată?
— O, nu, domnule!
— Dar la Bristol nu era cumva schimbată?
— Ba da, foarte supărată, atât de nervoasă că nu părea să ştie ce spune.
— Ce-a spus exact?

— Ei bine, domnule, după câte îmi amintesc a spus aşa: „Mason, mi-am schimbat planurile. S-a întâmplat ceva, vreau să zic că nu mai cobor aici. Trebuie să merg mai departe. Dă jos valiza şi pune-o la bagaje; apoi serveşte un ceai şi aşteaptă-mă în gară. Să vă aştept aici, doamnă? Am întrebat. Da, da. Nu pleca din gară. O să vin cu un tren mai târziu. Nu ştiu când. Nu cred că foarte târziu. Foarte bine, doamnă, am spus eu”. Nu era de competenţa mea să pun întrebări, dar mi s-a părut foarte straniu.

— Nu semăna cu stăpâna dumitale, nu?

— Parcă nu era ea, domnule.

— La ce te-ai gândit?

— Ei bine, domnule, m-am gândit că era din cauza domnului din compartiment. N-a vorbit cu el, dar s-a întors o dată sau de două ori, ca şi cum l-ar fi întrebat dacă e bine ce face.

— Dar n-ai văzut faţa domnului?

— Nu, domnule, a stat cu spatele la mine tot timpul.

— Poţi să-l descrii cumva?

— Avea un pardesiu galben deschis şi o şapcă. Era înalt şi subţire şi părul de la spate era negru.

— Nu-l cunoşteai?

— O, nu, nu, cred.

— Nu era cumva stăpânul dumitale, domnule Carrington?

Mason parcă tresări.

— O, nu cred, domnule!

— Dar nu eşti sigură?

— Era cam de talia stăpânului, domnule, dar nu m-am gândit niciodată să fie el. Îl vedeam atât de rar. N-aş putea spune că n-a fost el!

Poirot ridică un ac cu gămălie de pe covor, se încruntă la el sever şi apoi continuă:

— Ar fi fost posibil ca bărbatul să se fi urcat în tren la Bristol, înainte ca dumneata să ajungi la compartiment?

Mason rămase pe gânduri.

— Da, domnule, cred că ar fi putut. Compartimentul meu era foarte aglomerat şi mi-au trebuit câteva minute pentru a coborî… apoi, era o mare mulţime pe peron şi asta m-a făcut să întârzii din nou. Dar el ar fi avut numai un minut sau două pentru a vorbi atunci cu stăpâna. Am considerat că venise de-a lungul coridorului.

— Asta-i mai probabil, cu siguranţă.

Poirot făcu o pauză şi era tot încruntat.

— Ştiţi cum era îmbrăcată doamna? Ziarele dau detalii, dar aş vrea să mi le confirmaţi.

— Purta o tocă din blană de vulpe cu un voal alb cu picăţele şi un taior frez – o nuanţă care-i numită electrică.

— Hm, cam izbitor.

— Da, remarcă domnul Halliday. Inspectorul Japp speră că asta ne-ar putea ajuta să fixăm locul unde s-a produs crima. Oricine a văzut-o şi-ar aduce aminte de ea.

— Précisément! Mulţumesc, domnişoară.

Servitoarea părăsi camera.

— Ei bine, se ridică brusc Poirot. Asta-i tot ce pot să fac aici, domnule, în afară de faptul, de a vă cere să-mi spuneţi totul, dar absolut totul!

— Dar aşa am făcut.

— Sunteţi sigur?

— Absolut.

— Atunci nu mai este nimic de spus. Trebuie să refuz cazul.

— De ce?

— Pentru că nu aţi fost sincer cu mine.

— Vă asigur…

— Nu, îmi ascundeţi ceva.

Urmă o pauză şi, apoi, Halliday scoase o bucată de hârtie din buzunar şi i-o întinse prietenului meu.

— Cred că la asta vă referiţi, domnule Poirot, deşi, cum de ştiţi de ea, îmi întrece orice închipuire!

Poirot zâmbi şi despături hârtia. Era o epistolă cu un scris fin, înclinat. Poirot o citi cu glas tare: „Chère Madame,

Aştept cu nerăbdare şi infinită plăcere fericirea de a vă întâlni din nou. După răspunsul vostru atât de amabil la scrisoarea mea, cu greu îmi stăpânesc nerăbdarea. N-am uitat niciodată acele zile de la Paris. Este îngrozitor că trebuie să părăsiţi Londra mâine. Totuşi, foarte curând şi poate mai repede decât vă gândiţi, o să am bucuria de a revedea încă o dată doamna a cărei imagine mi-a stăpânit întotdeauna inima.

Primiţi, chère madame, toate asigurările celor mai devotate şi neschimbate sentimente ale mele.

Armand de la Rochefour”.

Poirot îi dădu înapoi scrisoarea lui Halliday şi se înclină.

— Îmi imaginez, domnule, că nu ştiaţi că fata dumneavoastră intenţiona să-şi reînnoiască legătura cu contele de la Rochefour.

— A venit ca un trăsnet pentru mine! Am găsit această scrisoare în geanta ei. După cum posibil ştiţi, domnule Poirot, acest aşa – numit conte este un aventurier de cea mai proastă speţă.

Poirot fu de acord.

— Dar vreau să ştiu cum de-aţi aflat de existenţa acestei scrisori?

Prietenul meu zâmbi.

— Domnule Halliday, n-am ştiut. Dar a lua urme de paşi şi a recunoaşte scrum de ţigară nu-i suficient pentru un detectiv. El trebuie să fie şi un bun psiholog! Ştiam că nu vă plăcea şi că nu aveaţi încredere în ginerele dumneavoastră. El beneficiază de pe urma morţii fiicei dumneavoastră; descrierea servitoarei privind bărbatul misterios concordă suficient cu o recunoaştere a sa. Totuşi, nu vă interesează această urmă! De ce? Pentru că bănuielile dumneavoastră merg într-o altă direcţie. De aceea ascundeţi ceva.

— Aveţi dreptate, domnule Poirot. Am fost sigur de vina lui Rupert până ce am găsit această scrisoare. M-a tulburat îngrozitor.

— Da. Contele zice: „foarte curând şi poate mai repede decât vă gândiţi”. Evident, el nu vroia să aştepte până când aţi fi prins de veste de reapariţia sa. El a fost cel care a călătorit de la Londra cu trenul de ora 12 şi 14 minute şi a venit de-a lungul coridorului la compartimentul fiicei dumneavoastră? Dacă îmi amintesc exact şi contele de la Rochefour este înalt şi brunet!

Milionarul aprobă din cap.

— Ei bine, domnule, vă spun bună ziua. Scotland Yard-ul are, presupun, o listă a bijuteriilor.

— Da. Cred că inspectorul Japp e acum aici, dacă vreţi să-l vedeţi.

Japp era un vechi prieten de-al nostru şi l-a întâmpinat pe Poirot cu un fel de dispreţ plin de afecţiune.

— Şi ce mai faci, domnule? Nu e nici o râcă între noi, deşi avem metode diferite de a aborda lucrurile. Ce mai fac „micile celule cenuşii”? Ei, se întăresc?

Poirot se lumină tot.

— Funcţionează, bunul meu Japp; pe cinstea mea că da!

— Atunci e în regulă. Crezi că a fost onorabilul Rupert, sau un escroc? Supraveghem toate locurile, desigur. Vom şti dacă sclipiciurile vor fi plasate, pentru că cel ce a făcut-o n-o să le ţină să admire cum sclipesc. E puţin probabil! Încerc să descopăr unde a fost ieri Rupert Carrington. E ceva învăluit în mister. Am pus un om să-l urmărească.

— Ţi-ai luat o mare precauţiune, dar o zi mai târziu, remarcă Poirot cu blândeţe.

— Întotdeauna faci câte-o glumă, domnule Poirot. Gata, am zburat la Paddington. Bristol, Weston, Tauton, asta-i cursa mea. La revedere.

— Treci pe la mine în seara asta să-mi spui ce-ai aflat?

— Desigur, dacă mă întorc.

— Acest inspector bun crede că materia e veşnic în mişcare, murmură Poirot, când prietenul nostru plecă. Umblă, măsoară urmele, adună noroi şi scrum! Este extrem de ocupat! Este neînchipuit de zelos! Şi dacă îi aduc vorba

de psihologie, ştiţi ce face? Zâmbeşte! Şi probabil îşi spune în sinea lui: „Bietul bătrânel Poirot îmbătrâneşte! Devine senil!” „Japp face parte din „tânăra generaţie care bate la uşă”. Şi, pe onoarea mea! Sunt aşa de ocupaţi cu bătutul la uşă, încât nu observă că este deschisă!

— Şi ce veţi face?

— Pentru că avem carte blanche, am să cheltui trei penny ca să dau un telefon la hotelul Ritz, unde trebuie să fi observat că stă contele nostru. După care, pentru că picioarele îmi sunt puţin greoaie şi pentru că am strănutat de două ori, am să mă întorc în apartamentul meu şi am să-mi fac un ceai tare pe lampa cu spirt.

L-am revăzut pe Poirot a doua zi dimineaţă când l-am găsit terminându-şi liniştit micul dejun.

— Ei? Am întrebat nerăbdător. Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Dar Japp?

— Nu l-am văzut.

— Contele?

— A plecat de la Ritz, alaltăieri.

— În ziua crimei?

— Da.

— Asta rezolvă treaba! Rupert Carrington este exclus.

— Pentru că De la Rochefour a plecat de la Ritz? Te cam grăbeşti, prietene.

— Oricum, trebuie urmărit, arestat! Dar care ar putea fi motivul său?

— Bijuterii în valoare de o sută de mii de dolari reprezintă un motiv bun pentru oricine. Nu, nu, problema care mă frământă este de ce s-o omoare? De ce să nu-i fure, pur şi simplu, bijuteriile? Ea nu l-ar fi dat în judecată.

— De ce nu?

— Pentru că e femeie, mon ami. Ea l-a iubit o dată pe acest bărbat. Aşa că ar fi suferit în linişte după cele pierdute. Şi contele, care este un psiholog extrem de bun în privinţa femeilor – de unde şi succesele lui – ştia asta perfect de

bine! Pe de altă parte, dacă Rupert Carrington ar fi omorât-o, de ce să-i ia bijuteriile care l-ar fi incriminat în mod fatal?

— De prost.

— Poate că ai dreptate, prietene. Ah, iată-l pe Japp! Îl recunosc după cum bate la uşă.

Inspectorul strălucea de bună dispoziţie.

— ’mneaţa, Poirot. Tocmai m-am întors. Am făcut o treabă pe cinste! Şi tu?

— Eu mi-am aranjat ideile, i-a răspuns placid Poirot.

Japp râse din toată inima.

— Tipule, îmbătrâneşti, făcu el, uitându-se spre mine. Asta nu-i pentru noi, tinerii, spuse el cu o voce tare.

— Quel dommage! Replică Poirot.

— Ei bine, vrei să auzi ce-am făcut?

— Îmi permiţi să ghicesc? Ai găsit cuţitul cu care a fost comisă crima lângă linia de cale ferată dintre Weston şi Taunton şi l-ai chestionat pe băiatul ce vinde ziare, care a vorbit cu doamna Carrington la Weston?

Japp se schimbă la faţă.

— Cum naiba ai aflat? Să nu-mi spui mie că de la acele zeităţi de „mici celule cenuşii” ale tale!

— Sunt bucuros că recunoşti şi tu o dată că sunt atotputernic! Spune-mi, i-a dat băiatului un şiling bacşiş?

— Nu, o jumătate de coroană! Lui Japp îi revenise umorul şi zâmbea. Cam extravaganţi, aceşti americani bogaţi!

— Şi, în consecinţă, băiatul n-a uitat-o.

— Bineînţeles. Nu capeţi aşa uşor în fiecare zi jumătăţi de coroană. Şi-a luat la revedere de la el şi a cumpărat două reviste. Una avea fotografia unei fete în frez pe copertă. „Asta mi s-ar potrivi”, spusese ea. O, îşi amintea perfect de ea. Ei bine, asta mi-a fost de-ajuns. După mărturia doctorului, crima trebuie să fi fost comisă înainte de Taunton. M-am gândit că ei aveau să arunce cuţitul imediat şi am mers de-a lungul liniei ca să-l caut; bineînţeles, am dat de el. Am făcut cercetări la Taunton în legătură cu omul nostru, dar este o gară mare şi a fost dificil să-l fi observat

cineva. Probabil, s-a întors la Londra cu un alt tren, mai târziu.

Poirot a fost de acord:

— Foarte probabil.

— Dar am găsit o altă veste când m-am întors. Bijuteriile se vând în toată regula! Smaraldul cel mare a fost amanetat aseară de un tip cunoscut de noi. Cine crezi că era?

— Nu ştiu, în afară de faptul că era un om scund.

Japp se holbă.

— Da, aşa e. E destul de scund. A fost Red Narky.

— Cine este Red Narky? Am întrebat eu.

— Un hoţ de bijuterii deosebit de inteligent, domnule. Şi nu e unul care să apeleze la crimă. De obicei lucrează cu o femeie – Gracie Kidd; dar se pare că ea n-a fost implicată de data asta, dacă nu cumva a şters-o în Olanda cu restul prăzii.

— L-ai arestat pe Narky?

— Se înţelege. Dar adu-ţi aminte că-l vrem pe celălalt om, pe bărbatul care era cu doamna Carrington în tren. El a fost cel care a plănuit toată afacerea. Dar Narky n-o să-şi vândă un tovarăş.

Am observat că ochii lui Poirot deveniseră foarte verzi.

— Cred, spuse el pe un ton blând, că ţi-l pot găsi pe acel tovarăş al lui Narky.

— E una din micile tale idei, da? Îl fixă cu privirea pe Poirot. E splendid cum reuşeşti să livrezi câteodată marfa, chiar şi la vârsta ta. Norocos al naibii.

— Poate, poate, murmură prietenul meu. Hastings, pălăria mea. Şi peria. Aşa! Galoşii mei, dacă mai plouă încă! Nu trebuie să stricăm efectul bun al ceaiului ăla. Au revoir, Japp!

— Noroc bun, Poirot!

Poirot opri primul taxi pe care l-am întâlnit şi-i spuse şoferului să meargă spre Park Lane.

Când am ajuns în faţa casei lui Halliday, el coborî în tăcere, plăti şoferului şi sună la intrare. Valetului, care ne deschise

uşa, îi ceru ceva pe un ton grav şi-am fost conduşi imediat sus. Am urcat până la capătul scării şi ni s-a arătat un mic dormitor curat.

Ochii lui Poirot cercetă de jur împrejur camera şi se opriră asupra unei valijoare negre. Îngenunche în faţa ei, cercetă etichetele de pe ea şi scoase o sârmuliţă din buzunar.

— Întreabă-l pe domnul Halliday dacă-i atât de bun să urce până aici, la mine, îi spuse peste umăr valetului.

Omul plecă şi Poirot forţă cu uşurinţă încuietoarea valizei, cu mână de profesionist. După câteva minute, încuietoarea cedă şi el ridică capacul. Repede începu să cotrobăie printre lucrurile dinăuntru, aruncându-le pe duşumea.

Se auziră paşi greoi pe scară şi Halliday intră în cameră.

— Ce dracu faceţi aici? Întrebă el, holbându-se.

— Domnule, căutam asta.

Poirot scoase din valiză un taior frez şi o mică tocă din blană albă de vulpe.

— Ce faceţi cu valiza mea?

M-am întors şi-am văzut-o pe servitoarea Jane Mason care intrase în cameră.

— Fii bun şi închide uşa, Hastings. Mulţumesc. Da, şi stai cu spatele în ea. Acum, domnule Halliday, permiteţi-mi să v-o prezint pe Gracie Kidd sau Jane Mason, care, curând, îşi va întâlni complicele, Red Narky, sub buna escortă a inspectorului Japp.

Poirot dădu din mână cu dispreţ.

— A fost cât se poate de simplu! El se servi din nou cu caviar. Întâi m-a şocat insistenţa servitoarei asupra hainelor cu care era îmbrăcată stăpâna sa. De ce era aşa de interesată să ne îndrepte atenţia spre ele? Mi-am dat seama că dispunem numai de mărturia servitoarei în legătură cu misteriosul bărbat din compartimentul de la Bristol. În privinţa spuselor doctorului, doamna Carrington ar fi putut fi ucisă prea bine şi înainte de a ajunge la Bristol. În acest caz, servitoarea trebuia să fie un complice. Şi dacă ea era complice, ea n-ar fi dorit ca vreo bănuială să planeze numai

asupra ei. Hainele pe care le purta doamna Carrington erau de o alură izbitoare. De obicei, o servitoare ştie foarte bine ce va purta stăpâna sa. Ca urmare, după Bristol, oricine vedea o doamnă într-un taior frez şi cu o tocă de blană ar fi jurat imediat că o văzuse pe doamna Carrington. Am început să reconstitui. Servitoarea şi-a făcut rost de haine asemănătoare. Ea şi complicele său au adormit-o cu cloroform şi-au înjunghiat-o pe doamna Carrington între Londra şi Bristol, probabil, folosindu-se de avantajul unui tunel. I-au împins cadavrul sub un scaun şi servitoarea îi ia locul. La Weston trebuie să se facă observată. Cum? După toate probabilităţile, un vânzător de ziare era cel mai la îndemână. Ea s-a asigurat că el îşi va aduce aminte de ea, dându-i un bacşiş mare. I-a mai atras atenţia asupra culorii hainelor ei, cu remarca despre una din reviste. După ce a plecat din Weston, a aruncat cuţitul pe fereastră pentru a marca unde s-ar fi produs crima şi şi-a schimbat hainele sau şi-a pus un fulgarin lung peste ele. La Taunton coboară din tren şi se întoarce la Bristol cât poate de repede, unde complicele ei a lăsat valiza la bagaje. Îi dă biletul şi el se întoarce la Londra. Ea aşteaptă pe peron, îndeplinindu-şi rolul, se duce la hotel pentru o noapte şi revine la Londra dimineaţă, exact cum a spus. Când Japp s-a întors din expediţia sa, mi-a confirmat toate deducţiile mele. Mi-a mai spus că un foarte binecunoscut escroc plasa bijuteriile. Ştiam că oricine era trebuia să fi fost opusul bărbatului descris de Jane Mason. Când am auzit că era Red Narky, care întotdeauna a lucrat cu Gracie Kidd, ei bine, am ştiut unde s-o găsesc.

— Şi contele?

— Cu cât mă gândeam la asta, cu atât eram mai convins că el nu avea nimic de-a face cu acest caz. Acel domn îşi păzeşte cu prea multă grijă pielea ca să rişte o crimă. Era în contradicţie cu caracterul său.

— Domnule Poirot, spuse Halliday, vă datorez imens. Şi cecul, pe care am să-l scriu după prânz, abia daca se va

putea ridica la valoarea obligaţiei.

Poirot zâmbi cu modestie şi murmură către mine: Bunul Japp va primi felicitări oficiale, cum se cuvine, dar, deşi a pus mâna pe Gracie Kidd, cred că eu am dat marea lovitură.

III. O coincidenţă curioasă

— Pe cinstea mea, am exclamat eu, punând deoparte „The Daily Newsmonger”, e mai ciudat decât în romane!

Poate că remarca nu era originală. A părut să-l irite pe prietenul meu. Înclinându-şi capul în formă de ou, micuţul domn scuturã cu grijă o dârã de praf imaginarã de pe pantalonii săi bine călcaţi şi constată:

— Ce profund! Ce mare gânditor este prietenul meu Hastings!

Fără să manifest vreo supărare la această neavenită glumă răutăcioasă, am bătut de câteva ori pe pagina ce o pusesem alături.

— Ai citit ziarul de dimineaţă?

— Da. Şi după ce l-am citit, l-am împăturit din nou cu grijă. Nu l-am aruncat pe duşumea cum ai făcut tu, cu lamentabila ta lipsă de ordine şi metodă. (Asta-i tot ce poate spune mai urât Poirot. Ordinea şi Metoda sunt zeii săi. Merge aşa departe încât le atribuie lor toate succesele sale).

— Deci, ai văzut relatarea privitoare la uciderea lui Henry Reedburn, impresarul? Asta m-a determinat să fac remarca aceea. Nu numai că-i cu adevărat mai ciudat decât într-un roman, dar este mai dramatic. Gândeşte-te la familia aia burgheză înstărită din Anglia, Oglander. Tată, mamă, fiu şi fiică, tipică pentru mii de familii din ţara asta. Bărbaţii plecă în oraş în fiecare zi; femeile au grijă de casă. Vieţile lor sunt perfect liniştite şi extrem de monotone. Seara trecută stăteau în sufrageria lor plăcută din suburbia Daisymead, Streatham, jucând bridge. Deodată, prin surprindere, fereastra franţuzească se deschide brusc şi o femeie intră în cameră, împleticindu-se. Pe rochia ei de satin cenuşie e o pată roşie. Murmură un cuvânt „Crimă!” înainte de a cădea

inconştientă pe duşumea. E posibil ca ei s-o fi recunoscut după fotografii ca fiind Valerie Saintclair, faimoasa dansatoare care a făcut vâlvă recent.

— Asta-i relatarea ta sau cea din „The Daily Newsmonger”? Întrebă Poirot.

— The Daily Newsmonger” s-a grăbit să intre la tipar şi s-a mulţumit cu înşiruirea faptelor. Dar implicaţiile dramatice ale întâmplării m-au izbit de îndată. Poirot mă aprobă dând din cap gânditor.

— Oriunde este un om, este şi o dramă. Dar, nu e întotdeauna acolo unde crezi. Ţine minte asta. Şi-apoi, şi pe mine mă interesează cazul din moment ce s-ar putea să am o legătură cu el.

— Chiar?

— Da. Un domn m-a sunat azi dimineaţă şi a fixat cu mine o întâlnire din partea prinţului Paul de Maurania.

— Dar ce legătură este între una şi alta?

— Nu prea citeşti simpaticele tablete englezeşti de scandal. Acelea cu poveşti nostime şi cele care încep cu „un şoricel a auzit…” sau „o vulpiţă ar vrea să ştie”… Ia uită-te aici.

I-am urmărit cu privirea degetul scurt şi bont de-a lungul unui paragraf:

— Dacă prinţul străin şi celebra dansatoare ar fi cu adevărat în relaţii! Şi dacă doamnei îi place noul ei inel cu diamant!

— Şi acum, ca să rezum povestea ta dramatică, spuse Poirot, mademoiselle Saintclair, îţi aminteşti, a leşinat pe covorul sufrageriei din Daisymead.

M-am cutremurat.

— Ca urmare a primelor cuvinte murmurate de mademoiselle, cei doi bărbaţi Oglander au plecat, unul să aducă un doctor care s-o îngrijească pe femeia care, în mod evident, suferea de pe urma unui şoc, şi celălalt la poliţie, unde, după ce le-a spus ceea ce s-a întâmplat, i-a însoţit pe poliţişti la Mon Désir – superbă vilă a domnului Reedburn,

ce nu se află prea departe de Daisymead. Acolo l-au găsit pe binecunoscutul om care, între noi fie zis, are o reputaţie nu prea plăcută; zăcea în bibliotecă cu capul crăpat la spate ca o coajă de ou. Ţi-am imitat stilul, spuse Poirot cu blândeţe. Scuză-mă, te rog… ah, a sosit prinţul!

Distinsul nostru musafir a fost anunţat sub titlul de contele Feodor. Era un tânăr cu o înfăţişare ciudată, înalt, înfocat, cu bărbia îngustă, faimoasa gură de Mauranberg şi ochii negri, arzători ai unui fanatic.

— Domnul Poirot?

Prietenul meu dădu din cap afirmativ.

— Domnule, sunt într-o situaţie gravă, mai serioasă decât o pot spune în cuvinte…

Poirot îl opri cu un gest.

— Vă înţeleg neliniştea. Mademoiselle Saintclair vă este o prietenă foarte dragă, nu-i aşa?

Prinţul răspunse simplu:

— Sper s-o iau de soţie.

Poirot se îndreptă în scaun şi făcu ochii mari.

Prinţul continuă:

— N-aş fi primul din familia mea care ar încheia o căsătorie morganatică. Şi fratele meu Alexandru l-a sfidat pe împărat. În prezent trăim zile mai iluminate, eliberaţi de vechile prejudecăţi de castă. Şi apoi, mademoiselle Saintclair, de fapt, îmi este aproape egală ca rang. Aţi auzit câte ceva despre povestea ei?

— Sunt multe povestiri romantice referitoare la originea ei – ceea ce este un lucru obişnuit cu dansatoarele celebre. Am auzit că este fata unei ziliere irlandeze, dar şi povestea în care mama ei este o mare ducesă rusoaică.

— Prima variantă este, bineînţeles, o prostie, spuse tânărul. Dar a doua este adevărată. Valerie, deşi trebuie s-o ţină ascunsă, m-a făcut s-o cred prea bine. Şi apoi, ea o dovedeşte inconştient într-o mie de feluri. Cred în ereditate, domnule Poirot.

— Şi eu cred în ereditate, spuse Poirot pe gânduri. Am văzut câteva lucruri ciudate în legătură cu asta – moi qui vous parle… Dar să ne apucăm de treabă, prinţe. Ce doriţi de la mine? De ce vă temeţi? Pot să vă vorbesc deschis, da? Este vreo legătură între domnişoara Saintclair şi crimă? Îl cunoştea pe Reedburn, nu-i aşa?

— Da. El susţinea că e îndrăgostit de ea.

— Şi ea?

— Nu avea ce să discute eu el.

Poirot îl privi iscoditor.

— Avea vreun motiv să se teamă de el?

Tânărul ezită.

— A fost un incident. O cunoaşteţi pe Zara, prezicătoarea?

— Nu.

— E minunată. Ar trebui s-o consultaţi odată. Valerie şi cu mine am fost la ea săptămâna trecută. Ne-a dat în cărţi. I-a spus Valeriei că va avea un necaz – de nori care se adună; apoi a întors ultima carte – cartea de deasupra, cum i se spune. Era regele de treflă. Ea i-a spus Valeriei: „Ai grijă. Există un bărbat care are putere asupra ta. Ţi-e frică de el. Eşti în mare pericol din cauza lui. Ştii la cine mă refer?” Valerie se albise de tot. Ea aprobă din cap şi spuse: „Da, da, ştiu”. Imediat după aceea am plecat. Ultimele cuvinte ale Zarei către Valerie au fost: „Fereşte-te de regele de treflă. Un pericol te ameninţă!” Am întrebat-o pe Valerie. N-a vrut să-mi spună nimic – m-a asigurat că totul era în ordine. Dar acum, după ce s-a întâmplat aseară, sunt mai sigur decât oricând că în regele de treflă Valerie l-a văzut pe Reedburn şi că el era bărbatul de care se temea. Prinţul se opri brusc.

— Acum înţelegeţi agitaţia mea când m-am uitat în ziarele de dimineaţă. Dacă Valerie, într-o criză de nebunie… o, este imposibil!

Poirot se ridică şi-l bătu pe tânăr pe umăr cu blândeţe.

— Vă rog să nu fiţi îngrijorat. Lăsaţi totul în seama mea.

— Vă duceţi la Streatham? Cred că e încă acolo, la Daisymead – şocată.

— Mă duc imediat.
— Am aranjat totul prin ambasadă. Veţi avea acces peste tot.
— Atunci ne vom despărţi. Hastings vii cu mine? Au revoir, prinţe.
Mon Désir era o vilă excepţională de frumoasă, cu totul modernă şi confortabilă. O alee scurtă, asfaltată ducea la ea din drumul principal şi grădini frumoase se întindeau în spatele casei pe câţiva acri.
Menţionând numele prinţului Paul, majordomul care deschisese uşa ne-a dus imediat la scena tragediei. Biblioteca era o încăpere impunătoare, care se întindea din faţă până în capătul clădirii, cu câte o fereastră şi într-o parte şi-n alta, una dând spre aleea circulară din faţă şi cealaltă spre grădină. Lângă cea din urmă a fost găsit întins cadavrul. Acesta fusese ridicat cu puţin timp înainte, după ce poliţia îşi terminase investigaţiile.
— Neplăcut lucru, i-am şoptit lui Poirot. Cine ştie ce cluuri or mai fi distrus?
Micul meu prieten zâmbi.
— Ehe! De câte ori trebuie să-ţi spun că lucrurile vin dinăuntru? Soluţia fiecărui mister se află în micile celule cenuşii ale creierului.
Se întoarse spre majordom.
— Presupun că în afară de transportarea corpului, camera n-a fost atinsă!
— Nu, domnule. Este exact aşa ca azi noapte când a venit poliţia.
— Acum, draperiile astea. Văd că ele se trag la o anumită distanţă de fereastră. Sunt la fel cu cele de la fereastra din faţă. Erau trase aseară?
— Da, domnule, le trag în fiecare seară.
— Înseamnă că Reedburn trebuie să le fi tras înapoi.
— Aşa cred, domnule.
— Ştiai că stăpânul dumitale aştepta un vizitator?

— N-a spus asta, domnule. Dar a dat ordin să nu fie deranjat după cină. Ştiţi, domnule, există o uşă care se deschide spre terasa din partea asta a casei. Ar fi putut primi pe cineva pe acolo.

— Obişnuia să facă asta?

Majordomul tuşi discret.

— Aşa cred.

Poirot păşi spre uşa în discuţie. Nu era închisă. Ieşi prin ea pe terasa care dădea în dreapta spre alee; în stânga dădea spre un zid de cărămidă roşie.

— Grădina pentru fructe, domnule. Mai este o uşă care conduce mai departe, dar se închide întotdeauna la ora şase.

Poirot dădu afirmativ din cap şi se reîntoarse în bibliotecă cu majordomul după el.

— N-ai auzit nimic din ce s-a petrecut aseară?

— Ei bine, domnule, am auzit voci în bibliotecă cu puţin înainte de ora nouă. Dar asta nu era ceva neobişnuit, mai ales dacă era vocea unei femei. Dar, bineînţeles, de vreme ce eram cu toţii în camera servitorilor, exact în partea opusă, n-am auzit absolut nimic. Ş-apoi pe la ora unsprezece, a venit poliţia.

— Câte voci ai auzit?

— N-aş putea spune, domnule. Eu am auzit-o numai pe cea a doamnei.

— Aha!

— Dacă nu vă supăraţi, domnule, doctorul Ryan este încă în casă, dacă doriţi să-l vedeţi.

Am acceptat de îndată sugestia şi peste câteva minute, doctorul, un om vesel, între două vârste, veni şi-i dădu lui Poirot toate informaţiile pe care i le ceru. Reedburn zăcea aproape de fereastră cu capul lângă scaunul de marmură de la geam. Prezenta două răni, una între ochi, alta, cea fatală, la spatele capului.

— Zăcea pe spate?

— Da. Iată urma. El arătă o mică pată închisă la culoare de pe duşumea.

— N-ar fi putut ca lovitura de la spatele capului să fi fost cauzată de căderea pe duşumea?

— Imposibil. Oricare ar fi fost arma, ea a intrat destul de mult în craniu.

Poirot privi gânditor în faţa lui. În intrândul fiecărei ferestre se afla câte un scaun de marmură sculptată, braţele fiind fasonate sub forma unor capete de lei. O luminiţă se aprinse în ochii lui Poirot.

— Dacă presupunem că a căzut pe spate pe capul acestui leu ieşit în afară şi de acolo a alunecat jos, n-ar putea aceasta cauza o rană aşa cum aţi descris-o?

— Da, ar putea. Dar unghiul în care zăcea face imposibilă teoria. Ş-apoi ar fi trebuit să rămână urme de sânge pe pe marmura scaunului.

— Doar daca n-au fost şterse.

Doctorul ridică din umeri.

— Asta-i foarte puţin probabil. N-ar fi în avantajul nimănui să dea unui accident aparenţa unei crime.

— Normal, îl aprobă Poirot. Credeţi că vreuna dintre lovituri ar fi putut fi administrată de vreo femeie?

— O, aş zice că asta nu intră în discuţie. Presupun că vă gândiţi la mademoiselle Saintclair?

— Nu mă gândesc la nimeni anume până când nu sunt sigur, răspunse Poirot cu blândeţe.

Îşi îndreptă atenţia spre fereastra franceză deschisă şi doctorul continuă:

— Pe aici a fugit domnişoara Saintclair. Puteţi zări printre copaci Daisymead. Bineînţeles, sunt multe case mai aproape de faţada vilei, la drum, dar aşa se face că Daisymead, deşi este la o oarecare distanţă, este singura casă vizibilă din partea aceasta.

— Mulţumesc pentru amabilitatea dumitale, doctore, spuse Poirot. Haide Hastings, să mergem pe urmele domnişoarei.

Poirot mă conduse prin grădină, ieşirăm printr-o poartă de fier, străbăturăm o porţiune îngustă de iarbă şi intrarăm pe portiţa grădinii de la Daisymead, care era o căsuţă modestă, înconjurată de vreo jumătate de acru de pământ. Erau câteva trepte care duceau la o fereastră franţuzească. Poirot făcu un semn cu capul spre ele.

— Pe acolo s-a dus domnişoara Saintclair. Pentru noi, care nu avem de ce să ne grăbim, ar fi mai bine să ocolim casa până la uşa din faţă.

O servitoare ne-a deschis şi ne-a condus în sufragerie, apoi s-a dus s-o caute pe doamna Oglander. Era evident că în încăpere nu se umblase din noaptea precedentă. Cenuşa era încă în cămin şi masa de bridge se afla tot în mijlocul camerei, cu o carte pe faţă şi cu celelalte cărţi din mână aruncate jos. Camera era oarecum încărcată cu ornamente arătoase dar fără valoare, şi o mulţime de tablouri de familie împodobeau pereţii. Poirot se uită la ele cu mai multă indulgenţă decât mine şi îndreptă unul sau două care atârnau într-o parte.

— La famille e strâns unită, nu? Sentimentul înlocuieşte frumuseţea.

L-am aprobat cu ochii fixaţi pe un tablou de familie reunind un domn cu mustaţă, o doamnă cu un rulou înalt de păr în frunte, un băiat solid şi îndesat şi două fetiţe garnisite cu o mulţime de panglici inutile. Mi-am zis că aceasta trebuie să fi fost familia Oglander în primii ani, şi am studiat-o cu interes.

Uşa se deschise şi o tânără intră. Părul ei negru era aranjat cu grijă, purta o scurtă bej şi o fustă de stofă.

Ne privi întrebătoare. Poirot înaintă.

— Domnişoara Oglander? Regret că vă deranjez, mai ales după cele ce vi s-au întâmplat. Întreaga afacere trebuie să vă tulbure foarte mult.

— Mai mult ne-a speriat, recunoscu tânăra cu grijă. Începusem să mă gândesc că elementele dramei se risipiseră la domnişoara Oglander, că lipsa ei de imaginaţie

se ridica deasupra oricărei tragedii. Mi s-a confirmat această părere când ea a spus în continuare: Trebuie să vă cer scuze pentru starea în care se află camera; servitorii s-au alarmat prosteşte.

— Aici stăteaţi seara trecută, n'est-ce pas?

— Da, jucam bridge după cină când…

— Scuzaţi-mă, de cât timp jucaţi?

— Păi… Domnişoara Oglander se gândi. Nu pot să vă spun exact. Cred că trebuie să fi fost în jur de ora zece. Făcusem mai multe jocuri.

— Şi dumneavoastră unde stăteaţi?

— Cu faţa la fereastră. Jucam cu mama şi nu aveam atuul. Deodată, brusc, fereastra se deschise şi domnişoara Sainclair intră împleticindu-se în cameră.

— Aţi recunoscut-o?

— Aveam vaga idee că faţa ei îmi este familiară.

— E încă aici, nu-i aşa?

— Da, dar refuză să vadă pe cineva. Este încă sub stare de şoc.

— Cred că o să mă primească. Vreţi să-i spuneţi că mă aflu aici la cererea expresă a prinţului Paul?

Îmi închipuiam că rostirea numelui unui prinţ o va scoate pe domnişoara Oglander din calmul ei imperturbabil. Dar ea ieşi din cameră cu mesajul nostru, fără vreo altă remarcă, şi se reîntoarse aproape imediat spunând că domnişoara Saintclair vrea să ne vadă în camera ei.

Am urmat-o la etaj şi apoi într-un dormitor destul de mare şi luminos. Pe o sofa de lângă fereastră stătea lungită o femeie care întoarse capul când intrarăm. Contrastul dintre cele două femei mă izbi pe dată, deşi trăsăturile feţei şi tenul erau asemănătoare… totuşi câtă deosebire! Fiecare privire, fiecare gest la Valerie Saintclair exprima drama. Părea să emane un flux romantic. Un capot de lână purpurie îi acoperea picioarele – un lucru de casă în toată puterea cuvântului; dar farmecul personalităţii ei îi imprima un parfum exotic, de haină orientală.

Ochii ei mari, negri se opriră asupra lui Poirot.

— Veniţi din partea lui Paul?

Vocea ei i se potrivea înfăţişării, era caldă şi languroasă.

— Da, mademoiselle. Mă aflu aici să-l servesc pe el şi pe dumneavoastră.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Tot ce s-a întâmplat aseară, dar totul!

Zâmbi cam plictisită.

— Credeţi c-aş minţi? Nu sunt proastă. Văd destul de bine că nu se poate ascunde nimic. Ştia un secret despre mine bărbatul care a murit. M-a ameninţat cu el. De dragul lui Paul… Acum că a murit, sunt în siguranţă. Dar cu toate astea, nu l-am omorât eu.

Poirot dădu din cap zâmbind.

— Nu e nevoie să-mi spuneţi asta, mademoiselle. Povestiţi-mi acum ce s-a întâmplat aseară.

— I-am oferit bani. Părea că vrea să trateze cu mine. Mi-a fixat o întâlnire pentru aseară la ora nouă. Urma să mă duc la Mon Désir. Cunoşteam locul; mai fusesem înainte. Trebuia să înconjor casa, să intru prin uşa laterală în bibliotecă, astfel ca servitorii să nu mă vadă.

— Scuzaţi-mă, mademoiselle, dar nu v-a fost teamă să vă aventuraţi acolo noaptea?

Mi s-a părut mie sau a urmat o oarecare pauză înainte de a răspunde?

— Poate că mi-a fost. Dar, ştiţi, nu era nimeni căruia i-aş fi putut cere să vină cu mine. Şi eram disperată. Reedburn mă primi în bibliotecă. O, omul ăla! Îmi pare bine că a murit. S-a jucat cu mine ca pisica cu şoarecele. M-a tachinat. L-am rugat şi l-am implorat în genunchi. I-am oferit toate bijuteriile pe care le am. Degeaba! Apoi, şi-a spus propriile lui condiţii. Poate vă daţi seama care erau ele. Am refuzat. I-am spus ce gândeam despre el. I-am aruncat vorbe urâte în faţă. A rămas zâmbind calm. Şi-atunci, când am tăcut în cele din urmă, s-a auzit un zgomot… din spatele draperiei de la fereastră… el l-a auzit.

S-a îndreptat spre draperii şi le-a tras larg deoparte. Acolo era un bărbat care se ascundea – un om care arăta îngrozitor, un tip de vagabond. L-a lovit pe domnul Reedburn… apoi l-a lovit din nou şi el a căzut. Vagabondul m-a apucat cu mâna lui plină de sânge. M-am smuls din încleştarea lui, m-am strecurat prin fereastră şi am alergat să-mi salvez viaţa. Atunci am zărit lumini în casa asta şi m-am îndreptat spre ele. Jaluzelele erau ridicate şi am văzut nişte oameni jucând bridge. Aproape am căzut în cameră. Am reuşit să murmur „crimă”! Şi totul mi s-a întunecat în faţa ochilor…

— Mulţumesc, mademoiselle. Trebuie să fi fost un mare şoc pentru sistemul dumneavoastră nervos. În ce priveşte vagabondul, l-aţi putea descrie? Vă amintiţi cum era îmbrăcat?

— Nu, totul s-a întâmplat atât de repede! Dar l-aş recunoaşte oriunde. Faţa lui mi s-a întipărit în minte.

— O ultimă întrebare, mademoiselle. Draperiile de la cealaltă fereastră, cea care dădea spre alee, erau trase?

Pentru prima dată o expresie de uimire apăru pe faţa dansatoarei. Părea că încercă să-şi amintească.

— Eh bien, mademoiselle?

— Mă gândesc… sunt aproape sigură… da, foarte sigură! Ele nu erau trase.

— Asta-i curios, din moment ce erau celelalte. Nu contează. Aş zice că n-are importanţă. Mai rămâneţi mult aici?

— Doctorul crede că pot să mă întorc mâine la Londra. Se uită prin cameră. Domnişoara Oglander ieşise. Oamenii ăştia sunt foarte buni, dar nu sunt din lumea mea. Îi şochez! Iar mie, ei bine, nu-mi place la bourgeoisie!

O undă slabă de amărăciune îi sublinia cuvintele.

Poirot încuviinţă.

— Înţeleg. Sper că nu v-am obosit peste măsură cu întrebările mele.

— Câtuşi de puţin, monsieur. Sunt foarte nerăbdătoare ca Paul să afle totul cât se poate de repede.

— Atunci vă doresc toate cele bune, mademoiselle.

După ce părăsi camera, Poirot se opri şi se repezi la o pereche de pantofi uşori din piele.

— Sunt ai dumneavoastră mademoiselle?

— Da, monsieur. Tocmai au fost curăţaţi şi aduşi sus.

— Aha! Făcu Poirot în timp ce coboram scările. Se pare că servitorii nu sunt chiar atât de agitaţi, încât mai curăţă pantofii, deşi uită căminul. Bine, mon ami, la început păreau să fie unul sau două puncte interesante, dar mă tem, tare mă tem că trebuie să considerăm cazul încheiat. Totul pare destul de simplu.

— Şi ucigaşul?

— Hercule Poirot nu vânează vagabonzi, răspunse prietenul meu plin de el.

Domnişoara Oglander veni după noi în hol.

— Dacă vreţi să aşteptaţi un minut în sufragerie; mama ar vrea să vă vorbească.

În cameră încă nu se umblase şi Poirot strânse într-o doară cărţile, amestecându-le cu mâinile lui mici, extrem de îngrijite.

— Prietene, ştii la ce mă gândesc?

— Nu, am spus nerăbdător.

— Cred că domnişoara Oglander a greşit deschiderea. Trebuia să meargă cu trefla.

— Poirot! Eşti culmea.

— Mon Dieu, nu pot să discut tot timpul despre crime!

Deodată rămase nemişcat.

— Hastings… Hastings. Uită-te! Regele de treflă lipseşte dintre cărţi!

— Zara! Am strigat eu.

— Şi?

Părea că nu înţelege aluzia mea. Strânse mecanic cărţile şi le puse în casetele lor. Faţa lui devenise gravă.

— Hastings, spuse el în cele din urmă. Eu, Hercule Poirot, eram cât pe-aci să fac o mare greşeală, o foarte mare greşeală.

Îl privii impresionat, dar fără să înţeleg absolut nimic.

— Trebuie s-o luăm de la capăt, Hastings. Da, trebuie s-o luăm de la capăt. Dar de data asta nu vom mai da greş.

Fu întrerupt de o doamnă frumoasă între două vârste. Ţinea nişte cărţi de bucătărie. Poirot se înclină.

— Înţeleg, domnule, că sunteţi un prieten al lui… al domnişoarei Saintclair?

— Am venit din partea unui prieten de-al ei, madame.

— O, înţeleg. Mă gândeam că poate…

Poirot făcu un semn brusc spre fereastră.

— Jaluzelele erau coborâte, aseară?

— Nu! Cred că de aceea domnişoara Saintclair a văzut lumina aşa de clar.

— A fost lună aseară. Mă mir că n-aţi văzut-o pe mademoiselle Saintclair din scaunul dumneavoastră cu faţa la fereastră.

— Cred că eram cufundaţi în joc. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva înainte.

— Asta vă cred, madame. Şi vă rog să vă liniştiţi, mademoiselle plecă mâine.

— Oh! Faţa bunei doamne se lumină.

— Şi vă doresc o dimineaţă plăcută, madame.

O servitoare spăla treptele când am ieşit pe uşa din faţă. Poirot o întrebă:

— Dumneata ai curăţat pantofii tinerei de la etaj?

Fata dădu negativ din cap.

— Nu, domnule. Nu cred că au fost curăţaţi.

— Atunci cine i-a curăţat? L-am întrebat pe Poirot când mergeam pe drum.

— Nimeni. N-aveau nevoie să fie curăţaţi.

— Bănuiesc că atunci când mergi pe un drum sau pe o cărare într-o noapte frumoasă nu-i murdăreşti. Dar, cu siguranţă, după ce treci prin iarba grădinii ei se murdăresc.

— Da, mă aprobă Poirot cu un zâmbet curios.
— În cazul ăla, cred şi eu că s-ar fi pătat.
— Dar…
— Ai răbdare doar o jumătate de oră, prietene. Să ne întoarcem la Mon Désir.
Majordomul păru surprins de reapariţia noastră, dar nu făcu nici o obiecţie la revenirea noastră în bibliotecă.
— Hei, nu-i aia fereastra, Poirot, îi strigai când se îndrepta spre cea care dădea către alee.
— Aşa e, prietene. Priveşte aici.
Făcea semn spre capul de marmură al leului. Pe el era o urmă uşor decolorată. Îşi îndreptă apoi degetul spre o pată asemănătoare de pe duşumeaua lustruită.
— Cineva l-a lovit pe Reedburn cu pumnul între ochi. El a căzut pe spate pe această bucată de marmură ieşită în afară şi apoi a alunecat jos. După aceea, a fost târât pe duşumea până la cealaltă fereastră şi lăsat acolo, dar nu în acelaşi unghi, aşa cum ne-a atras atenţia şi doctorul.
— Dar, de ce? Pare absolut inutil.
— Dimpotrivă, era esenţial. De asemenea, asta este cheia identităţii ucigaşului – deşi, de fapt n-a avut intenţia să-l omoare pe Reedburn şi de aceea nu prea ar fi cazul să-l numim ucigaş. Trebuie să fie un om foarte puternic!
— Pentru că a târât trupul pe duşumea?
— Câtuşi de puţin. E un caz interesant. Şi totuşi era cât pe-aici să ajung de râsul lumii.
— Vrei să spui că e gata, că ştii totul?
— Da.
Un amănunt îmi reveni în memorie.
— Nu, am exclamat. E un lucru pe care nu-l ştii!
— Care anume?
— Nu ştii unde este regele de treflă care lipseşte!
— Zău? O, asta-i nostim! Prietene, foarte nostim.
— De ce?
— Fiindcă e în buzunarul meu!
Îl scoase încântat…

— O! Am spus cam abătut. Unde l-ai găsit? Aici?
— Nu-i nimic senzaţional în legătură cu el. Pur şi simplu nu fusese scos împreună cu celelalte cărţi. Era în casetă.
— Hm! Dar totuşi ţi-a dat o idee, nu-i aşa?
— Da, prietene. Îi prezint respectele mele majestăţii sale regale.
— Şi doamnei Zara!
— A, da, şi doamnei.
— Şi ce-o să facem acum?
— O să ne întoarcem la Londra. Dar, mai întâi, trebuie să schimb câteva vorbe cu o anumită doamnă de la Daisymead.
Aceeaşi servitoare mărunţică ne deschise uşa.
— Acum toţi iau prânzul, domnule… Doar dacă vreţi s-o vedeţi pe domnişoara Saintclair, ea se odihneşte.
— Ar fi suficient s-o pot vedea pe doamna Oglander câteva minute. Vrei să-i spui?
Am fost conduşi în salon să aşteptăm. Am zărit familia în sufragerie în timp ce trecem, şi care acum era reîntregită cu doi bărbaţi voinici, solizi, unul cu mustaţă, celălalt şi cu barbă.
După câteva minute, doamna Oglander intră în cameră, uitându-se întrebător la Poirot care se înclină.
— Madame, noi, în ţara mea, avem o mare dragoste, un respect deosebit pentru mamă. La mére de famille reprezintă totul!
Doamna Oglander păru cam uimită de această introducere.
— Pentru acest motiv am venit – să potolesc neliniştea unei mame. Ucigaşul domnului Reedburn nu va fi descoperit. Nu vă temeţi. Eu, Hercule Poirot, v-o garantez. Am dreptate, nu-i aşa? Sau pe soţie trebuie s-o liniştesc?
Urmă o pauză de-o clipă. Doamna Oglander părea să-l cerceteze pe Poirot din ochi. În sfârşit, spuse liniştită:
— Nu-mi dau seama cum de ştiţi… dar, da, aveţi dreptate.
Poirot dădu din cap cu gravitate.

— Asta-i tot, madame. Dar nu fiţi neliniştită. Poliţiştii dumneavoastră englezi nu au ochii lui Hercule Poirot.

Bătu cu degetul în portretul de familie de pe perete.

— Aţi mai avut odată o fată. A murit, madame?

Din nou, după o pauză în care-l cercetă cu ochii ei, răspunse:

— Da, a murit.

— Ah! Spuse Poirot brusc. Bine, trebuie să ne întoarcem la Londra. Îmi permiteţi să pun regele de treflă înapoi în pachet? A fost singura dumneavoastră eroare. Înţelegeţi, să fi jucat bridge aproape o oră numai cu 51 de cărţi… vedeţi, nimeni care ştie câte ceva despre acest joc nu v-ar crede o clipă! Bonjour!

— Şi-acum, prietene, spuse Poirot în timp ce ne îndreptam spre gară, înţelegi totul!

— Nu-nţeleg nimic! Cine l-a omorât pe Reedburn?

— John Oglander junior. Nu eram prea sigur dacă a fost tatăl sau fiul, dar,m-am oprit asupra fiului pentru că este cel mai puternic şi mai tânăr dintre cei doi. Trebuia să fie unul dintre cei doi din cauza ferestrei.

— De ce?

— Erau patru ieşiri, din bibliotecă – două uşi, două ferestre; dar, evident, numai una se preta. Trei ieşiri dădeau în faţă, direct sau indirect. Tragedia trebuia să aibă loc la fereastra din spate ca să poată părea că Valerie Saintclair a nimerit la Daisymead din întâmplare. Bineînţeles că ea a leşinat cu adevărat şi John Oglander a cărat-o pe umeri. De aceea, mi-am zis că trebuia să fie un om puternic.

— Atunci, s-au dus acolo împreună?

— Da. Ţii minte ezitarea Valeriei când am întrebat-o dacă nu i-a fost frică să se ducă singură? John Oglander a mers cu ea – ceea ce îmi închipui că nu a schimbat dispoziţia lui Reedburn. S-au certat şi, probabil, vreo insultă adusă Valeriei l-a făcut pe Oglander să-l pocnească. Restul îl ştii.

— Dar ce-i cu bridge-ul?

— Bridge-ul presupune patru jucători. Un lucru simplu ca ăsta este foarte convingător. Cine ar fi putut bănui c-au fost numai trei persoane în cameră?

Eram încă uimit.

— Un lucru nu-l înţeleg. Care-i legătura între familia Oglander şi dansatoarea Valerie Saintclair?

— Mă mir că n-o vezi. Şi totuşi te-ai uitat destul de mult la tabloul de pe perete – mai mult decât mine. Cealaltă fată a doamnei Oglander o fi moartă pentru familia ei, dar lumea o cunoaşte ca Valerie Saintclair!

— Ce?

— N-ai văzut asemănarea în momentul când cele două surori erau împreună?

— Nu, am mărturisit eu. M-am gândit la cât de extraordinar de diferite erau.

— Asta pentru că mintea ta e receptivă numai la impresii exterioare romantice, dragul meu Hastings. Trăsăturile le erau aproape identice. La fel şi tenul. Interesant e faptul că Valeriei îi e ruşine cu familia ei şi familiei îi e ruşine cu ea. Cu toate acestea, într-un moment de pericol, ea s-a adresat fratelui ei s-o ajute şi când lucrurile au luat o întorsătură proastă, toţi s-au unit într-un mod remarcabil. Forţa familiei este ceva minunat. Toţi din familie îşi pot juca rolul. De aici provine talentul de artistă al Valeriei. Eu, ca şi prinţul Paul, cred în ereditate! Ei m-au înşelat! Dacă n-ar fi fost un accident fericit şi întrebarea – test pusă doamnei Oglander prin care ea a contrazis relatarea fetei sale în privinţa locului pe care-l ocupase, familia Oglander l-ar fi învins pe Hercule Poirot.

— Ce-i spui prinţului?

— Că Valerie n-ar fi putut comite crima şi că mă îndoiesc că vagabondul va fi găsit vreodată. De asemenea, să-i transmită complimentele mele ghicitoarei Zara. Ce coincidenţă curioasă! Mă gândesc să numesc această afacere „Aventura regelui de treflă”. Ce zici, prietene?

IV. Pronosticuri confirmate

— În fond, murmură Poirot, e posibil ca să nu mor de data aceasta.

Am salutat remarca, ce venea de la un pacient în convalescenţă după o gripă, ca un semn de optimism benefic. Eu însumi fusesem primul care suferise de pe urma bolii. După aceea Poirot căzuse la pat. Stătea rezemat de perne, cu capul înfăşurat într-un şal de lână şi sorbea încet dintr-o băutură deosebit de dăunătoare, „tisane”, pe care i-o pregătisem potrivit indicaţiilor sale. Privea cu plăcere un şir cu grijă aranjat de flacoane cu medicamente de pe policioara şemineului.

— Da, da, continuă micuţul meu prieten. O să fiu eu însumi din nou, marele Hercule Poirot, teroarea răufăcătorilor! Închipuieşte-ţi, mon ami, că mi se dedică un mic paragraf în „Society Gossip”. Sigur că da! Iată-l: „Haideţi criminali, cu toţii la treabă! Hercule Poirot – şi credeţi-mă, fetelor, face cât mai mulţi Herculi!

— Detectivul preferat al societăţii noastre nu mai poate să vă prindă. De ce? Pentru că l-a prins gripa pe el!”

Am râs.

— Grozav, Poirot. Devii o celebritate. Şi, din fericire, nu ai pierdut nimic deosebit de interesant, în acest răstimp.

— Asta-i adevărat. Puţinele cazuri pe care a trebuit să le refuz nu mi-au lăsat nici un regret.

Proprietăreasa noastră îşi bagă capul pe uşă:

— E un domn jos. Zice că trebuie să-l vadă pe monsieur Poirot sau pe dumneata, căpitane. Pare să fie grăbit – şi cu toate astea e un gentleman – v-am adus cartea lui de vizită.

Mi-a întins o bucăţică de hârtie. „Mr. Roger Havering” scria pe ea.

Poirot făcu semn din cap spre bibliotecă şi eu, ascultător, am scos „Who’s who”. Poirot mi-o luă şi dădu repede paginile: „Al doilea fiu al celui de-al cincilea baron de Windsor. Căsătorit 1913 cu Zoe, a patra fiică a lui William Crabb”.

— Hm! Am făcut eu. Îmi închipui că este fata care juca Frivolity, numai că îşi spunea Zoe Carrisbroock. Îmi amintesc că s-a căsătorit cu un tânăr din lumea bună, chiar înainte de război.

— Te-ar interesa, Hastings, să te duci jos şi să auzi care anume este micul necaz al vizitatorului nostru? Cere-i toate scuzele din partea mea.

Roger Havering era un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine făcut şi elegant. Totuşi, faţa lui era îngrijorată şi era evident că se zbătea din cauza unei agitaţii interne.

— Căpitanul Hastings? Sunteţi partenerul domnului Poirot, după câte ştiu. Este absolut necesar să vină cu mine azi în Derbyshire.

— Mă tem că este imposibil, i-am răspuns. Poirot este bolnav, în pat, are gripă.

Pe faţă i se citi dezamăgirea.

— Vai, vai, asta-i o mare lovitură pentru mine!

— Problema în care doriţi să-l consultaţi este serioasă?

— Dumnezeule, da! Unchiul meu, cel mai bun prieten din lume pe care l-am avut, a fost azi-noapte ucis în mod înfiorător.

— Aici, în Londra?

— Nu, în Derbyshire. Eu eram aici şi am primit o telegramă de la soţia mea, dimineaţă. Imediat după ce am primit-o, m-am hotărât să vin încoace şi să-l rog pe domnul Poirot să preia cazul.

— Vreţi să mă scuzaţi un minut? I-am spus, venindu-mi subit o idee.

M-am repezit sus şi în câteva cuvinte l-am pus la curent pe Poirot cu situaţia. Nu mai vru să mai audă nimic de la mine.

— Înţeleg. Înţeleg. Vrei să te duci tu însuţi, nu-i aşa? Foarte bine, de ce nu? De acum trebuie să-mi fi învăţat metodele. Tot ceea ce îţi cer e să-mi raportezi în detaliu, în fiecare zi, şi să-mi urmezi toate instrucţiunile pe care ţi le dau la telefon.

Am fost de acord cu toate astea.

O oră mai târziu, stăteam în faţa domnului Havering într-un compartiment de clasa I, în trenul care tocmai părăsise Londra.

— Pentru început, căpitane Hastings, trebuie să înţelegi că Hunter’s Lodge, unde mergem şi unde tragedia a avut loc, este numai o mică cabană de vânătoare în mijlocul regiunilor rezervate din Derbyshire. Casa noastră adevărată este lângă Newmarket şi de obicei închiriem un apartament la Londra, vara. Hunter’s Lodge este îngrijită de o angajată care e destul de capabilă să facă tot ce avem nevoie când ne ducem câteodată acolo în week-end. Desigur, în timpul sezonului de vânătoare luăm pe unii dintre servitorii noştri din Newmarket. Unchiul meu, domnul Harrington Pace (probabil ştiţi, pe mama o chema ca domnişoară Pace şi este din New York) s-a mutat de trei ani la noi. Nu s-a înţeles niciodată cu tata şi nici cu fratele meu mai mare şi bănuiesc că şi eu fiind un fiu cam risipitor, aceasta i-a sporit în loc să-i diminueze afecţiunea faţă de mine. Sigur, eu sunt un om sărac şi unchiul meu era bogat, cu alte cuvinte el plătea oalele sparte! Dar, deşi exigent în multe privinţe, nu era chiar foarte greu să te înţelegi cu el şi noi trei am trăit împreună în armonie. Acum două zile, unchiul meu, cam obosit de nişte distracţii recente de-ale noastre din oraş, ne-a propus să ne ducem în Derbyshire pentru o zi sau două. Soţia mea i-a telegrafiat doamnei Middleton, îngrijitoarea, şi ne-am dus în aceeaşi după-amiază. Ieri seara eu am fost forţat să mă întorc în oraş, dar soţia şi unchiul meu au rămas acolo. Azi dimineaţă am primit această telegramă.

El mi-a întins-o: „Vino imediat, unchiul Harrington ucis azi noapte, adu un detectiv bun dacă poţi, dar vino neapărat – Zoe”.

— Deci, deocamdată nu ştiţi detalii?

— Nu, cred că vor fi în ziarele de seară. Fără îndoială că poliţia a preluat cazul.

Era aproape ora trei când am sosit la mica gară din Elmer’s Dale. De acolo am mers cinci mile cu maşina până la o clădire mică din piatră cenuşie aflată în mijlocul terenurilor de vânătoare sălbatice.

— Un loc pustiu, am remarcat cu un fior.

Havering încuviinţă.

— Am să încerc să-l vând. N-am să mai pot locui niciodată aici.

Am tras zăvorul de la portiţă şi am luat-o pe cărarea îngustă care ducea spre o uşă de stejar, când o siluetă cunoscută apăru şi veni să ne întâmpine.

— Japp! Am exclamat eu.

Inspectorul de la Scotland Yard îmi zâmbi prietenește, înainte de a se adresa însoţitorului meu.

— Domnul Havering, nu? Am fost trimis de la Londra să mă ocup de acest caz şi aş vrea să schimbăm o vorbă, dacă se poate.

— Soţia mea…

— Am vorbit cu doamna dumneavoastră, domnule, şi cu îngrijitoarea. Nu vă ţin mult, căci mă grăbesc să mă întorc în sat, după ce am văzut totul aici.

— Nu ştiu încă nimic ce s-a…

— Exact, spuse Japp cu aerul de a-l consola. Sunt doar vreo două lucruri în legătură cu care aş dori să vă cunosc opinia. Căpitanul Hastings, care mă cunoaşte, se va duce în casă şi le va spune că veniţi. Ce-ai făcut cu micuţul domn, apropo, căpitane Hastings?

— Este în pat, bolnav de gripă.

— Chiar aşa, îmi pare rău să aud asta. Eşti în situaţia căruţei fără cal, aici fără el, nu-i aşa?

Şi după această glumă nefericită, m-am îndreptat spre casă. Am sunat la uşă, căci Japp o închisese după el. După câteva clipe a deschis o femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată în negru.

— Domnul Havering soseşte într-o clipă, am explicat. El a fost reţinut de inspector. Am venit împreună de la Londra să

cercetăm cazul. Poate îmi puteţi spune pe scurt ce s-a întâmplat aseară.

— Intraţi, domnule. A închis uşa după mine şi-am rămas în holul slab luminat. După masa de aseară a venit omul. A cerut să-l vadă pe domnul Pace şi, dându-mi seama că are acelaşi accent, am crezut că este american, prieten de-al domnului Pace, şi l-am condus în camera cu arme, după care m-am dus să-l anunţ pe domnul Pace. Vizitatorul nu şi-a spus numele, ceea ce, desigur, a fost puţin ciudat, când mă gândesc acum. I-am spus domnului Pace şi el a părut uimit, dar i-a zis doamnei: „Scuză-mă, Zoe, să văd ce vrea omul ăsta”. S-a îndreptat spre camera cu arme şi eu m-am dus în bucătărie, însă după o clipă am auzit voci ridicate, ca şi cum se certau, şi-am ieşit în hol. În acelaşi timp, ieşise şi doamna şi imediat s-a auzit o împuşcătură şi apoi s-a aşternut o tăcere mormântală. Amândouă am alergat spre uşă, dar era închisă, aşa că ne-am dus la fereastră. Ea era deschisă şi înăuntru, domnul Pace zăcea împuşcat şi sângerând.

— Ce s-a întâmplat cu străinul?

— Trebuie să fi fugit pe fereastră, domnule, înainte ca noi să fi ajuns la ea.

— Şi apoi?

— Doamna Havering m-a trimis să aduc poliţia. Cinci mile de mers pe jos. Au venit cu mine, şi poliţistul a rămas toată noaptea, şi dimineaţă a sosit domnul de la poliţia din Londra.

— Cum arăta bărbatul care a vrut să vorbească cu domnul Pace?

Îngrijitoarea rămase pe gânduri.

— Avea o barbă neagră, domnule, şi era de vârstă mijlocie, cu un pardesiu deschis. În afară de faptul că vorbea ca un american nu am observat altceva la el.

— Bine. Aş putea s-o văd pe doamna Havering?

— Este sus, domnule. S-o anunţ?

— Te rog. Spune-i că domnul Havering este afară cu inspectorul Japp şi că cel care l-a adus cu el de la Londra doreşte să-i vorbească cât mai repede posibil.

— Foarte bine, domnule.

Eram grozav de nerăbdător să aflu toate amănuntele. Japp avea un avans de două sau trei ore faţă de mine şi graba sa de a pleca mă făcea să mă ţin aproape de urmele lui. Doamna Havering nu m-a făcut să aştept mult. După câteva minute am auzit paşi uşori coborând pe scară şi, ridicând ochii, am zărit o tânără foarte frumoasă venind spre mine. Purta un pulover roşu care-i punea în valoare silueta subţire, băieţoasă. Pe capul cu părul negru avea o pălărioară de piele roşie. Nici chiar tragedia de faţă nu-i putea umbri vitalitatea personalităţii. M-am prezentat şi făcu repede un semn din cap c-a înţeles.

— Sigur că am auzit adesea de dumneata şi colegul dumitale, monsieur Poirot. Aţi făcut nişte lucruri minunate împreună, nu-i aşa? Soţul meu a fost foarte deştept că v-a adus atât de repede. Acum vreţi să-mi puneţi întrebări? Acesta este cel mai simplu mijloc de a afla tot ce doreşti despre această întâmplare groaznică?

— Mulţumesc, doamnă Havering. Cam ce oră era când a sosit omul?

— Trebuie să fi fost înainte de ora nouă. Terminasem cina, stăteam la cafea şi fumam.

— Soţul plecase deja la Londra?

— Da, a plecat cu trenul de 18 şi 15 minute.

— S-a dus cu maşina la gară, sau pe jos?

— Maşina noastră nu-i aici. A venit de la garajul din Elmer’s Dale să-l ducă la tren.

— Domnul Pace s-a purtat ca de obicei?

— Absolut. Foarte normal, în toate privinţele.

— Chiar nu-l puteţi descrie pe străin deloc?

— Nu, nu l-am văzut. Doamna Middleton l-a condus direct în camera cu arme şi-apoi a venit să-i spună unchiului meu.

— Ce-a răspuns unchiul dumneavoastră?

— A părut cam deranjat, dar s-a dus de îndată. După vreo cinci minute am auzit glasuri ridicate. Am alergat în hol şi aproape m-am ciocnit de doamna Middleton. Apoi am auzit împuşcătura. Uşa de la cameră eră închisă pe dinăuntru, şi a trebuit să înconjurăm casa până la fereastră. Asta ne-a luat ceva timp şi ucigaşul a putut s-o şteargă. Bietul meu unchi – vocea îi tremura – fusese împuşcat în cap. Mi-am dat seama imediat că era mort. Am trimis-o pe doamna Middleton la poliţie şi am avut grijă să nu ating nimic din cameră şi să las totul exact cum se găsea.

Am dat aprobat din cap.

— Acum, ce-i cu arma?

— Da, îmi cam închipui, căpitane Hastings. Două revolvere ale soţului meu erau aşezate pe perete. Unul lipsea. Am spus asta poliţiştilor şi ei l-au luat pe celălalt. După ce vor extrage glontele, cred că vor şti adevărul.

— Pot să intru în camera cu arme?

— Desigur. Poliţia a terminat acolo. Şi cadavrul a fost luat.

M-a condus la scena crimei. În acel moment, Havering intră în hol şi după ce-şi ceru repede scuze, alergă la el. Am fost lăsat să-mi întreprind investigaţiile singur. Trebuie să mărturisesc c-au fost foarte dezamăgitoare. Romanele detective abundă în cluuri, dar aici n-am putut găsi nimic neobişnuit, în afară de o mare pată de sânge pe covor, unde cred ca se aflase mortul. Am examinat toate lucrurile cu o grijă minuţioasă şi am făcut câteva fotografii ale camerei cu micul meu aparat pe care îl adusesem. Am examinat, de asemenea, terenul de afară din faţa ferestrei, dar fusese atât de mult călcat în picioare încât mi s-a părut inutil să mai pierd timpul cu el. Da, văzusem tot ce se putea la Hunter’s Lodge. Trebuia să mă întorc la Elmer’s Dale să iau legătura cu Japp. Ca urmare, m-am despărţit de familia Havering şi-am plecat cu maşina care ne adusese de la gară. L-am găsit pe Japp la Matlock Arms şi m-a condus să văd cadavrul. Harrington Pace era un om mic de statură, slab, fără barbă, cu o aparenţă tipic americană. Fusese

împuşcat de la spate în cap şi se trăsese cu revolverul de la o distanţă mică.

— S-a întors o clipă, remarcă Japp, şi celălalt tip a apucat un revolver şi l-a împuşcat. Cel pe care mi l-a dat doamna Havering era încărcat şi presupun că şi celălalt era la fel. Curios ce lucruri a naibii de prosteşti fac oamenii! Să ţii două revolvere încărcate, atârnate pe perete!

— Ce crezi despre caz? L-am întrebat când am ieşit din camera aceea lugubră.

— Ei bine, pentru început am pus ochii pe Havering. O, da! Făcu când auzi exclamaţia mea de uimire. Havering are la activul său vreo două incidente neplăcute. Când şi-a făcut studiile la Oxford, s-a întâmplat o chestie nostimă cu semnătura de pe unul din cecurile tatălui său. Bineînţeles că totul a fost muşamalizat. Apoi are datorii foarte mari şi sunt tipul de datorii de care n-ar fi vrut să afle unchiul lui, deşi trebuie să fie sigur că testamentul unchiului este în favoarea sa. Da, am pus ochii pe el şi de aceea am vrut să vorbesc cu el înainte de a-şi vedea soţia. Dar declaraţiile lor concordă perfect; am fost la gară şi nu este nici o îndoială că a plecat cu trenul de 18 şi 15 minute. Ăsta ajunge la Londra pe la 22:30. S-a dus direct la club, zice el, şi dacă asta se confirmă, atunci el nu putea să-şi împuşte unchiul la ora nouă, purtând o barbă neagră!

— Ah, da, tocmai vroiam să te întreb ce crezi despre barba aia?

Japp îmi făcu cu ochiul:

— Cred că a crescut repede – a crescut în cele cinci mile dintre Elmer’s Dale şi Hunter’s Lodge. Americanii pe care i-am cunoscut, în general, nu poartă barbă. Trebuie să-l căutăm pe ucigaş printre cunoştinţele americane ale domnului Pace. Am întrebat-o, întâi, pe îngrijitoare, şi apoi pe stăpâna ei şi relatările lor coincid perfect, dar îmi pare rău că doamna Havering nu l-a văzut pe individ. E o femeie deşteaptă şi ar fi observat ceva care să ne pună pe urme.

M-am aşezat şi i-am scris o relatare amănunţită şi lungă lui Poirot. Am putut să adaug alte diferite informaţii înainte de a pune scrisoarea la poştă. Glontele fusese extras şi se dovedise că era din revolverul identic de la poliţie. Mai mult, activitatea domnului Havering în noaptea cu pricina fusese controlată şi verificată şi se dovedise, fără îndoială, că sosise într-adevăr la Londra cu acel tren. Şi, în al treilea rând, un eveniment senzaţional avusese loc. Un domn, care locuia la Ealing, când a traversat Haren Green pentru a ajunge la gară, în dimineaţa aceea, a observat un pachet din hârtie maronie, băgat între şine. Când a deschis pachetul a găsit un revolver; a dus pachetul la poliţia gării şi până să cadă noaptea s-a dovedit a fi cel pe care îl căutam, perechea aceluia pe care ni-l dăduse doamna Havering. Se trăsese un glonte cu el.

Am adăugat toate astea la raportul meu. A doua zi de dimineaţă, în timp ce-mi luam micul dejun, o telegramă îmi parveni de la Poirot: „Desigur, bărbosul nu era Harvering, numai tu sau Japp puteaţi să aveţi o asemenea idee; telegrafiază-mi cum arată îngrijitoarea şi ce haine purta în dimineaţa asta, la fel doamna Havering, nu pierde timpul cu făcutul fotografiilor de interioare, ele sunt subexpuse şi câtuşi de puţin artistice”.

Mi s-a părut că stilul lui Poirot n-avea rost să fie aşa glumeţ. Mi-am închipuit că era puţin gelos pe situaţia mea de la faţa locului, pe toate facilităţile de care dispunea în rezolvarea cazului. Cererea lui de a descrie hainele purtate de cele două femei mi s-a părut pur şi simplu ridicolă, dar i-am îndeplinit-o cât m-am priceput mai bine ca bărbat.

La unsprezece veni răspunsul de la Poirot: „Sfătuieşte-l pe Japp s-o aresteze pe îngrijitoare înainte dea fi prea târziu”.

Stupefiat, i-am dus telegrama lui Japp. A înjurat încet printre dinţi.

— Să fiu al dracului, monsieur Poirot; dacă spune el aşa, trebuie să fie ceva la mijloc. Nici n-am luat-o în seamă pe femeie. Nu ştiu dacă pot să merg atât de departe şi s-o

arestez, dar am s-o pun sub supraveghere. Plecăm imediat s-o mai examinăm.

Dar era prea târziu. Doamna Middleton, acea femeie liniştită, de vârstă mijlocie, care păruse atât de normală şi respectabilă, se evaporase. Geamantanul îl lăsase. Conţinea numai haine obişnuite. Nu era nici un indiciu în privinţa identităţii ei sau a preocupărilor sale. De la doamna Havering am smuls toate faptele pe care le-am putut:

— Am angajat-o acum trei săptămâni când doamna Emery, fosta noastră îngrijitoare, ne-a părăsit. A venit la mine de la agenţia doamnei Selbourne din Mont Street – o firmă bine cunoscută. Îmi angajez toţi servitorii de acolo. Mi-au trimis mai multe femei, dar această doamnă Middleton mi s-a părut cea mai drăguţă şi avea referinţe splendide. Am angajat-o pe loc şi am anunţat agenţia. Nu cred că este ceva în neregulă cu ea. Era o femeie atât de drăguţă şi liniştită.

Povestea era învăluită într-un mister total. Deşi era clar că femeia n-ar fi putut comite crima, de vreme ce în momentul în care împuşcătura s-a auzit doamna Havering şi cu ea erau în hol, totuşi ea trebuie să fi avut vreo legătură cu ucigaşul, căci atunci de ce ar fi şters-o aşa deodată?

I-am telegrafiat despre ultimul eveniment lui Poirot şi i-am sugerat să mă întorc la Londra şi să întreb la agenţia Selbourne.

Răspunsul lui Poirot a fost prompt: „Inutil să întrebi la agenţie; ei n-or fi auzit niciodată despre ea; află cu ce maşină a venit la Hunter’s Lodge când a sosit prima dată acolo”.

Deşi umilit, l-am ascultat. Mijloacele de transport în Elmer’s Dale erau limitate. Garajul local avea două maşini Ford, uzate, şi mai erau două care deserveau gara. Niciuna nu fusese angajată la data cu pricina. Întrebată, doamna Havering a explicat că-i dăduse femeii bani pentru biletul de tren până la Derbyshire, suficienţi ca să închirieze o maşină sau să ia cursa până la Hunter’s Lodge. Întotdeauna

se afla unul dintre Forduri la gară doar-doar va fi închiriat. Luând în considerare faptul că nimeni de la gară nu a observat sosirea străinului cu barbă neagră, sau altfel, în seara fatală, totul părea să conducă la concluzia că ucigaşul sosise la locul faptei într-o maşină care-l aştepta în apropiere pentru a-l ajuta să scape şi că aceeaşi maşină o dusese pe misterioasa îngrijitoare la noul ei post. Mai pot adăuga că cercetările întreprinse la agenţia din Londra au confirmat pronosticurile lui Poirot. Nici o femeie ca „doamna Middleton” nu figurase în registre. Agenţia primise cererea stimatei doamne Havering pentru trimiterea unei servitoare şi-i oferise diferite persoane pentru post. Când le-a trimis comisionul de angajare, ea omisese să menţioneze pe care dintre femei o reţinuse.

Oarecum umilit, m-am întors la Londra. L-am găsit pe Poirot aşezat într-un fotoliu lângă şemineu, îmbrăcat într-un halat de mătase bătător la ochi. M-a întâmpinat cu multă prietenie.

— Prietenul meu Hastings! Ce bine-mi pare să te văd! Cu adevărat nutresc pentru tine o deosebită afecţiune. Te-ai distrat? Ai alergat încolo şi-ncoace cu dragul de Japp? Ai întrebat şi anchetat până ţi-ai satisfăcut curiozitatea?

— Poirot, am strigat, afacerea este învăluită în mister absolut! Nu se va afla niciodată.

— E adevărat că s-ar putea să nu ne încununăm cu glorie după treaba asta.

— Chiar că nu. Îţi spargi capul degeaba.

— O, în ce priveşte asta, mă pricep să-mi sparg capul! O adevărată veveriţă! Nu asta mă pune într-o situaţie jenantă. Ştiu prea bine cine l-a ucis pe domnul Harrington Pace.

— Ştii? Cum ai aflat?

— Răspunsurile tale clare la telegramele pe care ţi le-am trimis mi-au dezvăluit adevărul. Uite, Hastings, haide să examinăm faptele în mod metodic şi în ordine. Domnul Harington Pace este un om cu o avere mare care, la moartea sa va trece, fără îndoială, în posesia nepotului său.

Punctul nr. 1. Se ştie că nepotul este îngrozitor de îndatorat. Punctul nr. 2. Se ştie, de asemenea, că nepotul este – să zicem – un om de o moralitate cam relativă? Punctul nr. 3.

— Dar s-a dovedit că Roger Havering a fost la Londra.

— Précisément şi ca atare, deoarece domnul Havering a plecat de la Elmer’s Dale la 18 şi 15 minute şi din moment ce domnul Pace nu putea fi omorât înainte de plecarea acestuia, căci doctorul ar fi stabilit ora crimei ca fiind inexactă când a examinat cadavrul, ajungem la concluzia corectă că domnul Havering nu şi-a împuşcat unchiul. Dar există o doamnă Havering, Hastings.

— Imposibil! Îngrijitoarea era cu ea când s-a auzit împuşcătura.

— Ah, da, îngrijitoarea. Dar ea a dispărut.

— Va fi găsită.

— Nu cred. E ceva deosebit de neclar în legătură cu acea îngrijitoare, nu crezi asta, Hastings? M-a izbit de la început.

— Şi-a jucat rolul, cred, şi apoi a şters-o la timp.

— Şi care a fost rolul ei?

— Ei bine, să-l introducă pe complicele ei, bărbatul cu barbă neagră.

— O, nu, nu ăsta a fost rolul ei! Ci acela de a-i asigura un alibi doamnei Havering în momentul în care s-a tras. Şi nimeni n-o va găsi vreodată, mon ami, pentru că ea nu există! „Nu există o asemenea persoană”, cum spune marele vostru Shakespeare.

— Nu, Dickens a spus-o, am murmurat, fără să pot să-mi ascund un zâmbet. Dar ce vrei să spui cu asta, Poirot?

— Vreau să spun că Zoe Havering a fost actriţă înainte de-a se căsători, că tu şi Japp aţi văzut-o pe îngrijitoare numai într-un hol întunecos, ca pe o siluetă subţire, de vârstă mijlocie, în negru, cu o voce slabă, joasă şi că, de fapt, nici tu, nici poliţia locală pe care îngrijitoarea a adus-o, nu le-a văzut vreodată pe doamna Middleton şi pe stăpâna sa în acelaşi timp. A fost o joacă de copii pentru femeia aia

deşteaptă şi îndrăzneaţă. Sub pretextul că o anunţă pe stăpâna sa, ea aleargă sus pe scări, îşi trage un pulover colorat şi-şi pune o pălăriuţă, cu bucle negre cusute, peste peruca ei cenuşie. Câteva tuşe dibace şi machiajul dispare, o uşoară tentă de roşu şi strălucitoarea Zoe Havering coboară cu vocea ei clară de clopoţel. Nimeni nu o băgă în seamă, în mod deosebit, pe îngrijitoare. De ce ar face-o? Ea nu are nici o legătură cu crima. Şi ea are un alibi.

— Dar revolverul găsit la Ealing? Doamna Havering nu ar fi putut să-l pună acolo!

— Nu, asta a făcut-o Roger Havering, dar a fost o greşeală din partea lor. Asta mi-a indicat urma. Un om care a comis o crimă cu un revolver pe care l-a găsit la locul faptei l-ar arunca de îndată, nu l-ar duce cu el la Londra. Nu, motivul a fost clar, criminalii au dorit să îndrepte atenţia poliţiei spre un loc cât mai îndepărtat de Derbyshire; erau nerăbdători să alunge poliţia, cât mai curând posibil, din apropierea cabanei. Sigur că revolverul găsit la Ealing nu a fost cel cu care domnul Pace a fost împuşcat. Roger Havering a tras un glonte cu el, l-a dus la Londra, a intrat în clubul său pentru a avea un alibi, apoi s-a dus repede la Ealing – o chestiune de numai 20 de minute – a pus pachetul unde a fost găsit şi s-a întors în oraş. Acea fiinţă încântătoare, soţia sa, l-a împuşcat liniştită pe domnul Pace după masa de seară. Îţi aminteşti că a fost împuşcat de la spate? Acesta este încă un punct important. Reîncarcă revolverul şi-l pune înapoi la locul lui, şi apoi pleacă să anunţe disperată comedioara ei.

— E incredibil, am murmurat fascinat, şi totuşi…

— Acest „totuşi” este problema. Bien sûr, prietene, acesta este adevărul. Dar ca să aduci în faţa justiţiei acest cuplu abil este o altă chestiune. Japp trebuie să facă ce poate. I-am scris foarte detaliat, dar tare mă tem, Hastings, că vom fi obligaţi să-i lăsăm pe seama soartei sau a bunului Dumnezeu, cum preferi.

— Răul înfloreşte ca neghina, am remarcat eu.

— Dar cu un preţ, Hastings, totdeauna cu un preţ, croyez moi!

Presimţirile lui Poirot s-au confirmat. Deşi Japp era convins de adevărul teoriei sale, nu a putut să strângă mărturiile necesare acuzării. Uriaşa avere a domnului Pace a încăput în mâinile ucigaşilor săi. Totuşi, Nemesis le-a venit de hac, şi când am citit în ziar că domnul şi doamna Roger Havering se aflau printre victimele accidentului avionul de Paris am înţeles că se făcuse Dreptate.

V. Lanţul de dovezi.

Era o noapte urâtă. Afară, vântul urla năpraznic şi ploaia bătea în geamuri cu rafale mari.

Poirot şi cu mine stăteam cu faţa la cămin, cu picioarele întinse spre focul cu flăcările vioaie. Între noi era o măsuţă.

De partea mea se afla un,”toddy”* fierbinte pregătit cu grijă; de partea lui Poirot era o ceaşcă plină cu ciocolată groasă din care n-aş fi băut nici pentru o sută de lire. Poirot sorbea compoziţia aceea cafenie din ceaşca de porţelan roşie şi ofta a mulţumire.

— Quelle belle vie! Murmură el.

— Da, este buna lume de altă dată, am completat eu. Uite, eu am o slujbă pe cinste! Şi uită-te şi pe tine, celebru…

— O, mon ami! Protestă Poirot.

— Ba eşti. Chiar aşa! Când mă gândesc la numărul tău mare de succese sunt pur şi simplu uimit. Nu cred să cunoşti ce înseamnă eşecul!

— Numai un tip al naibii de simpatic ar putea spune asta!

— Nu, serios, ai dat vreodată greş?

— De nenumărate ori, prietene. Ce vrei? La bonne chance nu poate fi întotdeauna de partea ta. Am fost chemat adesea prea târziu. De foarte multe ori, un altul, urmărind acelaşi ţel, a ajuns acolo primul. De două ori am căzut bolnav tocmai când eram pe punctul de a reuşi. Trebuie luate în considerare succesele şi insuccesele, prietene.

— De fapt, nu m-am referit la asta, am zis. Am vrut să spun, s-a întâmplat vreodată să greşeşti cu totul într-un caz

numai şi numai din cauza ta?

— Aha, înţeleg! Mă întrebi dacă am rămas vreodată „Popa' prostu", cum se spune? O dată, prietene… un zâmbet blând, meditativ îi flutură pe faţă. Da, o dată m-am făcut de râs.

Se îndreptă brusc în scaun.

— Uite ce e, prietene, ştiu că ţii un jurnal al micilor mele succese. Să adaugi încă o poveste la colecţie, povestea unui eşec!

* Băutură îndulcită din alcool şi apă fiartă.

Se întinse şi puse un buştean pe foc. Apoi, după ce-şi şterse cu grijă mâinile cu o mică cârpă de praf care atârna de un cui lângă cămin, se aşeză la loc şi-şi începu povestea.

— Ceea ce am să-ţi povestesc – spuse domnul Poirot – s-a întâmplat în Belgia cu mulţi ani în urmă. Era pe vremea teribilei lupte din Franţa dintre biserică şi stat. Domnul Paul Déroulard era un ministru adjunct francez cunoscut. Era un secret ştiut că-l aştepta portofoliul de ministru. Era dintre cei mai înverşunaţi din partida anticatolică şi mai mult sigur că o dată ajuns la putere avea să înfrunte o adversitate profundă. Era, în multe privinţe, un om deosebit. Deşi nici nu bea, nici nu fuma, nu era totuşi prea scrupulos în alte privinţe. Înţelegi, Hastings, c'était des femmes – toujours des femmes!

Se căsătorise cu câţiva ani mai înainte cu o tânără din Bruxelles care-i adusese o dotă substanţială. Fără îndoială, că banii i-au folosit în carieră, întrucât familia sa nu era bogată, deşi, pe de altă parte, ar fi fost îndreptăţit să-şi spună monsieur le baron dacă vroia. N-a avut copii din această căsătorie şi soţia i-a murit după doi ani ca urmare a unei căzături pe scară. Printre proprietăţile pe care le-a moştenit de la ea era o casă pe Avenue Louise în Bruxelles.

În această casă s-a produs decesul său brusc, evenimentul coincizând cu demisia ministrului al cărui portofoliu urma să-l preia. Toate ziarele au tipărit lungi articole despre cariera sa. Cauza morţii, care a survenit chiar imediat după cină, a fost atribuită unei crize cardiace.

Pe acea vreme, mon ami, eram, după câte ştii, membru al forţei de detectivi belgiene. Moartea domnului Paul Déroulard nu mă interesa în mod deosebit. Aşa cum ştii, sunt un bon catholique şi dispariţia lui mi s-a părut bine venită.

După vreo trei zile, când tocmai îmi începusem concediul, am primit acasă o vizitatoare – o doamnă plină de voaluri, dar evident tânără, şi mi-am dat seama imediat că era o fată absolut cinstită.

— Sunteţi domnul Hercule Poirot? Mă întrebă cu o voce slabă şi blândă.

Am dat din cap că da.

— De la serviciul de detectivi?

Am confirmat din nou.

— Vă rog să luaţi loc domnişoară, am spus.

A acceptat scaunul şi şi-a dat la o parte vălul. Avea o faţă încântătoare, deşi se vedea că plânsese şi purta semnele unei nelinişti profunde.

— Monsieur, spuse ea, ştiu că sunteţi acum în vacanţă. De aceea, sunteţi liber să preluaţi un caz particular, înţelegeţi că nu vreau să mă adresez poliţiei.

Dădui din cap a refuz.

— Mă tem că ceea ce-mi cereţi este imposibil, mademoiselle. Chiar dacă sunt în vacanţă, lucrez totuşi la poliţie.

Se aplecă spre mine.

— Ecoutez, monsieur. Tot ceea ce vă cer este să investigaţi. Aveţi perfectă libertate să raportaţi poliţiei rezultatul cercetărilor dumneavoastră. Dacă se adevereşte ceea ce cred eu, vom avea nevoie de tot mecanismul judiciar.

Asta arunca o cu totul altă lumină asupra problemei, aşa că m-am pus la dispoziţia ei fără prea multă discuţie.

O uşoară roşeaţă îi apăru în obraji.

— Vă mulţumesc, monsieur. Vă cer să investigaţi moartea domnului Déroulard.

— Comment? Am excalamt surprins.

— Monsieur, n-am nici o dovadă, nimic decât instinctul meu de femeie, dar sunt convinsă – convinsă când vă spun că domnul Déroulard n-a murit de moarte bună!

— Dar cum, doctorii…

— Doctorii pot greşi. Era atât de robust, atât de puternic! Ah, domnule Poirot vă implor să mă ajutaţi…

Biata fată se pierduse cu firea. Era să îngenuncheze în faţa mea. Am calmat-o cât m-am priceput mai bine.

— Am să vă ajut, mademoiselle. Sunt aproape sigur că temerile dumneavoastră sunt nefondate, dar vom vedea. Întâi, vă rog să-mi descrieţi pe cei din casă.

— Bineînţeles servitorii – Jannette, Félice şi Denise, bucătăreasa, care e acolo de mulţi ani; celelalte sunt simple fete de la ţară. Mai e şi François, dar şi el este un servitor vechi. Apoi e mama domnului Déroulard şi cu mine. Mă numesc Virginie Mesnard. Sunt o verişoară săracă a fostei doamne Déroulard, soţia domnului Paul, şi stau cu ei în casă de peste trei ani. V-am vorbit despre cei din casă. Mai erau doi musafiri.

— Şi aceştia erau?…

— Domnul de Saint Alard, un vecin de-al domnului Déroulard, din Franţa. Şi-un prieten englez, domnul Wilson.

— Mai locuiesc la dumneavoastră?

— Doar domnul Wilson, domnul de Saint Alard a plecat ieri.

— Şi la ce plan v-aţi gândit, mademoiselle Mesnard?

— Dacă veniţi acasă peste jumătate de oră o să inventez o poveste în legătură cu prezenţa dumneavoastră. Mai bine v-aş prezenta că aţi avea într-un fel legătură cu presa. Am să spun că veniţi de la Paris şi că aţi adus o carte de vizită din partea domnului Saint Alard. Madame Déroulard are o sănătate foarte şubredă şi nu va acorda atenţie amănuntelor.

Sub pretextul ingenios al domnişoarei am fost primit în casă şi, după o scurtă întrevedere cu mama adjunctului de

ministru decedat, o doamnă cu o minunată ţinută impozantă şi aristocratică, deşi evident suferindă, m-am instalat în clădire.

Mă întreb, prietene.

— Continuă Poirot – dacă îţi poţi imagina cumva dificultăţile sarcinilor mele? Deci, era vorba de un om care murise cu trei zile mai înainte. Dacă fusese vreun complot, se întrevedea o singură posibilitate – otrava! Şi eu n-am avut ocazia să văd corpul, nu puteam examina sau analiza nici un mijloc prin care otrava i-ar fi putut fi administrată. Nu era nici un clu fals sau de alt fel pe care să-l iau în considerare. Fusese omul otrăvit? Dispăruse în urma unei morţi naturale? Eu, Hercule Poirot, trebuia să hotărăsc, fără ca să am ceva care să mă ajute.

Întâi i-am descusut pe servitori şi cu ajutorul lor am recapitulat ce se întâmplase în seara aceea. Am acordat o atenţie specială mâncării de la cină şi modului în care a fost prezentată. Supa fusese servită de domnul Déroulard însuşi dintr-o supieră. Au urmat cotletele şi apoi pui. În cele din urmă un compot de fructe. Şi toate puse pe masă şi servite de domnul însuşi. Cafeaua a fost adusă într-o cafetieră mare şi aşezată pe masă. Nu era nimic în toate astea mon ami – imposibil să otrăveşti o singură persoană, fără a le otrăvi pe toate!

După cină, madame Déroulard se retrăsese în camerele ei şi mademoiselle Virginie o însoţise. Cei trei bărbaţi se mutaseră în biroul domnului Déroulard. Aici discutaseră amical câtăva vreme, când deodată, pe neaşteptate, ministrul se prăvălise pe podea. Domnul de Saint Alard se repezise afară să-i spună lui François să aducă doctorul imediat. A spus că era, fără îndoială, o apoplexie, explică majordomul. Dar, când doctorul sosi, nu-i mai putu fi de nici un ajutor pacientului.

Domnul John Wilson, căruia i-am fost prezentat de mademoiselle Virginie, arăta a ceea ce se numea pe atunci John Bull, un englez obişnuit, între două vârste şi voinic.

Relatarea sa, pe care ne-o făcu într-o franceză britanică, era în linii mari aceeaşi.

Déroulard s-a făcut roşu la faţă şi a căzut jos.

Nu mai era nimic altceva de găsit acolo. Apoi, m-am dus la scena tragediei, biroul şi, la cererea mea, am fost lăsat singur. Până acum nimic nu venea în sprijinul teoriei domnişoarei Mensnard. Nu puteam crede decât că era vorba de o părere din partea ei. Evident, simţise o pasiune romantică pentru cel mort, ceea ce nu-i permitea să aibă o viziune normală asupra cazului. Cu toate acestea, am cercetat biroul cu o grijă meticuloasă. Era prea posibil ca un ac hipodermic să fi fost introdus în scaunul celui decedat în aşa fel încât să-i producă o infecţie fatală. Înţepătura minusculă pe care o cauza ar fi putut rămâne neobservată. Dar n-am descoperit nici o urmă pe care să-mi sprijin această teorie. M-am aruncat eu însumi în scaun într-un exces de disperare.

— Enfin, renunţ! Am spus cu glas tare. Nu există nici un clu nicăieri! Totul este perfect normal.

Cum rosteam cuvintele astea, ochii îmi căzură pe o mare cutie de ciocolată ce se afla pe o masă de alături şi inima îmi tresări. Putea să nu fie un clu în privinţa morţii domnului Déroulard, dar iată cel puţin ceva ce nu era normal. Am ridicat capacul. Cutia era plină, neatinsă; nu lipsea nici o ciocolată, dar ea avea o particularitate care îmi sări în ochi ca stridentă. Pentru că, vezi tu, Hastings, în timp ce cutia era roşie, capacul era albastru. Desigur, poţi vedea adesea o fundă albastră pe o cutie roşie şi invers. Dar o cutie de o culoare şi un capac de alta – nu, în mod hotărât – ça ne se voit jamais!

Deşi nu vedeam cum acest mic incident îmi putea fi de vreun folos, totuşi m-am hotărât să-l cercetez ca fiind neobişnuit. Am sunat clopoţelul după François şi l-am întrebat dacă fostului său stăpân îi plăceau dulciurile. Un zâmbet slab, melancolic îi înflori pe buze.

— Îi plăceau enorm, monsieur. Avea întotdeauna o cutie cu ciocolată în casă. Ştiţi, nu bea vin de nici un fel.

— Totuşi cutia asta este neatinsă. Am ridicat capacul ca să-i arăt.

— Pardon, monsieur, dar o cutie nouă a fost cumpărată în ziua morţii sale, cealaltă fiind aproape spre sfârşite.

— Atunci cealaltă cutie s-a terminat în ziua morţii sale, am spus încet.

— Da, monsieur, am găsit-o goală dimineaţa şi am aruncat-o.

— Domnul Déroulard mânca dulciuri la orice oră din zi?

— De obicei după cină.

Am început să văd mai clar.

— François, i-am zis, poţi să fii discret?

— Dacă trebuie, monsieur.

— Bon! Să ştii atunci că sunt de la poliţie. Poţi să-mi găseşti cealaltă cutie?

— Bineînţeles, monsieur. Trebuie să fie în lada de gunoi!

Plecă şi se întoarse după câteva minute cu un obiect prăfuit. Era duplicatul cutiei pe care o ţineam, cu deosebirea că de data aceasta cutia era albastră şi capacul roşu. I-am mulţumit lui François, i-am cerut încă odată să fie discret şi am părăsit casa din Avenue Louise fără altă discuţie.

Apoi l-am vizitat pe doctorul care îl văzuse pe domnul Déroulard. Cu el m-am descurcat greu. S-a strecurat frumuşel în spatele unui zid de frazeologie de specialitate, dar mi-a trecut prin cap că nu era chiar atât de sigur în legătură cu cazul după cum pretindea.

— Au fost multe întâmplări curioase de tipul ăsta, recunoscu el, după ce am reuşit să-l dezarmez cât de cât. O criză bruscă de furie, o emoţie violentă după o cină consistentă, c’est entendu, deci, după un acces de furie, sângele se ridică la cap şi pac! Gata cu tine!

— Dar domnul Déroulard nu a avut nici o emoţie violentă.

— Nu? Am aflat că avea o altercaţie furtunoasă cu domnul de Saint Alard.

— De ce să aibă?

— C’est évident! Doctorul ridică din umeri. Nu era domnul de Saint Alard un catolic dintre cei mai fanatici? Prietenia lor era pe punctul de a se strica cauza acestei probleme a bisericii şi statului. Nu trecea nici o zi fără discuţii. Pentru domnul de Saint Alard, Déroulard părea aproape un Anticrist.

Nu mă aşteptam la asta, fapt care mi-a dat de gândit.

— Încă o întrebare, doctore: ar fi posibil să se introducă o doză fatală de otravă într-o ciocolată?

— Cred că s-ar putea, spune doctorul încet. Acidul prusic ar putea avea o astfel de consecinţă dacă nu are pe unde să se evapore şi o globulă micuţă de orice ar putea fi înghiţită fără să fie observată – dar nu pare de loc să fie cazul de aşa ceva. O ciocolată plină cu morfină sau stricnină… făcu o grimasă, înţelegeţi, domnule Poirot, o îmbucătură ar fi suficientă! Victima n-ar avea nici o şansă de scăpare.

— Vă mulţumesc, doctore.

Am plecat. Apoi am întrebat pe la farmacişti, în special pe la cei din apropierea de avenue Louise. E bine să fii de la poliţie. Am primit informaţiile pe care le doream fără prea multe discuţii. Numai într-un caz am auzit de o otravă care a fost furnizată casei respective. Erau nişte picături de sulfat de atropină pentru madame Déroulard. Atropină este o otravă puternică şi pentru moment m-am entuziasmat, dar simptomele de otrăvire cu atropină seamănă foarte mult cu cele ale ptomainei, nu cu cele pe care le studiam. Apoi, reţeta era veche. Madame Déroulard suferea de cataractă la amândoi ochii de foarte mulţi ani.

Eram pe punctul de a pleca descurajat când farmacistul mă cheama înapoi.

— Un moment, monsieur Poirot. Îmi amintesc că fata care a adus reţeta a spus ceva în legătură cu faptul că trebuie să se ducă la farmacistul englez. Aţi putea încerca acolo.

Aşa am procedat. Făcând încă odată uz de statutul meu oficial am primit informaţiile de care aveam nevoie. Cu o zi înainte de moartea domnului Déroulard, pregătiseră o reţetă pentru domnul John Wilson. Nu era vorba de preparat. Erau simple tablete mici de trinitrină. L-am întrebat dacă aş putea vedea câteva. Mi le-a arătat şi inima a început să-mi bată mai tare deoarece micuţele tablete erau de ciocolată.

— Este o otravă? L-am întrebat.

— Nu, monsieur.

— Puteţi să-mi descrieţi efectele lor?

— Micşorează tensiunea. Se recomandă în anumite forme de tulburări cardiace – anghină pectorală, de exemplu. Reduce tensiunea arterială. În arterioscleroză…

L-am întrerupt.

— Pe cinstea mea! Această înşiruire nu-mi spune nimic. Te face să te înroşeşti la faţă?

— Sigur că da.

— Şi dacă aş lua 10-20 din tabletele astea mici, ce mi s-ar întâmpla?

— Nu v-aş sfătui să încercaţi, mi-a răspuns sec.

— Şi totuşi, spuneţi că nu-i otravă.

— Multe lucruri care nu sunt numite otravă pot omorî un om, răspunse el pe acelaşi ton.

Am plecat din farmacie încântat. În sfârşit, lucrurile începeau să meargă!

Acum ştiam că John Wilson a avut mijloacele de a comite crima, dar care să fi fost motivul? Venise în Belgia cu treburi şi-l rugase pe domnul Déroulard, pe care abia îl cunoscuse, să-l sprijine. Aparent, moartea lui Déroulard n-ar fi putut să-i aducă în nici un fel vreun beneficiu. Mai mult, am descoperit, după cercetări în Anglia, că suferea de câţiva ani de forma aceea dureroasă a bolii de inimă cunoscută ca angină. Aşadar, avea un drept legitim să ţină la el tabletele acelea. Şi totuşi, eram convins că cineva se dusese la cutia de ciocolată, deschizând-o întâi, din

greşeală, pe cea plină şi că scosese conţinutul din ultima ciocolată înghesuind în locul acestuia atât de multe tablete mici de trinitrină câte puteau intra. Ciocolatele erau mari. Eram sigur că între 20 şi 30 de tablete ar fi putut fi băgate înăuntru. Dar cine făcuse asta?

Erau doi musafiri în casă. John Wilson a avut mijloacele. Saint Alard a avut motivul. Aminteşte-ţi că era un fanatic şi nu există vreunul care să se compare cu un fanatic religios. Ar fi putut el, într-un fel, să pună mâna pe trinitrină lui John Wilson?

O altă mică idee îmi veni. Ah, ştiu ca zâmbeşti de micile mele idei! De ce rămăsese Wilson fără trinitrină? Sigur, şi-ar fi adus rezerve suficiente din Anglia. M-am dus încă o dată la casa din Avenue Louise. Wilson era plecat, dar am văzut-o pe fata care-i deretica prin cameră, Félicie. Am întrebat-o imediat dacă nu-i adevărat că domnul Wilson pierduse o sticlă de pe etajera lui cu puţin timp în urmă. Fata răspunse de-ndată. Chiar aşa era. Fusese învinuită pentru asta chiar ea, Félicie. Evident, domnul englez crezuse că ea o spărsese şi nu vroia să spună. Pe când ea n-o atinsese niciodată. Fără îndoială că de vină era Jannette care întotdeauna îşi băga nasul unde nu-i fierbe oala…

I-am întrerupt şirul de cuvinte şi am plecat. Acum ştiam tot ce vroiam. Îmi rămânea s-o dovedesc. Lucru, care simţeam, nu avea să fie uşor. Trebuia să mă asigur că Saint Alard luase flaconul cu trinitrină de pe etajera lui John Wilson, dar ca să-i convingă pe alţii, trebuia să aduc probe. Şi n-aveam niciuna la îndemână!

Nu-i nimic. Eu ştiam – asta conta cel mai mult. Ţii minte dificultatea noastră în cazul Styles, Hastings? Şi-acolo ştiam – dar mi-a luat mult timp până să găsesc ultima legătură care să-mi completeze lanţul de dovezi împotriva ucigaşului.

Am cerut s-o văd pe mademoiselle Mesnard. Veni imediat. I-am cerut adresa domnului de Saint Alard. O umbră de îngrijorare i se strecură pe chip.

— De ce-aveţi nevoie de ea, monsieur.

— E necesar, mademoiselle.

Ea părea că se îndoieşte… că e tulburată.

— Nu vă poate spune nimic. E un om cu gândurile duse aiurea. Abia îşi dă seama de ce se întâmplă în jurul lui.

— Se poate, mademoiselle. Totuşi, a fost un prieten vechi al domnului Déroulard. S-ar putea să-mi spună anumite lucruri – lucruri din trecut – vechi invidii – vechi aventuri de dragoste.

Fata se înroşi şi-şi muşcă buza.

— Cum doriţi… dar… dar sunt sigură acum că am greşit. A fost drăguţ din partea dumneavoastră că aţi răspuns la cererea mea, dar atunci eram necăjită, aproape nebună. Acum îmi dau seama că nu-i nici un mister de rezolvat. Lăsaţi-l, domnule, vă rog foarte mult.

Am privit-o cu atenţie.

— Mademoiselle, am spus, câteodată e dificil pentru un câine să găsească mirosul, dar din moment ce i-a dat de urmă, nimic pe lumea asta nu-l mai opreşte. Asta dacă-i un câine bun! Şi eu, mademoiselle, eu, Hercule Poirot, sunt un câine bun.

Plecă fără un cuvânt. Câteva minute mai târziu se întoarse cu adresa scrisă pe o hârtie. Am părăsit casa. François mă aştepta afară. Se uită la mine nerăbdător.

— Nu e nici o veste, monsieur?

— Niciuna deocamdată, prietene.

— Ah! Pauvre monsieur Déroulard! Oftă el. Şi eu eram de părerea lui. Nu-mi pasă de preoţi. Asta n-o spunem în casă. Toate femeile sunt credincioase, ceea ce, poate, e bine. Madame est très pieuse… et mademoiselle Virginie aussi.

Mademoiselle Virginie? Era ea très pieuse? M-am mirat, gândindu-mă la fata pasionată, plânsă, pe care o văzusem în prima zi. După ce am obţinut adresa domnului de Saint Alard m-am pus pe lucru. Am sosit în apropierea palatului său din Ardeni, dar abia după câteva zile am putut găsi un

pretext pentru a intra în casă. În cele din urmă am reuşit – cum crezi?

— Ca instalator, mon ami! Era o treabă de-o clipă să aranjezi o mică scurgere de gaz pe domeniul lui. Am plecat după unelte şi am avut grijă să mă întorc cu ele la o ora când ştiam că am să fiu absolut singur. Nu prea ştiam ce căutam. Singurul lucru de care aveam nevoie, eram singur că n-o să-l găsesc. Nu şi-ar fi asumat riscul să-l păstreze.

Totuşi, când am găsit dulăpiorul de deasupra etajerei, n-am putut rezista tentaţiei de a vedea ce-i înăuntru, încuietoarea era simplu de desfăcut. Uşa se deschise. Era plin de sticle vechi. Am scos una câte una cu mâna tremurândă. Deodată îmi scăpă o exclamaţie. Închipuieşte-ţi, prietene, ţineam în mână un mic flacon cu eticheta unui farmacist englez, pe care erau cuvintele: „Tablete de trinitrină. Se ia câte una când este nevoie. Dl. John Wilson”.

Mi-am stăpânit emoţia, am închis dulăpiorul, am pus sticluţa în buzunar şi am continuat să repar conducta! Trebuie să fii metodic. Apoi, am părăsit palatul şi am luat trenul spre ţara mea imediat. Am sosit la Bruxelles târziu în seara aceea. Redactam un raport către prefect a doua zi dimineaţă, când mi-a fost adus un bileţel. Era din partea bătrânei doamne Déroulard şi mă invita la casa din Avenue Louise fără întârziere.

François mi-a deschis uşa.

— Madame la baronne vă aşteaptă.

M-a condus spre camerele ei. Stătea într-un fotoliu mare. Mademoiselle Virginie nu era prin preajmă.

— Domnule Poirot, spuse bătrâna doamnă, tocmai am aflat că nu sunteţi ceea ce pretindeţi. Sunteţi ofiţer de poliţie.

— Aşa e, doamnă.

— Aţi venit aici să cercetaţi circumstanţele morţii fiului meu?

Am răspuns din nou: Aşa e, doamnă.

— M-aş bucura dacă mi-aţi spune ce descoperire aţi făcut.

Am ezitat.

— Mai întâi aş vrea să ştiu cum de-aţi aflat despre toate astea?

— De la cineva care nu mai este în lumea noastră. Cuvintele ei şi felul gânditor în care le pronunţase îmi îngheţară inima. Eram incapabil sa vorbesc.

— De aceea, monsieur, vă rog foarte mult să-mi spuneţi exact ce-aţi descoperit în timpul investigaţiei dumneavoastră.

— Investigaţia mea s-a terminat.

— Fiul meu?

— A fost omorât în mod deliberat.

— Ştiţi de către cine?

— Da, doamnă.

— De cine?

— Domnul de Saint Alard.

— Greşiţi. Domnul de Saint Alard este incapabil să comită o asemenea crimă.

— Dovezile sunt la mine.

— Vă rog încă o dată să-mi povestiţi totul.

De data aceasta m-am conformat, parcurgând fiecare etapă care mă condusese la descoperirea adevărului. A ascultat cu atenţie. La sfârşit dădu din cap aprobator.

— Da, da, totul este aşa cum spuneţi, în afară de un lucru. Nu Domnul de Saint Alard mi-a omorât fiul. Ci eu, mama lui.

M-am holbat la ea. Continua să dea încet din cap că aşa era.

— E bine c-am trimis după dumneavoastră. Providenţa bunului Dumnezeu a făcut-o pe Virginie să-mi spună ce făcuse înainte de a pleca la mănăstire. Ascultaţi, domnule Poirot! Fiul meu era un om rău. Persecuta biserica. A dus o viaţă de păcate şi crime. Târa celelalte suflete după el. Dar s-a întâmplat ceva şi mai rău. Într-o dimineaţă, când ieşeam din camera mea, mi-am văzut nora stând în capul scărilor. Citea o scrisoare. L-am zărit pe fiul meu furişându-se în spatele ei. O îmbrâncitură bruscă şi ea a căzut spărgându-şi capul pe treptele de marmură. Când au ridicat-o, era

moartă. Fiul meu era un ucigaş şi numai eu, mama lui, ştiam asta.

Îşi închise ochii pentru o clipă.

— Nu puteţi să vă imaginaţi, monsieur, disperarea, agonia mea! Ce trebuia să fac? Să-l denunţ la poliţie? Nu puteam să mă pretez la aşa ceva. Era de datoria mea, dar eram o fire slabă. Ş-apoi, m-ar fi crezut? De câtva timp vederea îmi slăbise… Ar fi putut spune că mă înşelasem. Am păstrat tăcerea. Dar conştiinţa nu-mi dădea pace. Tăcând, eram şi eu o ucigaşă. Fiul meu a moştenit averea soţiei sale. A prosperat ca un laur. Ş-acum urma să ia portofoliul de ministru. Ar fi persecutat îndoit biserica. Şi mai era şi Virginie. Biata fată, frumoasă, credincioasă din fire, era fascinată de el. Avea o putere ciudată şi extraordinară asupra femeilor. Îmi dădeam seama c-o să se-ntâmple. Eram incapabilă s-o împiedic. El n-avea nici o intenţie să se căsătorească cu ea. Sosi momentul când ea era gata să-i cedeze totul. Atunci am văzut totul clar. Era fiul meu. Eu îi dădusem viaţă. Eram responsabilă pentru el. Ucisese trupul unei femei, acum avea să omoare sufletul alteia! M-am dus în camera domnului Wilson şi-am luat sticla cu tablete. Spusese odată râzând că erau suficiente înăuntru să omoare un om! M-am dus în birou şi-am deschis cutia mare de ciocolată care stătea întotdeauna pe măsuţă. Din greşeală, am deschis o cutie nouă. Şi cealaltă era pe masă. Rămăsese doar o ciocolată în ea. Asta simplifica lucrurile. Nimeni nu mânca ciocolată în afară de fiul meu şi Virginie. Am ţinut-o la mine în seara aceea. Totul a decurs precum plănuisem…

Se opri, închizându-şi ochii pentru o clipă, apoi îi deschise din nou.

— Domnule Poirot, sunt la dispoziţia dumitale. Mi s-a spus că nu mai am multe zile de trăit. Vreau să răspund pentru fapta mea în faţa bunului Dumnezeu. Trebuie să răspund pentru ea şi pe Pământ?

Am ezitat.

— Dar sticluţa goală, madame? Am întrebat eu ca să câştig timp. Cum a ajuns în posesia domnului de Saint Alard?

— Când a venit să-şi ia la revedere de la mine, i-am strecurat-o în buzunar. Nu ştiam cum să scap de ea. Sunt atât de neajutorată, încât nu mă prea pot mişca fără ajutor şi dacă ar fi fost găsită goală în camerele mele, ar fi creat suspiciune. Mă înţelegeţi, monsieur – se îndreptă în fotoliu – n-am avut nici o intenţie să arunc vreo bănuială asupra domnului de Saint Alard! Nici nu mi-am închipuit vreodată aşa ceva. M-am gândit că valetul său va găsi sticla goală şi-o va arunca fără să întrebe.

Am aprobat-o:

— Vă înţeleg, doamnă, am spus.

— Ce-aţi hotărât, monsieur?

Vocea îi era fermă şi sigură şi-şi ţinea capul semeţ.

M-am ridicat în picioare.

— Madame, i-am zis, am onoarea de a vă dori toate cele bune. Mi-am făcut investigaţiile şi am eşuat! Afacerea este închisă.

Tăcu pentru o clipă, apoi spuse liniştit:

— După o săptămână ea a murit. Mademoiselle Virginie şi-a trecut noviciatul şi, fireşte, a rămas la mănăstire. Prietene, asta este povestea. Trebuie să recunosc că nu prea am fost la înălţime.

— Dar ăsta nu se poate numi un eşec, mi-am pus eu verdictul. În acele împrejurări ce altceva ai fi putut crede?

— Ah, sacré, mon ami, strigă Poirot, înflăcărându-se deodată. Oare nu vezi? Pot să spun că am fost de 36 de ori un idiot! Celulele mele cenuşii n-au funcţionat deloc. Tot timpul am avut cluul în mâinile mele.

— Ce clu?

— Cutia de ciocolată! Nu-ţi dai seama? Oricare ar fi văzut-o ar fi făcut o asemenea greşeală? Ştiam că doamna Déroulard avea cataractă – aflasem după picăturile de atropină. Era o singură persoană în toată casa a cărei vedere era atât de slabă încât ar fi putut s-o împiedice să

pună corect capacul la loc. Cutia de ciocolată m-a pus pe urme şi, totuşi, până la sfârşit nu am reuşit deloc să-i observ adevărata ei importanţă!

Şi psihologia mea a dat greş. Dacă domnul de Saint Alard ar fi fost criminalul, n-ar fi păstrat niciodată o sticluţă care îl încrimina. Faptul că am găsit-o dovedea nevinovăţia sa. Şi aflasem de la domnişoara Virginie că era un tip distrat.

Ce să mai zic, a fost o afacere mizerabilă pe care ţi-am povestit-o! Dar numai ţie ţi-am spus-o. Mă înţelegi, sunt într-o postură proastă! O bătrână comite o crimă într-un chip atât de simplu şi inteligent şi mă păcăleşte complet pe mine, Hercule Poirot. Sapristi! Nu suport să mă gândesc la ea! Hai s-o uităm! Ba nu, ţine-o minte, şi dacă crezi vreodată că sunt prea îngâmfat – ceea ce e puţin probabil, dar s-ar putea întâmpla…

Mi-am ascuns un zâmbet.

— Eh bien, prietene, să-mi spui „Cutia de ciocolată”. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles!

— În fond, spuse Poirot pe gânduri, a fost o experienţă! Eu, care, fără îndoială, am cel mai bun creier din Europa în prezent, pot să-mi permit să fiu mărinimos!

— Cutia de ciocolată, am murmurat eu încet.

— Pardon, mon ami.

M-am uitat la faţa liniştită a lui Poirot când se aplecă spre mine întrebător şi nu mă lăsă inima. Şi eu suferisem adesea din cauza lui, dar, deşi nu posedam cel mai grozav creier din Europa, îmi puteam permite să fiu mărinimos!

— Nimic, am minţit, şi mi-am aprins o altă pipă, zâmbind în sinea mea.

VI. Lucruri stranii.

Fusesem plecat din Londra pentru câteva zile şi când m-am întors l-am găsit pe Poirot închizându-şi valijoara.

— A la bonne heure, Hastings, mă temeam că n-ai să te întorci la timp să vii cu mine.

— Înseamnă că te-au chemat pentru un caz?

— Da, deşi mă simt obligat să recunosc că, aparent, afacerea nu este promiţătoare. Compania de asigurări a Uniunii de Nord mi-a cerut să investighez decesul domnului Maltravers, care, acum câteva săptămâni, şi-a făcut o asigurare pe viaţă la ei pentru marea suma de 50.000 de lire.

— Da? Am zis eu foarte curios.

— Bineînţeles, există clauza de sinucidere în poliţa de asigurare. În cazul comiterii unei sinucideri în răstimpul unui an, poliţa de asigurare este anulată. Domnul Maltravers a fost examinat, cum se obişnuieşte, de propriul medic al companiei, şi deşi trecuse de prima tinereţe, se bucura de o sănătate deplină. Cu toate acestea, miercurea trecută, alaltăieri, cadavrul domnului Maltravers a fost găsit pe terenul din jurul casei din Essex, Marsdon Manor, şi cauza morţii este considerată un fel de hemoragie internă. Nu-i nimic deosebit în toate acestea, dar zvonuri sinistre despre situaţia financiară a domnului Maltravers circulau în ultimul timp şi Uniunea de Nord a certificat, fără nici un dubiu, că domnul decedat era în pragul falimentului. Aceasta schimbă afacerea în mod considerabil. Maltravers avea o soţie tânără, frumoasă, şi se pare că şi-a adunat toţi banii de care mai dispunea în scopul de a plăti primele de asigurare pe viaţă pentru ca asigurarea lui să revină soţiei şi apoi s-a sinucis. Astfel de lucruri se întâmplă des. În orice caz, prietenul meu, Alfred Wright, care este directorul Uniunii de Nord, m-a rugat să investighez cazul, dar, aşa cum i-am spus, nu prea cred că o să am succes. Dacă motivul morţii a fost un atac de cord aş fi fost mai combativ. Infarctul poate fi interpretat ca şi incapacitatea medicului de a descoperi de ce a murit cu adevărat pacientul său, dar o hemoragie pare ceva foarte clar. Nu putem decât să facem câteva cercetări necesare. Ai cinci minute, Hastings, să-ţi faci bagajul şi apoi luăm un taxi până în strada Liverpool.

O oră mai târziu, coboram din trenul care mergea spre est în mica gară de la Marsdon Leigh. După ce am întrebat la gară, am obţinut informaţia că Marsdon Manor se afla la o milă distanţă. Poirot a hotărât să mergem pe jos, aşa că am luat-o de-a lungul străzii principale.

— Care-i planul tău de bătaie? L-am întrebat.

— Întâi o să mergem la doctor. Am controlat şi mi s-a spus că există un singur medic în Marsdon Leigh, dr. Ralph Bernard. A, uite-i casa.

Clădirea respectivă era un fel de vilă cu etaj, retrasă puţin de la stradă. O placă de aramă de pe poartă purta numele doctorului. Am străbătut poteca şi am sunat la uşă.

S-a dovedit c-am avut noroc cu vizita noastră. Era tocmai ora sa de consultaţii şi, pentru moment, nu aştepta nici un pacient. Dr. Bernard era un om în vârstă, înalt şi lat în umeri, cu maniere destul de plăcute.

Poirot s-a prezentat şi i-a explicat scopul vizitei noastre, adăugând că într-un astfel de caz companiile de asigurare erau obligate să facă toate investigaţiile necesare.

— Desigur, desigur, spuse dr. Bernard de complezenţă, îmi închipui că fiind un om atât de bogat, viaţa sa era asigurată pentru o sumă mare.

— Îl consideri un om bogat, doctore?

Acesta se uită cam surprins.

— Cum să nu fie? Avea două maşini, ştiţi, şi Marsdon Manor este o vilă mult prea mare în care să locuieşti, deşi, cred că a cumpărat-o foarte ieftin.

— Ni s-a spus că pierduse sume considerabile în ultima vreme, sublinie Poirot, privindu-l pe doctor cu atenţie.

Acesta se mulţumi doar să dea din cap cu tristeţe.

— Chiar aşa? Adevărat? Atunci e un noroc pentru soţia sa că există această asigurare pe viaţă. Este o tânără foarte frumoasă şi încântătoare, dar teribil de răvăşită de această nenorocire. Un pachet de nervi, biata de ea. Am încercat s-o feresc cât am putut, dar, sigur că şocul trebuie să fi fost considerabil.

— L-aţi vizitat recent pe domnul Maltravers?
— Dragă domnule, nu l-am vizitat niciodată.
— Cum?
— Ştiu că domnul Maltravers era un om de ştiinţă creştin sau ceva de genul acesta.
— Dar i-aţi examinat cadavrul?
— Desigur. Am fost dus de unul dintre ajutoarele grădinarului.
— Şi cauza morţii a fost clară?
— Absolut. Era sânge pe buze, dar majoritatea hemoragiei trebuie să fi fost internă.
— Încă mai zăcea unde fusese găsit?
— Da, trupul nu fusese atins. Zăcea la marginea unei mici plantaţii. Evident că ieşise să împuşte ciori de câmp, deoarece o puşcă se afla lângă el. Hemoragia trebuie să se fi produs brusc. Ulcer gastric, fără îndoială.
— N-ar fi putut fi împuşcat?
— Dragă domnule!
— Vă cer iertare, se scuză Poirot. Dar, dacă nu mă înşeală memoria, în cazul unei crime recente, doctorul a pus întâi diagnosticul de infarct şi, apoi, l-a schimbat când poliţistul local i-a arătat o rană în cap!
— N-o să găsiţi nici o rană pe trupul domnului Maltravers, spuse dr. Bernard sec. Acum, domnilor, mai aveţi altceva?
Am înţeles aluzia.
— Vă lăsăm cu bine şi vă mulţumim foarte mult, doctore, pentru că aţi fost atât de amabil să ne răspundeţi la întrebări. Apropo, n-aţi considerat necesară o autopsie?
— Deloc. Doctorul devenise apoplectic. Cauza decesului a fost clară şi în profesia mea nu considerăm necesar să întristăm, fără rost, rudele mortului.
Şi, întorcându-se, doctorul trânti uşa tare în faţa noastră.
— Ce crezi despre dr. Bernard, Hastings? Mă întrebă Poirot, în timp ce ne continuam drumul spre Marsdon Manor.
— Un măgar bătrân.

— Exact. Tu judeci caracterele întotdeauna profund, prietene.

L-am privit stânjenit, dar părea foarte serios. O luminiţă i se ivi totuşi în ochi şi adăugă cu viclenie:

— Asta e valabil când nu e vorba de o femeie frumoasă!

M-am uitat la el cu răceală.

Când am ajuns la vilă, uşa ne-a fost deschisă de o cameristă între două vârste. Poirot îi întinse cartea sa de vizită şi o scrisoare de la Compania de asigurări pentru doamna Maltravers. Ea ne conduse într-o cameră de luat micul dejun şi se retrase ca să-şi anunţe stăpâna. Trecură cam zece minute, uşa se deschise şi o siluetă subţire, în haine de doliu, stătea în prag.

— Domnul Poirot? Îngână ea.

— Doamnă! Poirot sări galant în picioare şi se grăbi spre ea. Nu pot să vă spun cât de mult regret că vă deranjez în felul acesta. Dar ce să-i faci? „Les affaires” nu ştiu ce e mila.

Doamna Maltravers îl lăsă s-o conducă până la un scaun. Ochii îi erau roşii de plâns, dar jalea ei nu putea să ascundă extraordinara sa frumuseţe. Avea vreo 27-28 de ani, era foarte blondă, cu ochi mari; albaştri şi buze frumos conturate.

— E ceva în legătură cu asigurarea soţului meu, nu-i aşa? Dar trebuie să fiu tracasată acum, aşa de repede?

— Curaj, dragă doamnă. Curaj! Ştiţi, soţul dumneavoastră şi-a făcut asigurarea pe viaţă pentru o sumă destul de mare şi, în astfel de cazuri, Compania pretinde întotdeauna câteva detalii în plus. M-au împuternicit pe mine să acţionez pentru ei. Puteţi fi sigură că voi face tot ce-mi stă în putere ca afacerea să nu devină prea neplăcută pentru dumneavoastră. Vreţi să-mi povestiţi pe scurt tristele evenimente de miercuri?

— Mă schimbam pentru ceai când camerista a venit la mine… Unul dintre grădinari tocmai alergase spre casă… El găsise…

Vocea i se înmuie. Poirot o luă de mână cu înţelegere.

— Pricep. Destul! L-aţi văzut pe soţul dumneavoastră în după amiaza aceea?

— De la prânz, nu. Eu mă dusesem până în sat după nişte timbre şi cred că el umbla prin împrejurimile vilei.

— Ca să împuşte ciori?

— Da, de obicei îşi lua puşca cu el şi am auzit una sau două împuşcături în depărtare.

— Unde este puşca acum?

— În hol, cred.

Ea l-a condus acolo şi a dat arma lui Poirot, care a examinat-o pe îndelete.

— Două focuri trase, după câte văd, zise el, în timp ce i-o dădea înapoi. Şi acum, doamnă, dacă aş putea vedea…

Se opri cu delicateţe.

— Vă va conduce servitoarea, murmură ea, întorcând capul.

Chemată, servitoarea îl duse pe Poirot sus. Eu am rămas cu frumoasa şi nefericita femeie. Nu ştiam ce să fac, să vorbesc sau să tac. Am încercat două remarci generale la care ea a răspuns absentă, dar, după câteva minute, Poirot s-a întors.

— Vă mulţumesc pentru toată amabilitatea dumneavoastră, doamnă. Cred că nu trebuie să vă mai îngrijiţi de treaba asta. Apropo, ştiţi ceva de situaţia financiară a soţului dumneavoastră?

Ea dădu din cap că nu.

— Absolut nimic. Nu mă pricep câtuşi de puţin la afaceri.

— Da, deci nu ne puteţi da nici un clu în privinţa deciziei sale bruşte de a face o asigurare pe viaţă? Ştiu că n-o făcuse mai înainte.

— Suntem căsătoriţi doar de un an şi ceva. Dar, şi-a făcut asigurarea pentru că-i intrase în cap ideea fixă că nu va trăi mult. Avea o puternică presimţire că va muri. Cred că mai avusese o hemoragie şi ştia că o alta s-ar fi dovedit fatală. Eu am încercat să-i risipesc aceste temeri întunecate, dar fără succes. Şi uite, a avut dreptate.

Îi dădură lacrimile, îşi luă cu demnitate rămas bun de la noi. Poirot făcu un gest caracteristic în timp ce pleca.

— Eh bien, asta-i! Să ne întoarcem la Londra, prietene, se pare că nu-i nici un şoarece în această gaură. Şi totuşi…

— Totuşi ce?

— O uşoară discrepanţă, asta-i tot! Ai observat-o? Nu? Viaţa-i plină de discrepanţe şi, în mod sigur, omul nu putea să fie sinucis; nu există otravă care să-i umple gura cu sânge. Nu, nu, trebuie să mă resemnez cu faptul că toate lucrurile sunt clare şi încheiate… Dar cine este acesta?

Un tânăr se îndrepta spre noi. A trecut pe lângă noi, fără să facă vreun semn, dar am observat că nu arăta rău şi că avea o faţă foarte bronzată care vorbea despre viaţa într-o climă tropicală. Un grădinar care mătura frunzele se oprise o clipă din treaba lui şi Poirot alergă repede spre el.

— Spune-mi, te rog, cine e domnul acela? Îl cunoşti?

— Nu-mi amintesc numele lui, deşi l-am auzit. A locuit aici o noapte săptămâna trecută. Era marţi.

— Repede, mon ami, să mergem după el.

Ne-am grăbit pe potecă după silueta care se îndepărta. Imaginea unei fiinţe în doliu pe terasa dinspre latura casei, prada noastră dădu colţul şi noi după el, aşa că am fost martori la întâlnire.

Doamna Maltravers se clătină pe picioare şi se albi la faţă.

— Tu, se minună ea. Credeam că eşti pe vapor, în drum spre Africa de Est.

— Am primit nişte veşti de la avocaţii mei care m-au reţinut, îi explică tânărul. Bătrânul meu unchi din Scoţia a murit pe neaşteptate şi mi-a lăsat nişte bani. În aceste circumstanţe m-am gândit că e mai bine să-mi contramandez plecarea. Apoi, am văzut ştirea asta proastă în ziar şi am venit aici să văd dacă pot să fac ceva. O să ai nevoie de cineva, poate, care să aibă grijă de lucruri pentru tine.

În acel moment, şi-au dat seama de prezenţa noastră. Poirot făcu câţiva paşi înainte şi, cerându-şi multe scuze,

spuse că-şi uitase bastonul în hol. Nu prea încântată, cum mi s-a părut, doamna Maltravers făcu prezentările.

— Domnul Poirot, căpitanul Black.

Urmă o discuţie de câteva minute în cursul căreia Poirot află că sus-numitul căpitan Black stătea la hanul „Ancora”. Bastonul nefiind descoperit (ceea ce nu era de mirare), Poirot îşi ceru din nou scuze şi plecarăm.

Ne-am întors grăbiţi în sat şi Poirot se îndreptă spre han.

— Rămânem aici până când prietenul nostru, căpitanul, se reîntoarce, explică el. Ai observat c-am subliniat faptul că plecăm la Londra cu primul tren? Probabil te-ai gândit că vorbeam serios. Dar nu… Ai observat faţa doamnei Maltravers când l-a zărit pe acest tânăr Black? Ea a fost clar surprinsă şi el, eh bien, el era foarte devotat. Nu ţi s-a părut? Şi el a fost aici în noaptea de marţi, cu o zi înainte ca domnul Maltravers să fi murit. Trebuie să investigăm, Hastings, ce face căpitanul Black.

După o jumătate de oră ne-am văzut „prada” apropiindu-se de han. Poirot ieşi, îl opri şi îl aduse pe dată sus, în camera pe care o închiriase.

— Îi spuneam căpitanului Black despre misiunea care ne aduce aici, explică el. Înţelegeţi, monsieur le capitaine, că sunt nerăbdător să aflu care era starea de spirit a domnului Maltravers, imediat înaintea morţii sale şi că, în acelaşi timp, nu vreau s-o deprim pe doamna Maltravers inutil, punându-i întrebări dureroase. Deci, aţi fost chiar înaintea evenimentului şi puteţi să ne daţi foarte bine informaţii valoroase.

— Am să fac orice pot să vă ajut, răspunse tânărul soldat, dar mă tem că n-am observat nimic neobişnuit. Ştiţi, deşi Maltravers era un vechi prieten al părinţilor mei, eu nu-l cunoşteam foarte bine.

— Când aţi venit?

— Marţi după-amiaza. Am plecat la Londra miercuri dimineaţă devreme pentru că vaporul meu ridica ancora pe la ora 12. Dar nişte veşti pe care le-am primit mi-au

schimbat planurile, aşa cum cred că aţi auzit că i-am explicat doamnei Maltravers.

— Înţeleg că vă întorceaţi în Africa de Est.

— Da, sunt acolo încă de la război – mare ţară.

— Exact. Despre ce aţi discutat la cină marţi seara?

— O, nu ştiu. Obişnuitele subiecte. Maltravers m-a întrebat despre părinţii mei şi apoi am discutat despre datoriile de război germane; doamna Maltravers mi-a pus o mulţime de întrebări despre Africa de Est şi eu le-am spus vreo două glume şi cred că asta-i tot.

— Mulţumesc.

Poirot rămase tăcut pentru un moment, apoi spuse blând:

— Cu permisiunea dumneavoastră aş vrea să încerc un mic experiment. Mi-aţi spus tot ceea ce cunoaşte eul dumneavoastră inconştient.

— Psihanaliză sau ce? Întrebă Black, vizibil alarmat.

— O, nu, răspunse Poirot încurajator, uite cum e. Eu vă spun un cuvânt, dumneavoastră îmi spuneţi altul şi aşa mai departe. Primul cuvânt care vă trece prin cap. Începem?

— În regulă, zise Black încet. Dar părea stânjenit.

— Notează cuvintele, te rog, Hastings, spuse Poirot.

Apoi îşi scoase din buzunar marele său ceas cu cadran de ridiche şi-l puse pe masă lângă el.

— Începem. Ziuă.

Urmă o pauză de o clipă şi apoi Black răspunse:

— Noapte.

În vreme ce Poirot continua, răspunsurile veneau mai repede.

— Nume, zise Poirot.

— Loc.

— Bernard.

— Shaw.

— Marţi.

— Cină.

— Călătorie.

— Vapor.

— Ţară.
— Uganda.
— Poveste.
— Lei.
— Puşcă pentru ciori.
— Fermă.
— Împuşcătură.
— Sinucidere.
— Elefant.
— Colţi.
— Bani.
— Avocaţi.
— Îţi mulţumesc, căpitane Black. Poate îmi acorzi câteva minute după vreo jumătate de oră?
— Desigur.
Tânărul soldat îl privi curios şi-şi şterse fruntea în timp ce se ridica.
— Şi acum, Hastings, zise Poirot zâmbindu-mi, în timp ce închidea uşa în urma sa. Înţelegi totul, nu-i aşa?
— Nu ştiu ce vrei să spui.
— Lista aia de cuvinte nu-ţi spune nimic?
Am parcurs-o din nou, dar am fost obligat să mă dau bătut.
— Am să te ajut. Încep prin a-ţi spune că Black a răspuns bine în limita timpului normal, fără pauze, aşa încât putem considera că nu are o conştiinţă vinovată de ascuns. „Zi” urmat de „noapte”, „loc” urmat de „nume” sunt asociaţii normale. Am început să lucrez cu „Bernard” ceea ce sugera numele doctorului de aici, peste care putea să nu fi dat. Evident că aşa a fost. După conversaţia noastră recentă, el mi-a spus „cină” la cuvântul meu „marţi”, dar „călătorie” şi „ţară” au fost urmate de „vapor” şi „Uganda”, arătând clar că importantă pentru el era călătoria în străinătate şi nu venirea aici. „Poveste” îi aminteşte de „lei” despre care povestise la cină. Am continuat cu „puşcă pentru ciori” şi el a răspuns cu un cuvânt cu totul neaşteptat – „fermă”. Când am spus „împuşcătură”, el răspunde deodată „sinucidere”.

Asociaţia pare clară. Un om pe care-l cunoaşte se sinucide cu o puşcă undeva la o fermă. Aminteşte-ţi, de asemenea, că mintea îi este încă la poveştile pe care le-a spus la cină şi cred ca vei fi de acord cu mine că n-o să fiu prea deplasat dacă-l chem pe căpitanul Black şi-i cer să repete povestea aceea cu sinuciderea pe care a spus-o la cină, marţi seara.

Blanck a fost destul de sincer în privinţa aceasta.

— Da, le-am spus o asemenea poveste când stau şi mă gândesc. Chap s-a împuşcat la o fermă acolo. A făcut-o cu o puşcă pentru ciori prin gură şi alicele au rămas în creier. Doctorii au fost foarte uimiţi – nu se vedea nimic în afară de puţin sânge pe buze. Şi ce-i cu asta?

— Ce are asta de-a face cu domnul Maltravers? Văd că nu ştii c-a fost găsit cu o astfel de puşcă lângă el.

— Vreţi să spuneţi că povestea mea i-a sugerat sinuciderea, dar e îngrozitor!

— Nu te amărî, ar fi făcut-o într-un fel sau altul. Bine, trebuie să vorbesc la telefon cu Londra.

Poirot avu o lungă conversaţie la telefon şi se întoarse gânditor. Plecă singur după-amiază şi abia la şapte seara a declarat că nu mai putea să amâne, că trebuia să-i spună tinerei văduve. Îmi părea rău deja pentru ea, fără nici o rezervă. Să rămâi fără nici un ban şi să ştii că soţul s-a sinucis ca să-i asigure viitorul, era o povară prea grea de suportat pentru o femeie. Totuşi, nutream secreta speranţă că tânărul Black s-ar putea dovedi capabil s-o consoleze, după ce durerea ei ar fi trecut. Evident, el o admira enorm.

Întrevederea noastră cu doamna a fost dureroasă. A refuzat să creadă faptele pe care i le-a prezentat Poirot. Şi când s-a convins, în cele din urmă, a izbucnit într-un plâns amar. Examinarea cadavrului a confirmat bănuielile noastre. Lui Poirot îi părea foarte rău pentru biata doamnă, dar fusese angajat de compania de asigurări şi ce-ar fi putut face? În timp ce se pregătea să plece, îi spuse blând doamnei Maltravers:

— Doamnă, dintre toţi oamenii, dumneavoastră ştiţi că nu există morţi!

— Ce vreţi sa spuneţi? Se fâstâci ea, ochii făcându-i-se mari.

— N-aţi luat parte niciodată la şedinţe de spiritism? Sunteţi un medium bun, doar ştiţi.

— Aşa mi s-a spus. Dar dumneavoastră nu credeţi în spiritism, sunt sigură!

— Doamnă, am văzut nişte lucruri stranii. Ştiţi că în sat se vorbeşte că această casă este bântuită de stafii?

Ea dădu din cap aprobator şi, în acel moment, servitoarea anunţă că cina era gata.

— Nu rămâneţi să gustaţi ceva?

Am acceptat cu plăcere şi am simţit că prezenţa noastră nu putea decât s-o distragă puţin de la amărăciunile ei. Tocmai ne terminaserăm supa când se auzi un ţipăt dincolo de uşă şi sunetul unei faianţe sparte. Am sărit în sus. Servitoarea apăru cu mâna pe inimă.

— Era un bărbat care stătea pe coridor.

Poirot se repezi acolo şi se întoarse repede.

— Nu e nimeni acolo.

— Nu este, domnule? Zise servitoarea încet. O, m-a speriat!

— Dar de ce?

Îşi micşoră vocea, de-abia şopti:

— Mi s-a părut… mi s-a părut că e stăpânul… arăta ca el.

Am văzut-o pe doamna Maltravers tresărind speriată şi mintea îmi fugi la vechea superstiţie despre sinucigaşii care nu-şi pot găsi odihna. Şi ea se gândea la asta, sunt sigur, căci un minut mai târziu îl prinse de braţ pe Poirot, ţipând.

— N-aţi auzit? Cele trei bătăi în fereastră? Aşa obişnuia să facă întotdeauna când trecea în jurul casei.

— Iedera, am strigat. A fost iedera care a lovit fereastra.

Dar un fel de teroare punea stăpânire pe noi toţi. Servitoarea era evident tulburată şi când masa s-a terminat, doamna Maltravers l-a implorat pe Poirot să nu

plece imediat. Era clar îngrozită să rămână singură. Ne-am retras în camera pentru micul dejun. Vântul se înteţea şi urla în jurul casei într-un fel fantomatic. De două ori uşa camerei se deschise, se dădu de perete încet şi, de fiecare dată, ea se agăţă de mine cu o privire îngrozită.

— A, ce, uşa asta e vrăjită? Strigă Poirot supărat, în cele din urmă. Se ridică şi o închise încă o dată, apoi răsuci cheia în broască. Am s-o închid, uite aşa!

— Nu fă asta, zise ea cu ochii speriaţi. Dacă se deschide chiar acum…

Şi chiar în momentul în care rostea cuvintele, imposibilul se întâmplă. Uşa încuiată se deschise încet. Eu nu puteam vedea coridorul, de unde stăteam, dar ea şi Poirot erau cu faţa spre el. Ea ţipă prelung şi se întoarse spre detectiv.

— L-ai văzut, acolo, pe coridor? Ţipă ea.

El o privi cu o faţă uimită, apoi clătină din cap.

— L-am văzut pe soţul meu… trebuie să-l fi văzut şi dumneata.

— Doamnă, n-am văzut nimic. Nu vă simţiţi bine… sunteţi tulburată.

— Mă simt foarte bine, eu… Doamne!

Deodată, pe neaşteptate, lumina se micşoră şi se stinse. Din întuneric se auziră trei lovituri puternice. O puteam auzi pe doamna Maltravers gemând şi apoi… am văzut!

Bărbatul, pe care-l văzusem sus întins pe pat, se afla acum în faţa noastră, înconjurat de o lumină slabă, fantomatică. Avea sânge pe buze şi-şi ţinea mâna dreaptă ridicată, îndreptată spre ceva. Deodată o lumină strălucitoare păru să iasă din ea. Ea trecu peste Poirot şi peste mine şi căzu pe doamna Maltravers. Am văzut faţa ei albă îngrozită şi încă ceva!

— Doamne, Poirot! Am strigat eu. Uită-te la mâna ei, la mâna ei dreaptă. E toată roşie!

Şi ochii ei se uitară la ea şi căzu grămadă pe duşumea.

— Sânge, striga isterică. Da, e sânge. Eu l-am omorât. Eu am făcut-o. El îmi arăta mie şi atunci am pus mâna pe

trăgaci şi am apăsat. Scăpaţi-mă de el... scăpaţi-mă! S-a reîntors!

Vocea i se transformă într-un gâlgâit.

— Lumină, spuse Poirot brusc.

Lumina se aprinse ca prin farmec.

— Asta e, continuă el. Ai auzit, Hastings? Şi tu, Everett? O, apropo, acesta este domnul Everett, un om remarcabil în profesia lui de actor. I-am telefonat în după amiaza aceasta. Machiajul lui e bun, nu-i aşa? Seamănă cu mortul, şi cu o torţă de buzunar, plus fosforescenţa necesară, a lăsat impresia dorită. Eu nu i-aş atinge mâna ei dreaptă, dacă aş fi în locul tău, Hastings. Are vopsea roşie care o face aşa. Când lumina s-a stins, ştii c-am luat-o de mână. Înţelegi. Apropo, nu trebuie să ne pierdem trenul. Inspectorul Japp e afară la fereastră. O noapte proastă, dar el a putut să-şi mai treacă timpul bătând din când în când în geam.

— Înţelegi? Continuă Poirot, în timp ce ne îndreptam în grabă prin vânt şi ploaie spre gară, era o mică discrepanţă. Doctorul părea să creadă că decedatul era un om de ştiinţă creştin şi cine i-ar fi putut imprima această idee decât doamna Maltravers? Dar nouă? Ea ni l-a prezentat ca aflându-se într-o stare de spirit plină de presimţiri negre despre sănătatea sa. Apoi, de ce a fost aşa de surprinsă neplăcut de reapariţia tânărului Black? Şi, în ultimul rând, deşi convenţiile cer ca o femeie să trebuiască să pretindă din decenţă că-şi jeleşte soţul, mi s-au părut exagerate pleoapele aşa de mult rujate! Nu le-ai observat, Hastings? Nu? Întotdeuna îţi spun, nu vezi nimic! Ei bine, asta a fost. Existau două posibilităţi: ori povestea lui Black i-a sugerat domnului Maltravers o metodă ingenioasă de a se sinucide, ori celălalt ascultător, soţia, a văzut o metodă la fel de ingenioasă de a comite o crimă. Am înclinat spre a doua variantă. Ca să se sinucidă în felul acela, el ar fi trebuit, probabil, să apese pe trăgaci cu degetul cel mare, sau aşa îmi imaginez. Acum, dacă Maltravers ar fi fost găsit fără o gheată, cu siguranţă am fi auzit asta de la cineva. Un

detaliu ciudat ca acesta ar fi fost reţinut. Nu, cum îţi spun, înclinam să cred că era vorba de un caz de crimă, nu de sinucidere, dar mi-am dat seama că n-am nici cea mai mică dovadă în sprijinul teoriei mele. De aici, elaborarea micii comedii pe care ai văzut-o jucată în seara aceea.

— Chiar şi acum nu prea văd toate detaliile crimei, am zis eu.

— S-o luam de la început. Iată o femeie abilă şi vicleană care, cunoscând dezastrul financiar al soţului ei şi obosită de bărbatul cu care se măritase numai pentru banii lui, îl convinge să facă o asigurare pe viaţă cu o sumă mare şi-apoi caută mijloacele de a-şi atinge scopul. O întâmplare i le oferă: ciudata poveste a tânărului soldat. În după-amiaza următoare, când domnul căpitan, aşa cum crede ea, este pe mare, ea şi soţul ei se plimbau pe lângă casă. „Ce poveste curioasă a fost aia de aseară!” spune ea. „Ar putea un bărbat să se împuşte în felul acesta? Arată-mi dacă e posibil!” Bietul prost îi arată. Îşi bagă ţeava puştii în gură. Ea sare la el şi pune degetul pe trăgaci râzându-i în nas. „Şi acum, domnule, spune ea cu răutate, dacă apăs pe trăgaci?” Şi-atunci… şi atunci, Hastings,… ea apasă!

VII. Moarte pe vapor

— Colonelul Clapperton! Spuse generalul Forbes.

Făcu prezentarea, pufnind pe nas.

Domnişoara Ellie Henderson se apleacă în faţă, o şuviţă din părul ei moale, cărunt, căzându-i pe figură. Ochii ei negri şi pătrunzători sclipiră cu o plăcere răutăcioasă.

— Ce bărbat cu o înfăţişare soldăţească, remarcă ea cu o tentă maliţioasă şi-şi aranjă la loc şuviţa, aşteptând efectul.

— Soldăţească! Explodă generalul Forbes. Îşi răsuci mustaţa şi se făcu roşu la faţă.

— E în gărzi, nu-i aşa? Murmură domnişoara Henderson, încoronându-şi opera.

— Gărzi? Gărzi? Câte prostii! Tipul a fost pe scena teatrului de revistă! Asta-i! A intrat în armată şi s-a dus în Franţa să numere cutiile cu magiun de prune şi mere.

Hunii* au lăsat să le cadă în mod accidental o bombă şi el s-a întors acasă cu o uşoară rană la braţ. Într-un fel sau altul a intrat la spitalul condus de lady Carrington.

— Deci, aşa s-au întâlnit.

— Asta-i! Tipul a făcut pe eroul rănit. Lady Carrington n-avea bun simţ, în schimb dispunea de grămezi de bani. Bătrânul Carrington se ocupase de muniţii. Rămăsese văduvă numai cu şase luni în urmă. Individul ăsta o înşfacă imediat. Ea îi face rost de-o slujbă la Ministerul de Război. Colonelul Clapperton! Ptui! Pufni el.

* (dispreţuitor) soldat german – folosit pentru prima dată într-un discurs al împăratului Wilhelm al II-lea despre expediţia germană din 1900 în China şi adoptat în derâdere de social-democraţii germani şi apoi de britanici în timpul primului război mondial.

— Şi înainte de război a fost pe scena teatrului de revistă, repetă domnişoara Henderson, încercând să împace pe distinsul colonel cărunt Clapperton cu comediantul cu nasul roşu care cântă melodii vesele.

— E-adevărat! Spuse generalul Forbes. Am auzit asta de la bătrânul Bassington. Şi el a auzit-o de la bătrânul Badger Cotterill care o ştie de la Snooks Parker.

Domnişoara Henderson dădu din cap încântată.

— Asta pare să rezolve treburile, spuse ea.

Un uşor zâmbet se ivi pentru o clipă pe faţa unui omuleţ aşezat lângă ei. Domnişoara Henderson observă zâmbetul. Ea era perspicace. Asta dovedea apreciere pentru ironia conţinută de ultima ei remarcă – ironie pe care generalul n-ar fi bănuit-o niciodată.

Generalul n-a observat zâmbetul. El îşi privi ceasul, se ridică şi zise:

— Exerciţii. Trebuie să-ţi păstrezi forma pe vas. Şi ieşi prin uşa deschisă pe punte.

Domnişoara Henderson se uită la omul care zâmbise. Cu o privire încurajatoare care arăta că era gata să intre în dialog cu un tovarăş de drum.

— E energic, nu? Spuse domnul cel mărunt.

— Face înconjurul punţii exact de 48 ori, îi explică domnişoara Henderson. Ce bătrân bârfitor! Şi se spune că sexului nostru îi place scandalul.

— Ce lipsit de politeţe!

— Francezii sunt întotdeauna politicoşi, comentă domnişoara Henderson, pe un ton oarecare interogativ.

Micul domn răspunse prompt:

— Belgian, mademoiselle.

— O, belgian!

— Hercule Poirot. La dispoziţia dumneavoastră.

Numele îi răscolea ceva în memorie. Sigur îl mai auzise înainte…

— Vă place călătoria asta, domnule Poirot?

— Să fiu sincer, nu. A fost o tâmpenie de a mă lăsa convins să vin. Detest la mer. Niciodată nu e liniştită… Nu, nici măcar un minuţel.

— Bine, dar trebuie să recunoaşteţi că e destul de calmă acum.

Poirot recunoscu asta mormăind.

— A ce moment, da. De aceea simt că reînviu. Începe să mă intereseze din nou ce se întâmplă în jurul meu, de exemplu felul dibaci în care aţi discutat cu generalul Forbes.

— Vreţi să spuneţi…

Domnişoara Henderson se opri. Hercule Poirot se înclină.

— Metodele dumneavoastră de-a scoate de la el chestia aia de scandal. Admirabile!

Domnişoara Henderson râse fără jenă.

— Apropoul acela la gărzi? Ştiam că asta o să-l facă pe bătrân să spumege şi să caşte gura.

Se aplecă spre Poirot ca să-i facă o confidenţă.

— Recunosc că-mi place scandalul – cu cât este mai mare, cu atât mai bine.

Poirot se uită gânditor la ea; avea o siluetă subţire, bine păstrată, ochii îi erau negri şi pătrunzători, părul îl avea

cărunt – o femeie de 45 de ani care era mulţumită să arate de vârsta ei. Ellie spuse brusc:

— Ştiu! Nu sunteţi marele detectiv?

Poirot confirmă.

— Sunteţi prea amabilă, mademoiselle.

Dar nu o contrazise.

— Ce palpitant, făcu domnişoara Henderson. Sunteţi „pe urme”, cum se spune în cărţi? Avem un criminal, în mod secret, în mijlocul nostru? Sau sunt indiscretă?

— Nici vorbă. Nici vorbă. Îmi pare rău că va înşel aşteptările, dar mă aflu aici pur şi simplu ca toată lumea pentru a mă distra.

Spuse asta pe un ton atât de plictisit încât domnişoara Henderson râse.

— O! Bine, veţi putea ajunge la ţărm mâine la Alexandria. Aţi mai fost în Egipt?

— Niciodată, mademoiselle.

Domnişoara Henderson se ridică oarecum brusc.

— Cred că o să mă duc să fac exerciţii ca generalul, îl anunţă ea.

Poirot se ridică politicos în picioare.

Ea îl salută din cap şi ieşi pe punte. O uşoară uimire se ivi pentru o clipă pe figura lui Poirot, apoi, un zâmbet îi trecu pe buze, se ridică, îşi scoase capul pe uşă şi privi în lungul punţii. Domnişoara Henderson se sprijinea de balustradă, vorbind cu un bărbat înalt, cu o înfăţişare soldăţească.

Poirot zâmbi şi mai mult. El se retrase în fumoar cu aceeaşi grijă exagerată cu care o broască ţestoasă se bagă în carapacea ei. Deocamdată era singur acolo, deşi, pe bună dreptate, îşi închipuia că asta nu va dura mult timp.

Şi n-a durat. Doamna Clapperton, cu părul ei îngrijit ondulat, protejat de plasă, şi silueta ei menţinută prin masaje şi dietă, îmbrăcată într-un costum sport elegant, apăru prin uşa barului cu aerul sigur al unei femei care întotdeauna fusese capabilă să plătească preţul cel mai mare pentru orice ar fi avut nevoie. Ea spuse:

— John? O! Bună dimineaţa, domnule Poirot, l-aţi văzut pe John?

— Este pe punte, madame. Să-l…

Îl opri cu un gest.

— Am să stau aici un minut.

Se aşeză într-o manieră de regină pe scaunul din faţa lui. De la distanţă putea să arate de 28 de ani. Acum, în pofida machiajului ei exagerat, a sprâncenelor pensate cu delicateţe, nu arăta de 49 de ani cât avea, ci de 55. Ochii ei erau de un albastru deschis, cu pupile mici.

— Îmi pare rău că nu v-am văzut la cină aseară, spuse ea. A fost, bineînţeles, ceva ce aducea a friptură…

— Précisément, spuse Poirot cu convingere.

— Din fericire, sunt un marinar excelent, zise doamna Clapperton. Spun din fericire, fiindcă, cu inima mea slăbită, răul de mare ar însemna, probabil, moartea pentru mine.

— Aveţi inima slabă, madame?

— Da, trebuie să fiu extrem de grijulie… Nu trebuie să mă obosesc prea mult! Toţi specialiştii spun asta! Doamna Clapperton se ambalase să vorbească pe tema – pentru ea – fascinantă a sănătăţii sale. John, scumpul de el, se străduieşte din răsputeri să mă împiedice să fac prea multe. Trăiesc atât de intens, ştiţi ce vreau să spun, domnule Poirot?

— Da, da.

— Îmi spune întotdeauna: încearcă să fii ca o plantă, Adeline. Dar eu nu pot. Viaţa trebuie trăită, aşa cred. De fapt, m-am extenuat de tânără, în timpul războiului. Spitalul meu – aţi auzit de spitalul meu? Sigur că aveam infirmiere şi asistente şi tot ce trebuie, dar de fapt eu îl conduceam. A oftat.

— Vitalitatea dumneavoastră este minunată, dragă doamnă, spuse Poirot, cu aerul uşor mecanic al unuia care dă o replică.

Doamna Clapperton râse strengăreşte.

— Toţi îmi spun ce tânără sunt! E absurd. Niciodată nu încerc să pretind că am o zi mai puţin de 43, continuă ea cu o candoare uşor falsă, dar foarte multora le vine greu să creadă. Eşti atât de vioaie, Adeline, îmi spun. Dar, de fapt, domnule Poirot, cum ai putea fi dacă n-ai fi viu?

— Mort, răspunse Poirot.

Doamna Clapperton se încruntă. Răspunsul nu era pe placul ei. Îşi zise că omul încerca să fie nostim. Se ridică şi spuse cu răceală:

— Trebuie să-l găsesc pe John.

Când păşi prin uşă îşi scăpă geanta. Aceasta se deschise şi tot ce era înăuntru se împrăştie împrejur. Poirot se repezi galant s-o ajute. Le-au trebuit câteva minute să adune rujuri, cutii de pudră, tabachera, bricheta şi alte fleacuri.

Doamna Clapperton îi mulţumi politicos, după care se duse pe punte şi zise „John”…

Colonelul Clapperton era încă adâncit în convorbire cu domnişoara Henderson. Se răsuci şi se îndreptă repede spre soţia sa. Se apleacă spre ea cu un aer protector. Scaunul ei de pe punte – era unde trebuia? N-ar fi mai bine?… Purtarea lui era grijulie, plină de atenţii gentile. Evident, o soţie adorată, alintată de un soţ iubitor.

Domnişoara Ellie Henderson privi spre orizont, ca şi cum ceva la el o cam dezgusta.

Aflat în uşa fumoarului, Poirot îi privea.

O voce răguşită, tremurată, spuse în spatele lui:

— I-aş declara război femeii ăleia, dacă aş fi soţul ei. Bătrânul domn, cunoscut printre cei tineri de pe vas sub numele lipsit de respect de „bunicul tuturor plantaţiilor de ceai”, tocmai intrase. Băiete! Strigă el. Adu-mi un whisky mare.

Poirot se aplecă să ia o bucată ruptă dintr-un bilet, un lucru uitat din interiorul genţii doamnei Clapperton. O bucăţică dintr-o reţetă, observă el, care conţinea digitalină. O puse în buzunar, cu gândul de-a i-o restitui mai târziu.

— Da, continuă pasagerul cel în vârstă. O otravă de femeie, îmi amintesc de una ca asta în Poona. Era în ‘87.

— I-a declarat cineva război? Întrebă Poirot.

Bătrânul domn dădu din cap trist.

— L-a băgat pe bărbat-su în mormânt într-un an. Clapperton ar trebui să-şi vină în fire. Prea-i dă nas nevesti-si.

— Ea ţine băierile pungii, spuse Poirot pe un ton grav.

— Ha, ha! Chicoti bătrânul. Ai pus punct. Ţine băierile pungii. Ha, ha!

Două fete dădură buzna în fumoar. Una avea o faţă rotundă cu pistrui şi părul negru răsfirat, în dezordine, cealaltă avea pistrui şi păr castaniu cârlionţat.

— Ajutor, ajutor! Strigă Kitty Mooney. Pam şi cu mine o să-l salvam pe colonelul Clapperton.

— De soţia lui, completă Pamela Cregan.

— Noi credem că el este adorabil…

— Şi ea este groaznică, nu-l lasă să facă nimic, exclamară cele doua fete.

— Şi dacă nu e cu ea, îl acaparează de obicei femeia aceea Henderson…

— Care-i destul de drăguţă, dar teribil de bătrână…

Iarăşi în fugă, strigând printre chicote: Ajutor, o să-l salvăm…

Că salvarea colonelului Clapperton nu era o vorbă de spirit izolată, ci un scop precis a devenit clar în aceeaşi seară, când Pam Cregan, de 18 ani, se prezentă la Hercule Poirot şi-i spuse:

— Urmăriţi-ne, domnule Poirot. El urmează să fie luat de sub aripa ei şi dus la plimbare la lumina lunii pe punte.

Chiar în acel moment, colonelul Clapperton spunea:

— Îţi ofer preţul unui Rolls Royce. Doar e bun pentru o viaţă de om. Acum maşina mea…

— A mea, cred, John.

Vocea doamnei Clapperton era stridentă şi ascuţită. El nu păru supărat de lipsa ei de delicateţe. Ori se obişnuise deja

cu ea, ori…

— Ori? Se gândi Poirot şi începu să facă tot felul de speculaţii.

— Desigur, draga mea, maşina ta. Clapperton se înclină în faţa soţiei sale şi termină ceea ce vroia să spună, perfect netulburat.

— Voillà ce qu'on appele le pukka sahib, se gândi Poirot. Dar generalul Fobes susţine că Clapperton nu e deloc un gentleman. Acum mă întreb.

Cineva sugeră un bridge. Doamna Clapperton, generalul Forbes şi un cuplu cu ochi de uliu se aşezară să joace. Domnişoara Henderson se scuză şi ieşi pe punte.

— Unde ţi-e soţul? Întrebă generalul Forbes ezitând.

— John nu joacă, zise doamna Clapperton. Îl plictiseşte foarte mult.

Cei patru jucători de bridge începură să amestece cărţile.

Pam şi Kitty se îndreptară spre colonelul Clapperton. Fiecare îl luă de câte un braţ.

— Veniţi cu noi! Spuse Pam. Pe punte. E lună.

— Nu te prosti, John, spuse doamna Clapperton. O să răceşti.

— Cu noi n-o să răcească, spuse Kitty. Suntem fierbinţi!

Plecă cu ele, râzând.

Poirot observă că doamna Clapperton rămase mută cu primele ei două trefle.

El plecă să se plimbe pe punte. Domnişoara Henderson stătea rezemată de balustradă. Ea se uită în jur întrebătoare, în vreme ce el se apropie de ea şi-i examină expresia de pe faţă.

Schimbară câteva vorbe. Apoi, de îndată ce el tăcu, ea întrebă:

— La ce vă gândiţi?

Poirot replică:

— Meditam la cunoştinţele mele de engleză. Doamna Clapperton a spus: „John nu joacă bridge". De obicei nu se spune „nu ştie să joace"?

— Ea o consideră o insultă personală că nu joacă, presupun, spuse Ellie sec. Bărbatul ăla a fost un prost că s-a căsătorit cu ea.

În întuneric, Poirot zâmbi.

— Nu credeţi că e posibil ca mariajul să fie o reuşită? Întrebă el neîncrezător.

— Cu o femeie ca aia?

Poirot dădu din umeri.

— Multe femei odioase au soţi devotaţi. O enigmă a naturii. Recunoaşteţi că nimic din ce spune sau face nu pare să-l supere.

Domnişoara Henderson se gândea ce să răspundă când vocea doamnei Clapperton zbură prin fereastra fumoarului.

— Nu, nu cred că mai joc. E aerul aşa de îmbâcsit aici. Mă duc să respir în voie pe punte.

— Noapte bună, spuse domnişoara Henderson. Mă duc să mă culc. Dispăru deodată.

Poirot se îndreptă spre salon în care nu erau decât colonelul Clapperton şi cele două fete. El făcea trucuri cu cărţi pentru ele şi, observând dexteritatea cu care amesteca şi împărţea cărţile, Poirot îşi aminti de ceea ce povestise generalul referitor la cariera sa de pe scena unui teatru de revistă.

— Văd că vă plac cărţile, deşi nu jucaţi bridge, remarcă el.

— Am motivele mele pentru care nu joc bridge, spuse Clapperton şi zâmbetul încântător îi dispăru. Am să vă arăt. Să facem un joc.

Făcu cărţile rapid.

— Luaţi-vă cărţile. Ei bine, ce aveţi? Râse de expresia uluită a lui Kitty. Îşi etală cărţile şi ceilalţi îl urmară. Kitty avea numai trefle, Poirot cupe, Pam carouri şi colonelul Clapperton pici.

— Vedeţi? Spuse el. Un om care poate să-i împartă partenerului său şi adversarilor săi orice cărţi doreşte e mai bine să stea departe de un joc între prieteni! Dacă norocul e mereu de partea lui, s-ar putea spune lucruri neplăcute.

— Oh! Exclamă Kitty. Cum aţi putut face asta? Totul părea absolut obişnuit.

— Iuţeala mâinii înşeală ochiul, spuse Poirot sentenţios şi surprinse schimbarea bruscă a expresiei colonelului.

Era ca şi cum îşi dădea seama că fusese dezarmat câteva clipe.

Poirot zâmbi. Scandalul se înfăţişase prin masca unui pukka sahib.

Nava ajunse la Alexandria în zori dimineţii următoare.

Când Poirot termină micul dejun, le găsi pe cele doua fete pregătite să coboare pe ţărm. Vorbeau cu colonelul Clapperton.

— Trebuie să plecăm acum, îl îndemnă Kitty. Oamenii cu paşaport vor părăsi vasul imediat. Veniţi cu noi, nu-i aşa? N-o să ne lăsaţi pe ţărm singure? Ni s-ar putea întâmpla lucruri îngrozitoare.

— Sigur, nu cred că e bine să vă duceţi singure, spuse Clapperton zâmbind. Dar, nu cred că soţiei mele o să-i convină.

— Asta-i foarte prost, spuse Pam. Dar, ea poate să se odihnească cât de mult îi place.

Colonelul Clapperton arată puţin nehotărât. Evident, dorinţa de a hoinări era puternică. Îl observă pe Poirot.

— Hei, domnule Poirot, mergeţi pe ţărm?

— Nu, nu cred, răspunse Poirot.

— Să… să schimb două vorbe cu Adeline, se hotărî colonelul Clapperton.

— Venim cu dumneavoastră, spuse Pam. Îi făcu cu ochiul lui Poirot. Poate reuşim s-o convingem să vină şi ea, adăugă pe un ton grav.

Colonelului Clapperton păru să-i placă ideea. Arăta clar încântat.

— Haideţi atunci, amândouă, spuse el într-o doară.

Poirot, a cărui cabină era chiar lângă cea a familiei Clapperton, îi urmă, mânat de curiozitate.

Colonelul Clapperton bătu puţin nervos în uşa cabinei.

— Adeline, draga mea, te-ai trezit?

Vocea somnoroasă a doamnei Clapperton se auzi dinăuntru:

— O, la naiba, ce e?

— Eu sunt, John. Ce-ar fi să mergem pe ţărm.

— Nici nu mă gândesc. Vocea era stridentă şi hotărâtă. Am avut o noapte foarte proastă. Am să stau în pat aproape toată ziua.

Pam se băgă repede.

— O, doamnă Clapperton, îmi pare atât de rău! Vroiam atât de mult să veniţi cu noi. Precis n-aveţi chef?

— Absolut.

Vocea doamnei Clapperton răsună şi mai strident.

Colonelul întorcea mânerul uşii fără nici un rezultat.

— Ce e, John? Uşa-i închisă. Nu vreau sa fiu deranjată de stewarzi.

— Îmi pare rău, draga mea, îmi pare rău. Vroiam numai ceva de pus pe mine.

— Ei bine, nu-ţi dau, îl repezi doamna Clapperton. Nu mă dau jos din pat. Pleacă, John, şi lasă-mă puţin în pace.

— Sigur, sigur, draga mea.

Colonelul se îndepărtă de uşă. Pam şi Kitty lângă el.

— Să plecăm de îndată. Slavă Domnului că aveţi pălăria pe cap. O, Doamne, paşaportul dumneavoastră e în cabină?

— De fapt, e în buzunarul meu… începu colonelul. Kitty îl apucă de braţ.

— Ura! Excalmă ea. Haideţi, acum.

Aplecându-se peste balustradă, Poirot îi urmări cu privirea pe cei trei care părăseau vasul. Auzi pe cineva răsuflând încet lângă el şi, întorcându-se, o văzu pe domnişoara Henderson. Ochii ei erau aţintiţi asupra celor trei siluete care se îndepărtau.

— Deci, au plecat pe ţărm, zise ea, constatativ.

— Da. Mergeţi şi dumneavoastră?

Observă că avea o pălărie de soare, o geantă şi pantofii eleganţi. Părea îmbrăcată să coboare pe ţărm. Totuşi, după

o pauză extrem de mică, clătină din cap.

— Nu, zise ea. Cred c-am să rămân la bord. Am o mulţime de scrisori de trimis.

Se întoarse şi-l lăsă singur.

Răsuflând din greu după turul său de dimineaţă de 48 de ronduri ale punţii, generalul Forbes îi luă locul.

— Aha! Exclamă el când remarcă siluetele ce se îndepărtau, a colonelului şi ale celor două fete. Deci ăsta-i jocul! Dar unde e madam? Poirot îi explică că doamna Clapperton va petrece o zi liniştită în pat.

— Doar nu crezi asta! Bătrânul luptător îşi închise un ochi atotcunoscător. Ea o să se scoale când nu te-aştepţi şi dacă va descoperi că amărâtul a plecat fără permisie, vor urma represalii.

Dar pronosticurile generalului nu s-au adeverit. Doamna Clapperton nu a apărut la masa de prânz, şi până când colonelul şi domnişoarele sale au revenit pe navă la ora patru, ea nu apăruse.

Poirot se afla în cabina sa şi l-a auzit pe soţ bătând uşor vinovat în uşa cabinei. A auzit bătaia repetându-se, încercarea clanţei şi, în cele din urmă, pe colonel cerându-i unui steward:

— Ascultă, nu primesc nici un răspuns. Ai vreo cheie?

Poirot se ridică repede şi ieşi pe coridor.

Vestea se răspândi ca fulgerul pe tot vasul. Îngroziţi, fără să creadă că-i adevărat, oamenii aflară că doamna Clapperton fusese găsită moartă în cuşeta ei – un stilet din partea locului îi străpunsese inima. Un şirag de mărgele de chihlimbar a fost descoperit pe duşumeaua cabinei.

Zvonuri după zvonuri se succedară. Toţi vânzătorii de mărgele, care fuseseră lăsaţi să urce la bord în ziua aceea, au fost adunaţi şi chestionaţi! O mare sumă de bani dispăruse dintr-un sertar din cabină! Bancnotele fuseseră găsite! Ele nu, nu fuseseră găsite! Bijuterii, valorând o avere, dispăruseră! Nu fusese luată nici un fel de bijuterie!

Un steward fusese arestat şi mărturisise c-ar fi comis crima!

— Ce-i adevărat din toate astea? Întrebă domnişoara Ellie Henderson, pândindu-l pe Poirot. Faţa ei era palidă şi tulburată.

— Draga mea doamnă, de unde să ştiu eu?

— Cu siguranţă, ştiţi, spuse domnişoara Henderson.

Era seara târziu. Majoritatea oamenilor se retrăseseră în cabinele lor. Domnişoara Henderson îl condusese pe Poirot spre două scaune de pe punte în partea acoperită a vasului.

— Acum, spuneţi-mi, îi comandă ea.

Poirot o studie gânditor.

— Este un caz interesant, conchise el.

— E adevărat că i s-au furat nişte bijuterii foarte valoroase?

Poirot dezaprobă din cap.

— Nu. Nici o bijuterie nu a fost luată. Totuşi o mică sumă de bani a dispărut dintr-un sertar.

— Niciodată n-am să mă mai simt în siguranţă pe un vas, spuse domnişoara Henderson cu un frison. Aveţi vreun clu în legătură cu acele brute de culoarea cafelei care au făcut-o?

— Nu, spuse Hercule Poirot. Întreaga afacere e cam… stranie.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă Ellie aspru.

Poirot îşi ridica braţele.

— Eh bien, să luăm faptele. Doamna Clapperton era moartă de cel puţin cinci ore când a fost găsită. Nişte bani au dispărut. Un şirag de mărgele era pe duşumea lângă patul ei. Uşa era închisă şi cheia lipsea. Fereastra – fereastra, nu hubloul – dă spre punte şi era deschisă.

— Şi? Întrebă femeia nerăbdătoare.

— Nu vi se pare curios ca o crimă să fie comisă în astfel de circumstanţe deosebite? Amintiţi-vă că vânzătorii de ilustrate, cei care schimbă banii şi artizanii de mărgele,

care au primit permisiunea să urce la bord, sunt cu toţii binecunoscuţi pe poliţie.

— De obicei stewarzii îţi închid şi cabina, sublinie Ellie.

— Da, pentru a preveni orice posibilitate de furtişag. Dar, asta a fost crimă.

— La ce vă gândiţi, mai exact, domnule Poirot?

Vocea ei era puţin întretăiată.

— Mă gândesc la uşa închisă.

Domnişoara Henderson medită puţin.

— Nu văd nimic în asta. Omul a plecat pe uşă, a închis-o şi a luat cheia cu el pentru a evita ca omorul să fie descoperit prea curând. Destul de inteligent din partea lui, pentru că n-a fost descoperit până la ora patru după amiază.

— Nu, nu, mademoiselle, nu înţelegeţi nuanţa. Nu, mă miră cum a ieşit, ci cum a intrat.

— Desigur, pe fereastră.

— C’est possible. Dar e foarte îngustă şi, vă amintiţi, erau oameni care treceau pe punte tot timpul.

— Atunci pe uşă, spuse domnişoara Henderson nerăbdătoare.

— Dar nu v-aduceţi aminte, mademoiselle, că doamna Clapperton închisese uşa pe dinăuntru? O făcuse înainte ca domnul colonel Clapperton să fi părăsit nava în dimineaţa aceasta. El a încercat-o într-adevăr, deci noi ştiam că aşa este.

— Prostii. S-o fi înţepenit… sau n-a închis-o ca lumea.

— Dar asta nu corespunde cu ce-au vorbit. Noi am auzit-o efectiv pe doamna Clapperton însăşi vorbind aşa.

— Noi?

— Domnişoara Mooney, domnişoara Cregan, colonelul Clapperton şi cu mine.

Ellie bătu uşor din picior. Nu spuse nimic pentru o clipă sau două. Apoi, pe un ton uşor iritat, întrebă:

— Ei bine, şi ce deduceţi exact din asta? Dacă doamna Clapperton a închis uşa, putea şi s-o deschidă, aşa cred.

— Exact, exact. Poirot o privi luminându-se la faţă. Şi ştiţi la ce ne conduce asta? Doamna Clapperton a deschis uşa şi l-a lăsat pe ucigaş să intre. Acuma, ar fi făcut-o ea pentru un vânzător de mărgele?

Ellie a obiectat:

— Poate nu ştia cine e. Poate c-a bătut, ea s-a ridicat şi-a deschis uşa, iar el a intrat cu forţa şi a omorât-o.

Poirot o dezaprobă din cap.

— Au contraire. Ea stătea lungită în pat când i s-a înfipt pumnalul în piept.

Domnişoara Henderson îl privi mirată.

— Care-i părerea dumitale? Îl întrebă pe neaşteptate.

Poirot zâmbi.

— Vedeţi, se pare, nu-i aşa, că ea cunoştea persoana pe care a lăsat-o.

— Vreţi să spuneţi, zise domnişoara Henderson pe un ton puţin aspru, că ucigaşul este un pasager de pe acest vas?

Poirot încuviinţă.

— Aşa par să indice faptele.

— Şiragul de mărgele lăsat pe duşumea era o pistă falsă?

— Exact.

— Şi furtul banilor?

— Exact.

Urmă o pauză, după care domnişoara Henderson spuse încet:

— Doamna Clapperton mi s-a părut o persoană foarte neplăcută şi cred că nimănui de la bord nu i-a plăcut cu adevărat de ea, dar nu era nimeni care să aibă vreun motiv să o omoare.

— Poate, cu excepţia soţului ei, spuse Poirot.

— Doar nu credeţi… Se opri.

— Toată lumea de pe vasul ăsta e de părere că domnul colonel Clapperton avea toate motivele „să-i dea cu barda”. Mi se pare că asta-i expresia pe care o foloseau.

Ellie Henderson se uită la el, aşteptând.

— Dar trebuie să recunosc, continuă Poirot, că eu nu am observat nici un semn de exasperare din partea bunului colonel. Ceea ce-i şi mai important, este faptul că are un alibi. A fost cu fetele toată ziua şi s-a întors pe vas abia la ora patru. Doamna Clapperton murise deja cu multe ore înainte…

Urmă încă un minut de tăcere. Ellie Henderson murmură:

— Credeţi, deci, că este un pasager de pe navă?

Poirot dădu afirmativ din cap.

Ellie Henderson izbucni deodată în râs – un râs sfidător, provocator.

— Teoria dumneavoastră e greu de dovedit, domnule Poirot. Sunt o mulţime de pasagerii pe vasul ăsta.

Poirot înclină din cap.

— Am să folosesc o expresie dintr-o poveste detectivă de-a dumneavoastră: „Am metodele mele, Watson”.

În seara următoare, la cină, toţi pasagerii au găsit lângă farfuria lor câte o notiţă bătută la maşină prin care erau invitaţi să vină în salonul principal la 8:30. Când toţi s-au adunat, căpitanul a urcat pe platforma unde de obicei cânta orchestra şi începu să le vorbească:

— Doamnelor şi domnilor, ştiţi cu toţii de tragedia care a avut loc ieri. Sunt sigur că doriţi cu toţii să cooperaţi pentru a-l aduce pe făptuitorul acelei crime murdare în faţa justiţiei. Se opri şi tuşi. Îl avem cu noi la bord pe domnul Hercule Poirot, care vă este, probabil, cunoscut tuturor ca un om ce are multă experienţă în… asemenea treburi. Sper să ascultaţi cu atenţie la ceea ce o să vă spună.

În acest moment, colonelul Clapperton, care nu fusese la cină, intră şi se aşează lângă generalul Forbes. Arăta ca un om copleşit de tristeţe, câtuşi pe puţin ca unul care simţea o mare uşurare. Ori era un foarte bun actor, ori fusese ataşat într-adevăr de soţia sa dezagreabilă.

— Domnul Hercule Poirot, spuse căpitanul şi coborî.

Poirot îi luă locul. Arăta caraghios aşa plin de importanţă cum se înfăţişa auditoriului.

— Messieurs, mesdames, începu el. Este foarte amabil din partea dumneavoastră că aveţi bunătatea să mă ascultaţi. Monsieur le capitaine v-a spus că am o oarecare experienţă în aceste treburi. Am, este adevărat, o mică idee personală în legătură cu modalitatea de a da de capăt acestui caz deosebit.

Făcu un semn şi un steward înaintă şi-i dădu un obiect voluminos, inform, învelit.

— Ceea ce am de gând să fac s-ar putea să vă surprindă puţin, îi avertiză Poirot. O să mă consideraţi excentric, poate nebun. Cu toate acestea, vă asigur că în spatele nebuniei mele există, ceea ce voi englezii numiţi, o metodă.

Ochii săi îi întâlniră doar pentru o clipă pe cei ai domnişoarei Henderson. Începu să dezvelească obiectul acela mare.

— Am aici, messieurs şi mesdames, un important martor care ştie cine a omorât-o pe doamna Clapperton.

Cu o mână dibace dădu la o parte şi ultima bucată de pânză, lăsând să se vadă obiectul ce fusese acoperit – o păpuşă de lemn aproape de mărimea naturală, îmbrăcată într-un taior de catifea cu un guler de dantelă.

— Acum, Arthur, spuse Poirot şi vocea i se schimbă subtil – nu mai părea străină – era în schimb o engleză curată, cu o uşoară inflexiune tipic londoneză. Poţi să-mi spui, repet, poţi să-mi spui ceva despre moartea doamnei Clapperton?

Gâtul păpuşii se mişcă puţin, maxilarul de lemn de jos căzu şi se auzi vocea stridentă, înaltă, a unei femei care spunea: „Ce e, John? Uşa-i închisă. Nu vreau să fiu deranjată de stewarzi…”

Se auzi un ţipăt, un scaun răsturnat, un bărbat se ridicase clătinându-se cu mâna la gât, încerca să vorbească, încerca… apoi, deodată, trupul său păru să se înconvoaie. Căzu cât era de lat.

Era colonelul Clapperton.

Poirot şi doctorul navei se ridicară în picioare de lângă trupul nemişcat.

— Mă tem că a murit. Inima, spuse doctorul concis.

Poirot dădu din cap.

— Şocul de a-şi fi văzut trucul descoperit, spuse el.

Se întoarse spre generalul Forbes.

— Dumneavoastră, generale, mi-aţi dat un indiciu preţios, menţionând teatrul de revistă. M-am mirat, m-am gândit, şi-apoi mi-a venit ideea. Presupunând că înainte de război Clapperton a fost un cventrilocvist*. În acest caz, ar fi fost perfect posibil ca trei oameni s-o audă pe doamna Clapperton vorbind dinăuntru cabinei când, de fapt, ea era deja moartă…

Ellie Henderson se afla lângă el. Ochii ei erau negri şi îndureraţi.

— Ştiaţi că avea inima slabă? Întrebă ea.

— Am bănuit… Doamna Clapperton spunea că suferă ea însăşi de inimă, dar m-a frapat faptul că părea tipul de femeie căreia îi plăcea să fie crezută bolnavă. Apoi am găsit o bucată dintr-o reţetă cu o foarte puternică doză de digitalină pe ea. Digitalina este o doctorie pentru inimă şi nu putea fi a doamnei Clapperton deoarece digitalina dilată pupilele ochilor. N-am observat niciodată aşa ceva la ea, dar când m-am uitat la ochii lui am văzut semnele imediat.

Ellie murmură:

— Deci v-aţi gândit că s-ar putea termina în felul acesta?

— Cea mai bună soluţie, nu credeţi, mademoiselle? Spuse el cu blândeţe.

Ochii i se umplură de lacrimi. Ea spuse:

— Aţi ştiut. Aţi ştiut tot timpul… că îl iubeam… dar n-a fost pentru mine… Din cauza fetelor acelora – tinereţea – iu… Da, sunt sigură că aşa a fost… Când aţi ghicit că era el?

* De la cventrilocvism: practică de a vorbi etc. Fără mişcarea vizibilă a buzelor şi într-o asemenea manieră încât vocea pare să iasă dintr-o altă altă persoană sau dintr-un obiect.

— Avea o stăpânire de sine aşa de perfectă, spuse simplu Poirot. Oricât de exasperantă era purtarea soţiei sale, nu

părea niciodată să-l afecteze. Asta însemna că se obişnuise într-o aşa măsură încât îl lăsa indiferent, sau eh bien, am hotărât că-i cealaltă alternativă… şi am avut dreptate… Şi-apoi a mai fost şi insistenţa asupra talentului său de scamator din seara anterioară crimei, de care pretindea că nu se foloseşte. Dar un om cum era Clapperton nu renunţă la talentul său. Trebuie să fie un motiv. Atât timp cât oamenii credeau că fusese un scamator, era puţin probabil să-l considere un cventrilocvist.

— Şi vocea pe care am auzit-o – vocea doamnei Clapperton?

— Una dintre stewardese avea o voce asemănătoare cu a ei. Am făcut-o să se ascundă în spatele scenei şi am învăţat-o cuvintele.

— A fost un truc – un truc crud! Strigă Ellie.

— Dezaprob crima, spuse Hercule Poirot.

VIII. Avertismentul pe Muntele Profetului.

Hercule Poirot stătea pe nisipul alb şi se uita la apa albastră, strălucitoare. Era îmbrăcat îngrijit, la modă, într-un costum de flanelă alb, şi o pălărie cu boruri largi îi proteja capul. Aparţinea acelei generaţii cu gusturi demodate care credea că trebuie să se apere cu grijă de soare. Domnişoara Pamela Lyall, care stătea lângă el şi vorbea fără încetare, reprezenta şcoala modernă de gândire prin aceea că purta o îmbrăcăminte sumară care-i punea în valoare trupul bronzat.

Din când în când îşi oprea şirul vorbirii pentru a se unge cu uleiul dintr-o sticlă care se afla lângă ea.

De partea cealaltă a domnişoarei Pamela Lyall, buna ei prietenă, domnişoara Susan Blake, stătea lungită cu faţa în jos pe un prosop cu dungi, în culori ţipătoare. Bronzul domnişoarei Blake era cât se poate de perfect şi prietena ei i-a aruncat priviri nemulţumite în mai multe rânduri.

— Simt încă atât de neuniform bronzată, murmură ea cu regret. Domnule Poirot, vă supăraţi? Numai sub omoplatul drept… nu ajung să mă ung acolo ca lumea.

Domnul Poirot se achită de obligaţii şi apoi îşi şterse cu grijă cu batista mâna plină de ulei. Domnişoara Lyall, ale cărei preocupări principale în viaţă erau observarea oamenilor din jurul ei şi sunetul propriei ei voci, continuă să vorbească:

— Am dat de femeia aceea – cea îmbrăcată după moda Chanel – este Valentine Dacres-Chantry. Aşa am şi crezut. Am recunoscut-o imediat. E într-adevăr cu totul minunată, nu-i aşa? Adică înţeleg de ce bărbaţii înnebunesc după ea. Şi este atât de sigură de asta! Îi cucereşte pe toţi. Ceilalţi care au venit aseară se numesc Gold. El arată grozav de bine.

— Sunt în luna de miere? Întrebă Susan încet.

Domnişoara Lyall clătină din cap, cu un aer atotştiutor.

— Oh, nu, hainele ei nu sunt destul de noi. Le recunoşti întotdeauna pe mirese! Nu credeţi că este cel mai fascinant lucru din lume să priveşti oamenii, domnule Poirot, şi să vezi ce poţi descoperi despre ei doar privindu-i?

— Nu numai privindu-i, dragă, zise Susan cu blândeţe. Tu le mai pui şi o mulţime de întrebări, nu?

— Încă n-am vorbit cu familia Gold, spuse domnişoara Lyall cu demnitate. Şi, oricum, nu văd de ce n-ar trebui să ne intereseze oamenii din jurul nostru. Natura umană este pur şi simplu fascinantă. Nu credeţi, domnule Poirot?

De data aceasta făcu o pauză destul de lungă pentru a-i permite celui de lângă ea să răspundă.

Fără să-şi ia ochii de la apa albastră, domnul Poirot răspunse:

— Ça depend.

Pamela fu şocată.

— O, domnule Poirot! Nu cred că e altceva mai interesant… mai neprevăzut decât fiinţa umană!

— Neprevăzut? Asta nu.

— Ba da, sunt. Tocmai când de gândeşti că-i cunoşti mai bine, fac ceva complet neaşteptat.

Hercule Poirot dădu din cap că nu-i adevărat.

— Nu, nu, asta nu-i adevărat. Foarte rar cineva face o acţiune care nu-i e dans son caracter. În cele din urmă este monoton.

— Nu sunt deloc de acord cu dumneata! Spuse domnişoara Pamela Lyall.

Tăcu aproape un minut şi jumătate, dar apoi atacă din nou.

— Cum văd oamenii, încep să mă întreb ce fel sunt, ce relaţii sunt între ei, ce gândesc şi ce simt. O, este foarte palpitant.

— Nu prea. Natura umană se repetă mai mult decât ţi-ai putea imagina. Marea, adăugă el gânditor, e de o varietate

infinit mai mare.

Susan îşi întoarse capul pe o parte şi întrebă:

— Credeţi că fiinţele umane tind să reproducă anumite tipare? Tipare stereotipe?

— Précisément, zise Poirot şi făcu şi un desen cu degetul pe nisip.

— Ce desenaţi? Întrebă Pamela curioasă.

— Un triunghi, spuse Poirot.

Dar atenţia Pamelei se îndreptase în altă parte.

— Iată familia Chantry, anunţă ea.

O femeie cobora spre plajă, era înaltă, foarte conştientă de farmecul trupului ei. Înclină uşor din cap, zâmbi şi se aşeză în apropiere. Şalul roşu-auriu îi alunecă de pe umeri. Purta un costum alb de baie. Pamela oftă.

— Nu-i aşa că are o siluetă frumoasă?

Dar Poirot se uita la faţa ei, faţa unei femei de 39 de ani care era celebră de la 16 ani pentru frumuseţea sa.

El, precum oricine, ştia totul despre Valentine Chantry. Ajunsese vestită pentru multe lucruri – pentru capriciile ei, pentru bogăţia sa, pentru ochii ei enormi, albaştri ca safirul, pentru întâmplările şi aventurile sale matrimoniale. Avusese bărbaţi şi nenumăraţi amanţi. Fusese, pe rând, soţia unui conte italian, a unui magnat american al oţelului, a unui tenisman profesionist, a unui alergător la curse de maşini; dintre aceştia patru, americanul murise, dar ceilalţi divorţaseră urgent. Cu şase luni în urmă se măritase a şasea oară cu un comandant de marină.

El era cel care cobora spre plajă în urma ei. Tăcut, brunet, cu bărbie proeminentă şi o alură posomorâtă. Avea un aer de maimuţă primitivă.

Ea zise:

— Tony dragă, tabacherea mea…

El o avea la îndemână, îi aprinse o ţigară, o ajută să coboare bretelele costumului ei alb de baie pe umeri. Ea se lungi, cu braţele întinse la soare. El se aşeză lângă ea, asemeni unui animal sălbatic, care-şi păzeşte prada.

Pamela remarcă pe un ton suficient de coborât:

— Să ştiţi că mă interesează grozav… El e ca o brută! Atât de tăcut şi cumva ameninţător. Cred că unei femei de felul ei îi place asta. E ca şi cum ai stăpâni un tigru! Mă întreb cât va dura. Ea se plictiseşte de ei foarte repede, cred, în special în prezent. Oricum, dacă încearcă să scape de el, mă gândesc că acesta ar putea fi primejdios.

Un alt cuplu cobora pe plajă cu paşi şovăitori. Erau noii veniţi cu o seară înainte. Domnul şi doamna Douglas Gold, după cum aflase domnişoara Lyall, uitându-se în registrul hotelului. Mai ştia, pentru că aşa erau regulamentele locale, numele lor de botez şi vârsta transcrisă din paşapoarte. Domnul Duglas Cameron Gold avea 31 de ani şi doamna Marjorie Emmo Gold – 35.

Hobby-ul domnişoarei Lyall, aşa cum am mai spus, îl reprezenta studierea fiinţelor umane. Spre deosebire de majoritatea englezilor, ea era în stare să intre, de îndată, în vorbă cu străinii, în loc să aştepte să treacă între patru zile şi o săptămână până să facă primul avans precaut, aşa cum le stă în obicei britanicilor. Aşa că, observând uşoara ezitare şi timiditate din avansurile doamnei Gold, ea strigă:

— Bună dimineaţa! Nu-i aşa că e o zi frumoasă?

Doamna Gold era o femeie mititică, ca un şoricel. Nu arăta rău, trăsăturile ei erau într-adevăr regulate şi tenul frumos, dar avea un anumit aer de neîncredere în sine şi spălăcit care o făcea să poată fi ignorată. Soţul ei, pe de altă parte, era însă extrem de arătos, aproape ca un artist. Cu păr blond, cârlionţat, ochii albaştri, umeri largi, îngust în şolduri. Părea mai mult ca un tânăr de pe scenă decât ca un tânăr de pe stradă, dar, momentul în care deschidea gura, impresia aceasta se risipea. Era natural şi neafectat, poate chiar puţin prostuţ.

Doamna Gold se uită recunoscătoare la Pamela şi se aşează lângă ea.

— Ce nuanţă frumoasă de bronz aveţi! Eu mă simt teribil de prost cum arăt!

— E un adevărat chin să te bronzezi uniform, oftă domnişoara Lyall.

Făcu o pauză de un minut şi apoi continuă:

— Abia aţi sosit, nu-i aşa?

— Da. Aseară. Am venit cu vasul Vapo d'Italia.

— Aţi mai fost la Rhodos?

— Nu. E frumos, nu-i aşa?

Soţul ei spuse:

— Păcat că-i drumul aşa de lung.

— Da. Dacă ar fi fost puţin mai aproape de Anglia…

Cu o voce înăbuşită, Susan zise:

— Da, dar atunci ar fi fost groaznic. Rânduri şi rânduri de oameni ar fi stat ca peştii pe o dală. Trupuri peste tot!

— E adevărat, desigur, interveni Douglas Gold. Este un inconvenient că în prezent cursul lirei în Italia te ruinează, pur şi simplu.

— E o deosebire, nu-i aşa?

Conversaţia urma căile strict stereotipe. N-ar fi putut fi numită câtuşi de puţin sclipitoare.

Puţin mai încolo pe plajă, Valentine Chantry se mişcă şi se ridică. Cu mâna îşi aşează costumul de baie la piept.

Căscă; un căscat mare, dar delicat, ca de pisică. Privi, ca din întâmplare, pe plajă. Ochii ei trecură pe lângă Marjorie Gold şi se opriră gânditori pe capul auriu-cârlionţat al lui Douglas Gold.

Îşi mişca umerii în sus şi-n jos. Vorbi şi vocea era mai tare decât s-ar fi cuvenit.

— Tony, dragă, nu e divin soarele ăsta? Trebuie să mă fi închinat la soare în alte vremuri, tu nu crezi?

Soţul mormăi ceva în chip de răspuns, care nu fu auzit de ceilalţi. Valentine Chantry continuă pe tonul acela tare, tărăgănat şi afectat:

— Întinde mai bine prosopul ăsta, te rog, dragă.

Îşi dădu o mulţime de osteneala să-şi reaşeze frumosul ei trup. Douglas Gold o privea acum. Ochii lui erau sincer interesaţi.

Doamna Gold ciripi fericită pe un ton jos către domnişoara Lyall:

— O femeie frumoasă.

Pamela, la fel de încântată să dea, dar şi să primească informaţii, răspunse pe un ton coborât:

— Asta-i Valentine Chantry, care se numea Valentine Dacres.

— E într-adevăr minunată, nu-i aşa? Se vede că el e nebun după ea, n-o scapă din ochi!

Doamna Gold se uită din nou în partea aceea a plajei. Apoi zise:

— Ce frumoasă e marea. Aşa albastră! Cred că putem intra acum, ce zici Douglas?

El încă o mai privea pe Valentine Chantry şi îi luă un minut sau două ca să-i răspundă. Apoi zise cam absent:

— Să intrăm? Da, bine, într-o clipă.

Marjorie Gold se ridică şi se îndreptă spre marginea apei.

Valentine Chantry se răsuci uşor pe o parte. Ochii ei erau îndreptaţi spre Douglas Gold. Buzele ei roşii schiţară un zâmbet imperceptibil.

Doyglas Gold se înroşi. Valentine Chantry spuse:

— Tony, dragă, nu te supăra, vreau cutiuţa cu cremă de faţă, este sus pe toaletă. Am vrut s-o aduc cu mine. Te rog, fii atât de drăguţ şi adu-mi-o.

Comandantul vasului se ridică ascultător. Păşi cu aroganţă spre hotel.

Marjorie Gold se aruncă în apă, strigând:

— E grozavă, Douglas, e caldă. Hai, vino! Pamela Lyall i se adresă:

— Nu intraţi?

El îi răspunse nehotărât:

— Oh! Aş vrea mai întâi să mă încălzesc bine.

Valentine Chantry se mişcă. Îşi ridică capul, ca şi cum ar fi vrut să-l strige pe soţul ei, dar el tocmai trecea de zidul grădinii hotelului.

— Îmi place să intru la urmă în mare, adăugă domnul Gold.

Doamna Chantry se ridică din nou. Apucă o sticluţă cu bronzol. N-o scotea la capăt – capacul părea că nu vrea să iasă.

Vorbi tare, iritată:

— Of, doamne, nu pot să deschid chestia asta!

Se uită spre celălalt grup.

— Nu ştiu dacă…

Întotdeuna galant, Poirot se ridică în picioare, dar Douglas Gold avea avantajul tinereţii şi supleţii. El fu, într-o clipă, lângă ea.

— Pot să vi-l desfac?

— O, mulţumesc. Din nou acelaşi ton tărăgănat şi afectat, dulceag. Sunteţi drăguţ. Nu mă pricep să desfac lucrurile, cred că întotdeauna le închid greşit. O! L-aţi desfăcut! Vă mulţumesc foarte mult!

Hercule Poirot zâmbi ca pentru sine.

O luă pe plajă în direcţia opusă. Nu se duse departe, căci păşea alene. În timp ce se întorcea, doamna Gold ieşi din apă lângă el. Înotase. Faţa ei se arătă radioasă de sub o cască de baie care nu-i venea deloc bine.

Spuse cu răsuflarea întretăiată: Ador marea, e aşa de cald şi frumos aici!

Îşi dădu seama că era o înotătoare pasionată.

Ea zise: Douglas şi cu mine ne dăm în vânt după înot. El poate sta în apă cu orele.

La aceasta remarcă, ochii lui Hercule Poirot trecură peste umerii ei în direcţia în care pe ţărm acel entuziast înotător, domnul Douglas Gold, stătea de vorbă cu Valentine Chantry.

Soţia acestuia zise:

— Nu înţeleg de ce nu vine.

În vocea ei se desluşea un fel de uimire copilărească.

Ochii lui Poirot rămaseră aţintiţi asupra doamnei Valentine Chantry. Se gândi că şi alte femei, la vremea lor, făcuseră aceeaşi remarcă.

Lângă el, o auzi pe doamna Gold trăgându-şi sufletul din greu.

Vorbi pe un ton rece:

— Cred că se spune că e foarte atractivă. Dar lui Douglas nu-i place tipul ăsta de femeie.

Hercule Poirot nu răspunse.

Doamna Gold se aruncă din nou în apă.

Se îndepărtă de ţărm cu bătăi rare, sigure ale braţelor.

Îţi puteai da seama că-i place să-noate.

Poirot îşi îndreptă paşii spre grupul de pe plajă.

Acesta se mărise, o dată cu sosirea bătrânului general Barnes, un veteran pe care îl găseai întotdeauna în compania tinerilor. Stătea între Pamela şi Susan şi se angajase împreună cu Pamela în trecerea în revistă a diferitelor scandaluri cu înfloriturі corespunzătoare.

Comandantul Chantry se întoarse din misiunea sa. El şi Douglas Gold stăteau de o parte şi de alta a Valentinei.

Aceasta şedea dreaptă între cei doi bărbaţi şi vorbea. Vorbea fără să se oprească, uşor şi fluent, pe tonul ei dulce, tărăgănat şi afectat, întorcându-şi capul când spre unul, când spre celălalt.

Tocmai era pe punctul de a termina o anecdotă.

— şi ce credeţi că spunea nebunul ăla? „V-am văzut doar un minut, dar am să-mi amintesc toată viaţa, domniţă!” Nu-i aşa, Tony? Şi ştiţi, m-am gândit că a fost frumos din partea lui. Cred că lumea e atât de bună – vreau să zic, toată lumea e atât de grozav de bună cu mine întotdeauna, nu ştiu de ce, pur şi simplu aşa simt. Şi i-am spus lui Tony, îţi aminteşti, dragă, „Tony, dacă vrei să fii, cumva, vreun pic gelos, poţi fi gelos pe acel comisionar”. Pentru că el a fost într-adevăr adorabil…

Urmă o pauză şi Douglas Gold zise:

— Grozavi tipi, unii dintre aceşti comisionari.

— O, da, dar el şi-a dat atâta osteneală, cu adevărat imens de multă, şi părea doar încântat că poate să mă ajute.

Douglas Gold interveni:

— Nu-i nimic ciudat în asta. Oricine ar face-o pentru dumneavoastră, sunt sigur.

Ea strigă, cu încântare:

— Ce drăguţ! Tony, ai auzit?

Comandantul Chantry îngăimă ceva.

Soţia lui oftă:

— Tony nu ţine niciodată discursuri frumoase, nu-i aşa, puiule?

Mâna ai albă cu unghii lungi, roşii îi ciufuli părul negru.

El îi aruncă, deodată, o privire oblică. Ea murmură:

— Nu ştiu, zău, cum mă suportă. E atât de înfricoşător de inteligent. O minte absolut uriaşă – şi eu o ţin tot timpul într-o pălăvrăgeală fără sens, dar lui nu pare să-i pese. Nimănui nu-i pasă ce fac sau ce zic – toată lumea mă alintă. Sunt sigură că-i groaznic de greu pentru tine.

Comandantul Chantry i se adresă celuilalt bărbat:

— Aceea din apă e doamna dumneavoastră?

— Da. Cred că a venit vremea să mă duc la ea.

Valentine murmură:

— Dar e atât de frumos aici la soare. Nu trebuie să vă duceţi încă în mare. Tony, dragă, nu cred că am să fac deloc baie astăzi. Nu în prima zi. Aş putea să răcesc sau ştiu eu… Dar de ce nu intri acum, Tony, dragă? Domnul… domnul Gold va rămâne şi-mi va ţine companie cât timp eşti în apă.

Chantry spuse tăios:

— Nu, mulţumesc. Nu mă duc încă. Soţia dumitale pare să-ţi facă semn, Gold.

Valentine zise:

— Ce bine înoată soţia dumitale! Sunt sigură că ea este una dintre acele femei teribil de eficiente, care fac totul bine. Ele întotdeauna mă sperie pentru că simt că mă dispreţuiesc. Eu sunt groaznic de nepricepută la toate – o ageamie totală, nu-i aşa, Tony, dragă?

Dar, din nou, comandantul Chantry mormăi doar.

Soţia sa murmură plină de afecţiune:

— Tu eşti prea dulce s-o recunoşti. Bărbaţii sunt atât de minunat de loiali – asta-mi place la ei. Cred cu toată puterea că bărbaţii sunt mult mai loiali decât femeile şi că ei nu spun niciodată lucruri urâte. Femeile, cred, sunt cam meschine.

Susan Blake se răsuci pe o parte înspre Poirot.

Murmură printre dinţi:

— Exemplu de meschinărie, să sugerezi că draga doamnă Chantry nu este în vreun fel perfecţiunea absolută. Ce complet idioată e femeia asta! Pe cuvânt, cred că Valentine Chantry e aproape cea mai idioată femeie pe care am întâlnit-o. Nu poate face nimic altceva decât să spună „Tony, dragă” şi să-şi dea ochii peste cap. Îmi imaginez că are în cap câlţi în loc de creier.

Poirot îşi ridică sprâncenele sale expresive:

— Un peu sévère.

— O, da. Să-i spunem doar „pisică”, dacă vă place. Ea are, desigur, metodele ei! Nu poate să lase nici un bărbat în pace? Bărbatul ei arată ca turbat.

Privind spre mare, Poirot remarcă:

— Doamna Gold înoată bine.

— Da, ea nu-i ca noi care credem că-i o pacoste să te uzi. Mă întreb dacă doamna Chantry va intra vreodată în apă cât timp stă aici.

— Ea nu, zise generalul Barnes răguşit. Nu va risca să i se strice machiajul. E o femeie frumoasă, nici vorbă, deşi, poate, are colţi cam lungi.

— Ai dreptate în privinţa ei, generale, spuse Susan cu răutate, dar greşeşti în privinţa machiajului. Suntem cu toate la fel, în zilele noastre.

— Doamna Gold iese din apă, anunţă Pamela.

— Venim să ne strângem bunurile, zumzăi Susan. Îi vine soţia să-l ia, să-l ia, să-l ia…

Doamna Gold veni direct pe plajă. Avea o siluetă destul de drăguţă, dar casca ei simplă de baie era prea obişnuită pentru a o face atractivă.

— Nu vii, Douglas? Întrebă nerăbdătoare. Marea e frumoasă şi caldă.

— Zău!

Douglas Gold se ridică grăbit în picioare. Se opri o clipă, timp în care Valentine Chantry se uită în sus înspre el, cu un zâmbet dulce.

— Au revoir, zise ea.

Gold şi soţia coborâră pe plajă.

De îndată ce n-ar mai fi putut-o auzi, Pamela spuse pe un ton critic:

— Ştiţi, nu cred că asta a fost înţelept. Să-ţi smulgi bărbatul de lângă o altă femeie este, întotdeauna, o politică proastă. Te face să pari atât de posesivă! Şi soţii urăsc acest lucru.

— Se pare că ştii o mulţime despre soţi, domnişoară Pamela, spuse generalul Barnes.

— Ai altora, nu al meu!

— Ah! Deci aici este diferenţa.

— Da, dar generale, până atunci voi învăţa multe din ce nu trebuie să fac.

— Bine, dragă, spuse Susan. Eu n-aş purta o cască de baie ca aia pentru nimic în lume.

— Mi se pare o chestie de bun simţ, spuse generalul. Pare totuşi o cuconiţă drăguţă.

— Ai nimerit-o, generale, spuse Susan. Dar ştii, există o limită pentru bunul simţ la femeile de bun simţ. Am sentimentul că ea nu va avea atâta bun simţ într-un caz ca cel al Valentinei Chantry.

Întoarse capul şi exclamă în şoaptă, plină de emoţie:

— Uitaţi-vă la el, acum. Exact ca un tunet. Omul ăla pare a avea firea cea mai înfricoşătoare.

Comandantul Chantry privea, ameninţător, într-un mod cu totul neplăcut, cuplul care plecase.

Susan se uită întrebătoare la Poirot.

— Ei, bine, ce părere aveţi despre toate acestea?

Hercule Poirot nu a răspuns în cuvinte, ci, încă o dată, arătătorul său desenă ceva pe nisip. Acelaşi desen – un triunghi.

„Eternul Triunghi”, căzu pe gânduri Susan. Poate aveţi dreptate. Dacă e aşa, ne vom distra de minune în viitoarele săptămâni.

Hercule Poirot era dezamăgit de Rhodos. Venise la Rhodos pentru odihnă şi vacanţă. În special o vacanţă fără crime. La sfârşitul lui octombrie, după cum i se spusese, Rhodos urma să fie aproape părăsit. Un loc liniştit, singuratic.

Într-un fel, lucrul ăsta era destul de adevărat şi el însuşi, precum şi două cupluri de italieni erau singurii oaspeţi. Dar în acest cerc restrâns, mintea inteligentă a domnului Poirot sesiza conturul inevitabil al evenimentelor ce aveau să vină.

„Aceasta deoarece am o minte modulată pe crime”, şi-a spus cu reproş. „M-am intoxicat! Îmi imaginez lucruri”.

Şi totuşi era îngrijorat.

Într-o dimineaţă coborî şi o găsi pe doamna Gold pe terasă brodând.

În timp ce se apropia avu impresia că un colţ de batistă dispăru repede.

Ochii doamnei Gold nu erau umezi, dar erau ciudat de strălucitori. Totodată, purtarea ei l-a izbit ca fiind cu totul prea veselă. Vioiciunea ei avea umbra a ceva contrafăcut.

Ea spuse cu un entuziasm care-i trezi suspiciuni:

— Bună dimineaţa, domnule Poirot!

El simţi că ea nu poate fi deloc atât de încântată să-l vadă, după cum pretindea, pentru că, de fapt, nu-l cunoştea prea bine. Şi, deşi Hercule Poirot era un omuleţ plin de el în ceea ce privea profesiunea, era destul de modest când venea vorba de farmecul său personal.

— Bună dimineaţa, doamnă, încă o zi frumoasă, răspunse el.

— Da, e un adevărat noroc. Douglas şi cu mine avem întotdeauna noroc de vreme frumoasă.

— Zău?

— Da. Serios, suntem foarte norocoşi. Ştiţi, domnule Poirot, când vezi atâta frământare şi nefericire şi atât de multe cupluri divorţând şi tot felul de chestii de astea, ei bine, te simţi foarte recunoscător pentru propria-ţi fericire.

— E o plăcere să vă aud vorbind aşa, doamnă.

— Douglas şi cu mine suntem extraordinar de fericiţi împreună. Suntem căsătoriţi de cinci ani şi, de fapt, cinci ani e un timp destul de îndelungat în zilele noastre…

— N-am nici o îndoială că în unele cazuri poate părea o eternitate, madame, spuse Poirot sec.

— dar cred, într-adevăr, că suntem mai fericiţi acum, decât la începutul căsniciei. Ştiţi, ne potrivim perfect.

— Asta, într-adevăr, reprezintă totul.

— De aceea îmi pare atât de rău pentru oamenii care nu sunt fericiţi.

— Vreţi să spuneţi…

— Oh! Vorbeam în general, domnule Poirot.

— Înţeleg, înţeleg.

Doamna Gold ridică o fâşie de mătase, o studie în lumină, o aprecie şi continuă:

— Doamna Chantry, de exemplu…

— Doamna Chantry?

— Nu cred de loc că e o femeie drăguţă.

— Nu. Nu, poate nu.

— De fapt, sunt sigură că nu e de loc o femeie drăguţă. Dar, într-un fel, îţi pare rău pentru ea. Deoarece, în ciuda banilor şi a frumuseţii… Degetele doamnei Gold tremurau şi nu prea era în stare să brodeze… Ea nu e tipul de femeie de care bărbaţii să se ataşeze. Cred că este tipul de femeie de care bărbaţii se plictisesc foarte repede. Nu credeţi?

— Eu, sigur, m-aş plictisi foarte repede de conversaţia ei, spuse Poirot prudent.

— Da, exact ce vreau să zic. Ea exercită, desigur, un fel de atracţie… Doamna Gold ezită, buzele îi tremurau, împungea la întâmplare în broderia ei. Un observator mai puţin

perspicace decât Hercule Poirot tot ar fi observat amărăciunea ei. Ea continuă nesigură:

— Bărbaţii sunt precum copiii! Ei cred orice…

Se aplecă peste lucrul ei. Micul ghemotoc de pânză se ivi din nou pe furiş.

Hercule Poirot se gândi că poate-i mai bine să schimbe subiectul. Zise:

— Nu faceţi baie în dimineaţa asta? Şi domnul, soţul dumneavoastră, e pe plajă?

Doamna Gold se uită la el, clipi, îşi reluă purtarea entuziastă, aproape sfidătoare şi răspunse:

— Nu, în dimineaţa asta nu. Am aranjat să vizităm zidurile vechiului oraş. Dar nu ştiu cum ne-am… ne-am pierdut. Ei au plecat fără mine.

Pronumele spunea totul, dar înainte ca Poirot să poată afirma ceva, generalul Barnes veni de pe plajă şi se aruncă într-un scaun lângă ei.

— Bună dimineaţa, doamnă Gold. Bună dimineaţă, Poirot. Amândoi dezertori în dimineaţa asta. O mulţime de absenţi. Voi doi şi soţul dumitale, doamnă Gold…, doamna Chantry.

— Şi comandantul Chantry? Întrebă Poirot ca din întâmplare.

— Oh, nu, el e jos. Domnişoara Pamela a pus mâna pe el. Generalul chicoti. Ea îl consideră puţin cam dificil! Unul dintre bărbaţii puternici şi tăcuţi despre care citeşti în cărţi.

Marjorie Gold spuse cu un uşor tremur:

— Omul acela mă înfricoşează. Pare, câteodată, atât de întunecat. Ca şi cum ar putea face… orice!

Un tremur o apucă din nou.

— Cred că de vină este indigestia, zise generalul vesel. Dispepsia provoacă multe stări de melancolie romantică şi furii necontrolate.

Marjorie Gold zâmbi uşor, cu politeţe.

— Şi unde este bunul dumitale soţ? Întrebă generalul.

Răspunsul ei veni fără ezitare, pe o voce naturală, veselă:

— Douglas? Oh, el şi doamna Chantry au plecat în oraş. Cred că s-au dus să viziteze zidurile oraşului cel vechi.

— Ha, da, foarte interesant. Vremea cavalerilor şi toate chestiile… Ar fi trebuit să vă duceţi şi dumneavoastră, micuţă doamnă.

Doamna Gold zise:

— Mă tem că am coborât prea târziu.

Se ridică brusc, murmură o scuză şi intră în hotel.

Generalul Barnes se uită după ea cu o expresie îngrijorată şi dădu încet din cap.

— Drăguţă, această micuţă doamnă. Valorează cât o duzină de amazoane vopsite, ca cineva al cărei nume n-am vrea să-l pronunţăm. Ha! Bărbat-su e un prost! Nu ştie ce comoară are.

Dădu din cap din nou. Apoi, ridicându-se, intră în hotel.

Susan Blake tocmai venea de pe plajă şi auzise ultimele cuvinte ale generalului.

Făcând o grimasă în spatele războinicului care pleca, remarcă, în timp ce se aşeza:

— Mica doamnă drăguţă, mica doamnă drăguţă! Bărbaţii acceptă întotdeauna femei îmbrăcate fără gust, dar, când vine vorba de faptele esenţiale, amazoanele elegante câştigă fără greutate Trist, dar asta este.

— Madamoiselle, spuse Poirot, şi vocea sa era sacadată, nu-mi plac treburile astea!

— Nu? Nici mie. Hai să fim sinceri, cred că totuşi îmi place treaba asta. Există o parte oribilă în fiecare individ care se bucură de accidente, calamităţi publice şi lucrurile neplăcute care se întâmplă prietenilor.

Poirot întrebă:

— Unde este comandantul Chantry?

— Pe plajă, disecat de Pamela (ea se distrează, dacă vă place!) şi dispoziţia nu i se schimbă din cauza a ceea ce i se întâmplă. Arăta ca un nor înaintea furtunii, când am plecat. Credeţi-mă, ne aşteaptă o „vijelie”.

Poirot murmură:

— E ceva ce nu înţeleg…

— E destul de uşor de înţeles. Dar ce se va întâmpla? Asta-i întrebarea, zise Susan.

Poirot clătină din caP. Şi murmură:

— După cum spuneţi, mademoiselle, viitorul e cel care ne aduce neliniştea.

— Ce frumos fel de a te exprima, spuse Susan şi intră în hotel.

În prag aproape se ciocni de Douglas Gold. Tânărul ieşea arătând destul de mulţumit de sine, dar, în acelaşi timp, uşor vinovat. Spuse:

— Bună dimineaţa, Poirot, şi adăugă ca de la sine, i-am arătat doamnei Chantry zidurile cruciaţilor. Marjorie n-a avut chef să vină.

Sprâncenele lui Poirot se ridicară, dar chiar dacă n-ar fi dorit să aibă timp pentru vreun comentariu, Valentine Chantry veni ţanţoşă, strigând cu vocea ei înaltă:

— Douglas, un gin roşu, vreau neapărat un gin roşu.

Douglas Gold se duse să comande băutura. Valentine se afundă într-un scaun lângă Poirot. Arăta radioasă în dimineaţa aceasta.

Ea îşi zări soţul şi pe Pamela venind înspre ei şi le făcu semn cu mâna, strigând:

— Ai făcut o baie bună, Tony, dragă? Nu este o dimineaţă divină?

Comandantul Chantry nu răspunse. Urcă în zbor treptele, trecu pe lângă ea fără să spună un cuvânt şi fără s-o privească şi dispăru în bar.

Braţele îi era lipite de trup şi acea uşoară asemănare cu o gorilă se accentuă.

Gura frumoasă a Valentinei Chantry, dar cu care spunea mai mult banalităţi, rămase căscată.

Ea zise doar: Oh!

Faţa Pamelei Lyall exprima o încântare curioasă. Mascându-şi-o cât putea de bine, printr-una din dispoziţiile ei ingenue, se aşează lângă Valentine Chantry şi întrebă:

— Aţi avut o dimineaţă plăcută?

Când Valentine începu: „Pur şi simplu minunată. Noi…”, Poirot se ridică şi, la rândul său, se îndreptă încet spre bar. Îl găsi pe tânărul Gold aşteptând ginul roşu, cu faţa îmbujorată. Arăta tulburat şi supărat.

Îi spuse lui Poirot: Omul ăla e o brută! Şi arătă cu capul în direcţia siluetei comandantului Chantry care dispărea.

— E posibil, spuse Poirot. Da, e foarte posibil. Dar les femmes, lor le plac brutele, ţine minte asta!

Douglas murmură:

— Nu m-ar surprinde faptul să se poarte urât cu ea!

— Probabil că ei îi place şi asta.

Douglas Gold se uită la el într-un chip ciudat, luă paharul cu gin şi ieşi.

Hercule Poirot se aşează pe un taburet şi comandă un sirop de cassis. În timp ce-l sorbea cu lungi pauze de încântare, Chantry intră şi dădu repede peste cap câteva ginuri roşii.

Spuse deodată, violent, adresându-se mai mult tuturor celor prezenţi decât lui Poirot:

— Dacă Valentine crede că poate să scape de mine cum a scăpat de o mulţime de alţi idioţi, greşeşte! E a mea şi vreau s-o păstrez. Nici un tip n-o să mi-o ia decât peste cadavrul meu.

Aruncă nişte bani, se întoarse pe călcâie şi ieşi.

Abia trei zile mai târziu, Hercule Poirot se duse la Muntele Profetului. Conduse pe un timp răcoros, plăcut, printre copacii de un verde-auriu, pe serpentina care urca tot mai sus, mult deasupra meschinelor certuri şi ciorovăieli ale fiinţelor omeneşti. Maşina se opri la restaurant. Poirot coborî şi hoinări prin pădure. În cele din urmă, ajunse într-un loc care părea a se afla, cu adevărat, deasupra lumii. Foarte jos, de un albastru intens şi un luciu orbitor se întindea marea.

În sfârşit aici era linişte – lipsit de griji – deasupra omenirii. Punându-şi cu grijă pardesiul îndoit pe un butuc, Hercule Poirot se aşează.

Fără îndoială, le bon Dieu ştie ce face. Dar e ciudat cum a putut să-şi permită să modeleze anumite fiinţe umane. Eh bien, cel puţin, aici, pentru o clipă, sunt departe de aceste probleme paradoxale.

Se uită într-o parte cu o tresărire. O femeie de statură mică, cu o haină şi fustă maronii, se îndrepta în fugă spre el. Era Marjorie Gold şi, de data aceasta, nu se mai prefăcea. Faţa îi era plină de lacrimi.

Poirot nu putea să-i scape. Ea se repezi la el.

— Domnule Poirot! Trebuie să mă ajutaţi. Sunt atât de nenorocită, nu ştiu ce să fac! Oh, ce să fac? Ce trebuie să fac?

Se uită la el cu faţa tulburată. Degetele ei îi strângeau mâneca hainei. Apoi, ca şi cum văzuse ceva pe faţa lui care o speriase, se retrase puţin.

— Ce, ce este? Bâigui ea.

— Doriţi sfatul meu, madamei Asta doriţi?

Ea se bâlbâi: da… da…

— Ei bine, iată. Vorbi scurt, tranşant. Părăsiţi locul acesta îndată, înainte de a fi prea târziu.

— Ce? Se holbă ea.

— M-aţi auzit. Părăsiţi insula asta.

— Să părăsesc insula?

Se holba la el stupefiată.

— Asta am zis.

— Dar de ce, de ce?

— Asta-i sfatul pe care vi-l dau – dacă ţineţi la viaţa dumneavoastră.

Ea rămase cu gura căscată.

— Oh! Ce vreţi să spuneţi? Mă speriaţi, mă speriaţi!

— Da, asta e şi intenţia mea, spuse Poirot pe un ton grav.

Ea se aşează jos cu faţa în mâini.

— Dar nu pot! El n-o să vină! Douglas n-o s-o facă, vreau să zic. El n-o să asculte nimic ce-i împotriva ei… E nebun după ea. Crede tot ce-i spune – că bărbatul ei se poartă urât cu ea – că ea este o inocentă ofensată – că nimeni n-a

înţeles-o niciodată… El nici nu se mai gândeşte la mine, eu nu mai contez, nu mai reprezint nimic pentru el. Vrea să-i redau libertatea – să divorţez. Crede că ea va divorţa de soţul ei şi se va căsători cu el. Dar mi-e teamă… că Chantry n-o să renunţe la ea. El nu e tipul ăsta de om. Aseară i-a arătat lui Douglas zgârieturi pe braţ şi i-a spus că bărbatul ei le-a făcut. Asta l-a înfuriat pe Douglas. El este atât de cavaler… Oh! Mi-e teamă! Ce-o să iasă din toate astea? Spune-mi ce să fac!

Hercule Poirot se uita drept în faţă peste apă spre linia albastră a dealurilor de pe continent. Zise:

— V-am spus. Părăsiţi insula înainte de a fi prea târziu…

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Nu pot, nu pot, dacă Douglas nu…

Poirot oftă şi ridică din umeri.

Hercule Poirot stătea cu Pamela Lyall pe plajă.

Ea spuse cu o anumită satisfacţie: „Triunghiul” merge tare! Ei au stat de-o parte şi de alta a ei seara trecută, privindu-se ameninţător! Chantry băuse prea mult. El îl insulta, pur şi simplu, pe Douglas Gold. Gold s-a purtat foarte bine. Şi-a ţinut firea. Femeii, Valentinei, i-a plăcut, desigur. Torcea ca o tigroaică care mănâncă oameni. Ce credeţi că se va întâmpla?

Poirot dădu din cap nemulţumit.

— Mi-e teamă. Mi-e foarte teamă…

— Oh, tuturora ne este, spuse domnişoara Lyall, cu ipocrizie. Ea adăugă: Treaba asta cam intră în domeniul dumneavoastră; nu puteţi face nimic?

— Am făcut tot ce-am putut.

Domnişoara Lyall se aplecă în faţă nerăbdătoare.

— Ce aţi făcut? Întrebă ea cu o încântare plină de plăcere.

— Am sfătuit-o pe doamna Gold să părăsească insula înainte de a fi prea târziu.

— O, o, o, aşadar credeţi… se opri.

— Da, mademoiselle.

— Asta credeţi că are să se întâmple! Spuse încet Pamela. Dar el n-ar putea face niciodată un lucru ca ăsta… El e, de fapt, atât de drăguţ. Totul e din cauza femeii aceleia, Chantry. El n-ar face-o, n-ar face-o…

Ea se opri, apoi spuse încet:

— O crimă? Asta, ăsta e de fapt cuvântul care vă trece prin cap?

— Este în capul altcuiva, mademoiselle,. Vă asigur de asta.

Pe Pamela o trecu deodată un fior.

— Nu cred, declară ea.

Succesiunea evenimentelor din seara zile de 29 octombrie a fost extrem de clară.

Ca să începem, a fost o scenă între cei doi bărbaţi – Gold şi Chantry. Vocea lui Chantry se înălţă tot mai puternică, încât ultimele lui cuvinte au fost auzite de patru persoane – casierul, directorul, generalul Barnes şi Pamela Lyall.

— Fire-ai al dracului de porc! Dacă tu şi soţia mea credeţi că puteţi să-mi faceţi asta mie, greşiţi! Cât timp voi trăi, Valentine va rămâne soţia mea.

Apoi se repezi afară din hotel cu faţa lividă de furie.

Asta s-a întâmplat înainte de masa de seară. După masă (cum s-a aranjat, nimeni nu a aflat), o împăcare a avut loc. Valentine a invitat-o pe Marjorie Gold să meargă să se plimbe cu maşina pe clar de lună. Pamela şi Susan s-au dus cu ele.

Gold şi Chantry au jucat împreună biliard. Apoi i-au găsit pe Hercule Poirot şi pe generalul Barnes în salon.

Aproape pentru prima dată, Chantry zâmbea şi era bine dispus.

— Jocul a fost plăcut? A întrebat generalul.

Comandantul zise:

— Băiatul ăsta e prea bun pentru mine! Am pierdut la o diferenţă de 46.

Douglas Gold dezaprobă cu modestie.

— Simplă baftă. Vă asigur că asta a fost. Ce serviţi? Mă duc să aduc un ospătar.

— Gin roşu pentru mine, mulţumesc.
— Bine. Generale?
— Mulţumesc. Pentru mine, un whisky cu sifon.
— La fel şi eu. Dumneavoastră, domnule Poirot?
— Sunteţi amabil. Aş vrea un sirop de cassis.
— Un sirop, cum, mă scuzaţi?
— Sirop de cassis. Sirop de coacăze negre.
— Oh, un lichior! Înţeleg. Cred că au aici! N-am auzit niciodată de asta.
— Da, au. Dar nu e lichior.
Douglas spuse râzând:
— După mine trebuie să aibă un gust nostim, dar fiecare om cu otrava lui. Mă duc să-l comand.
Comandantul Chantry se aşeză. Deşi prin natură nu era nici vorbăreţ, nici sociabil, era clar că-şi dădea silinţa să fie amabil.
— Ciudat cum te obişnuieşti cu lucrurile aşa, deodată, remarcă el.
Generalul mormăi:
— Nu pot să zic că „Continental Daily Mail” de acum patru zile îmi mai foloseşte la ceva. Desigur, mi se trimit – „Times” şi „Punch” în fiecare săptămână, dar le ia al dracului de mult timp să-mi parvină.
— Mă întreb dacă vom avea alegeri generale în legătură cu problema palestiniană.
— Toată afacerea a fost prost condusă, declară generalul, exact când Douglas Gold reapăru, urmat de un ospătar cu băuturile.
Generalul tocmai începuse o anecdotă din timpul carierei sale militare în India, din anul 1905. Cei doi englezi ascultau din politeţe, chiar dacă nu din prea mare interes. Hercule Poirot sorbea siropul său de cassis.
Generalul ajunse la poanta anecdotei şi toţi au râs de complezenţă.
Atunci femeile apărură în uşa holului. Toate patru păreau în cea mai bună dispoziţie, vorbeau şi râdeau.

— Tony, dragă, a fost divin, strigă Valentine, de cum se aruncă într-un scaun lângă el. Cea mai minunată idee de-a doamnei Gold. Ar fi trebuit să fi venit!

Soţul ei zise:

— Ce bei?

El se uită întrebător la celelalte.

— Gin roşu pentru mine, dragă, zise Valentine.

— Gin şi bere, spuse Pamela.

— Un aperitiv, spuse Susan.

— E-n regulă. Chantry se ridică. El împinse propriul său gin roşu neatins spre soţia lui: Ia asta; o să-mi comand altul pentru mine; ce doriţi, doamnă Gold?

Doamna Gold îşi scotea haina fiind ajutată de soţul ei. Se întoarse zâmbind.

— Pot să iau o oranjadă?

— E-n regulă. Oranjadă.

Se duse spre uşă. Doamna Gold îi zâmbi soţului ei.

— A fost aşa de frumos, Douglas. Aş fi vrut să fi venit.

— Şi eu aş fi vrut. Vom merge într-o altă seară, da?

Şi-au zâmbit unul altuia.

Valentine Chantry apucă ginul roşu şi-l dădu peste cap.

— O, o! Simţeam nevoia, suspină ea.

Douglas Gold luă haina lui Marjorie şi o aşează pe o canapea. În timp ce se întorcea spre ceilalţi, spuse strident:

— Hei, ce se întâmplă?

Valentine Chantry zăcea pe spate în scaunul ei. Buzele îi erau albastre şi-şi dusese o mână la inimă.

— Mă simt… cam ciudat…

Îşi trăgea sufletul, luptându-se să respire. Chantry se întoarse în cameră. Grăbi pasul.

— Hei, Val, ce s-a întâmplat?

— Nu… nu ştiu… Băutura… avea un gust ciudat…

— Ginul roşu?

Chantry se răsuci cu faţa schimonosită. Îl prinse pe Douglas Gold de umăr.

— Era băutura mea… Gold! Ce dracu ai pus în ea?

Douglas Gold se holba la faţa convulsionată a femeii din scaun. Se făcuse alb ca varul.

— Eu… eu… niciodată…

Valentine Chantry alunecă în scaun, repede… Cinci minute mai târziu Valentine Chantry a murit…

Nimeni nu mai făcu baie a doua zi dimineaţă.

Pamela Lyall, palidă, îmbrăcată într-o rochie simplă, neagră, îl apucă pe Hercule Poirot în hol şi-l trase în birou.

— E oribil! Zise ea. Oribil! Aţi spus-o! Aţi prevăzut-o! Crima!

El îşi aplecă capul cu gravitate.

— Oh! Strigă ea. Bătu cu piciorul în duşumea. Ar fi trebuit s-o opriţi! Cumva! Putea fi preîntâmpinată!

— Cum? Întrebă Hercule Poirot.

Asta o opri pentru 0 clipă.

— Nu puteaţi să vă duceţi la cineva, la poliţie?…

— Şi ce să spun? Ce era de spus, înainte de eveniment? Că cineva ticluieşte o crimă? Te asigur, mon enfant, dacă o fiinţă umană este decisă să ucidă o altă fiinţă umană…

— Puteaţi să avertizaţi victima, insistă Pamela.

— Câteodată, avertismentele sunt inutile, aprecie Hercule Poirot.

Pamela adăugă încet:

— Puteaţi să-l avertizaţi pe criminal – să-i arătaţi că ştiaţi ce intenţiona să facă…

Poirot dădu din cap aprobator.

— Da, ăsta e un plan mai bun. Dar chiar şi atunci trebuie să calculezi viciul principal al criminalului.

— Care-i acesta?

— Îngâmfarea! Un criminal nu crede niciodată că nu-i va reuşi crima.

— Dar asta-i absurd, stupid! Strigă Pamela. Întreaga crimă e o copilărie! Păi, poliţia l-a arestat pe Douglas Gold de îndată aseară.

— Da. Adăugă pe gânduri: Douglas Gold este un tânăr foarte stupid.

— Incredibil de stupid! Aud că i-au găsit restul de otravă – oare ce era?…

— O formă de stropantină. O otravă care atacă inima.

— Ei au găsit, într-adevăr, restul acesteia în buzunarul hainei lui de seară?

— Foarte adevărat.

— Incredibil de stupid! Repetă Pamela. Poate a vrut să se descotorosească de el şi şocul otrăvirii altei persoane l-a paralizat. Ce scenă ar fi fost la teatru! Iubitul punând stropantină în paharul soţului şi apoi, tocmai când atenţia îi era în altă parte, soţia îl bea în locul acestuia… Gândiţi-vă la momentul înfiorător când Douglas Gold s-a întors şi şi-a dat seama c-o ucisese pe femeia pe care o iubea…

O apucă un uşor tremur.

— Triunghiul dumitale. „Eternul Triunghi!” Cine s-ar fi gândit că se va termina aşa?

— M-am temut de asta, murmură Poirot.

Pamela se întoarse spre el.

— Aţi avertizat-o pe ea, pe doamna Gold. Atunci de ce nu l-aţi avertizat şi pe el?

— Vrei să spui, de ce nu l-am avertizat pe Douglas Gold?

— Nu. Mă refer la comandantul Chantry. Aţi fi putut să-i spuneţi că era în pericol; de fapt, el era obstacolul real! N-am nici o îndoială că Douglas Gold se baza pe faptul că putea să-şi forţeze soţia să-i acorde divorţul; ea este o femeie măruntă, redusă spiritual şi grozav de ataşată de el. Pe când Chantry este un catâr dat naibii. El era hotărât să nu-i acorde Valentinei libertatea!

Poirot ridică din umeri.

— N-ar fi avut nici un rost să vorbesc cu Chantry, conchise el.

— Poate că nu, admise Pamela. Probabil că v-ar fi spus că poate să aibă singur grijă de el şi v-ar fi trimis la dracu’. Totuşi, simt că cineva ar fi trebuit să facă ceva.

— M-am gândit, zise Poirot încet, să încerc s-o conving pe Valentine Chantry să părăsească insula, dar ea nu ar fi

crezut ceea ce aveam să-i spun. Ea era o femeie mult prea proastă să înţeleagă un lucru ca ăsta. Pauvre femme, prostia ei a omorât-o.

— Nu cred c-ar fi folosit la ceva, dacă ea ar fi părăsit insula. El pur şi simplu s-ar fi dus după ea, zise Pamela.

— El?

— Douglas Gold.

— Credeţi că Douglas Gold s-ar fi dus după ea? Oh, nu, mademoiselle, greşiţi, greşiţi complet. Nu aţi ajuns la adevărul problemei. Dacă Valentine Chantry ar fi plecat de pe insulă, soţul s-ar fu dus cu ea.

Pamela îl privea uimită.

— Bine, normal.

— Şi atunci, vedeţi, crima ar fi avut loc, pur şi simplu, în altă parte.

— Nu vă înţeleg.

— Vă spun că aceeaşi crimă s-ar fi întâmplat în altă parte – crima fiind uciderea Valentinei Chantry de către soţul său.

Pamela tresări.

— Vreţi să spuneţi că Tony Chantry – comandantul Chantry a ucis-o pe Valentine?

— Da. L-aţi văzut făcând-o! Douglas Gold a adus băutura. A stat cu ea în faţa lui. Când femeile au intrat, ne-am uitat cu toţii înspre ele, el avea stropantina pregătită, a turnat-o în ginul roşu şi imediat, din curtoazie, i-a oferit-o soţiei lui care a băut-o.

— Dar restul de stropantină a fost găsit în buzunarul lui Douglas Gold!

— O chestie foarte simplă de a i-o strecura în buzunar când noi ne înghesuiam în jurul muribundei.

Abia după două minute Pamela îşi reveni.

— Dar nu înţeleg un cuvânt! Triunghiul – aţi spus-o chiar dumneavoastră…

Hercule Poirot dădu aprobator din cap.

— Am spus că era un triunghi. Dar dumneavoastră v-aţi imaginat unul greşit. Aţi fost înşelată de o înscenare foarte

inteligentă! Aţi crezut, aşa cum aţi fost înclinată să credeţi, că atât Tony Chantry, cât şi Douglas Gold erau îndrăgostiţi de Valentine Chantry. Aţi crezut, aşa cum eraţi înclinată să credeţi, că Douglas Gold, fiind îndrăgostit de Valentine Chantry (al cărei soţ refuza să divorţeze de ea), a luat hotărârea disperată de a-i administra o puternică otravă pentru inimă lui Chantiy şi că, dintr-o greşeală fatală, Valentine Chantry a băut în locul lui otrava. Toate astea sunt imaginaţii. Chantry intenţiona să scape de nevasta lui de mai mult timp. El era plictisit de moarte de ea, mi-am putut da seama de asta de la început. S-a însurat cu ea pentru banii ei. Acum doreşte să se căsătorească cu altă femeie – aşa că a plănuit să scape de Valentine şi să-şi păstreze banii. Asta presupunea crimă.

— O altă femeie?

Poirot spuse încet:

— Da, da – micuţa Marjorie Gold. Era exact eternul triunghi! Dar l-aţi văzut într-un mod greşit. Nici unuia dintre cei doi bărbaţi nu le păsa, câtuşi de puţin, de Valentine Chantry. Vanitatea ei şi foarte inteligenta înscenare a Marjoriei Gold v-au făcut să vă gândiţi c-o iubeau! Foarte inteligentă femeie, doamna Gold şi uimitor de atractivă în ţinuta ei de madonă, biata mititică! Am cunoscut patru criminale de acelaşi tip. Doamna Adams, care a fost achitată de uciderea soţului ei, deşi toată lumea ştie că ea a făcut-o. Mary Parker şi-a omorât o mătuşă, un iubit şi doi fraţi, înainte de a deveni puţin neglijentă şi de a fi prinsă. Apoi doamna Rowden, care a fost spânzurată. Doamna Lecray a scăpat ca prin urechile acului. Această femeie este exact de acelaşi tip. Am recunoscut-o de îndată ce am văzut-o. Acest tip comite o crimă fără nici o strângere de inimă! Şi a fost o înscenare foarte îngrijit aranjată. Spune-mi, ce dovadă aţi avut vreodată că Douglas Gold era îndrăgostit de Valentine Chantry? Când începi să analizezi, îţi dai seama că au fost numai confidenţele doamnei Gold şi izbucnirile de gelozie ale lui Chantry. Da? Vedeţi?

— E oribil, strigă Pamela.

— Erau o pereche inteligentă, adăugă Poirot cu detaşare profesională. Ei au pus la cale să se întâlnească aici şi au înscenat crima lor. Această Marjorie Gold este un drac cu sânge rece. Ea l-ar fi trimis pe bietul ei bărbat prost şi nevinovat la eşafod, fără cea mai mică remuşcare.

Pamela strigă:

— Dar el a fost arestat şi luat de poliţie aseară.

— Ah, zise Hercule Poirot, dar după aceea eu am schimbat câteva cuvinte cu poliţiştii. E adevărat că nu l-am văzut pe Chantry punând stropantina în pahar. Eu, ca toţi ceilalţi, m-am uitat la doamne când au venit. Dar în momentul în care mi-am dat seama că Valentine Chantry fusese otrăvită, l-am urmărit pe soţul ei fără să-mi iau ochii de la el. Şi aşa, l-am surprins cum strecura stropantina în buzunarul hainei lui Douglas Gold…

Adăugă cu o expresie modestă.

— Sunt un martor bun. Numele meu este bine cunoscut. În momentul în care poliţia a auzit varianta mea şi-a dat seama că fusese pe o pistă cu totul greşită.

— Şi apoi? Întrebă Pamela fascinată.

— Eh bien, apoi i-au pus comandantului Chantry o serie de întrebări. El a încercat să nege totul, dar nu e destul de inteligent, aşa ca a cedat curând.

— Deci, Douglas Gold a fost eliberat?

— Da.

— Şi… Marjorie Gold?

Faţa lui Poirot deveni sobră.

— Am avertizat-o, zise el. Da, am avertizat-o… Sus pe Muntele Profetului… A fost singura şansă de a evita crima. Am făcut tot ce-am putut să-i spun c-o suspectam. Ea a înţeles. Dar s-a crezut prea deşteaptă… I-am spus să părăsească insula dacă ţinea la viaţa ei. Ea a ales… să rămână…

IX. Crimă perfectă.

Din cuvinte reieşea un titlu care-ţi reţinea atenţia, lucru pe care i l-am spus şi prietenului meu Hercule Poirot. Nu ştiam pe nimeni dintre persoane. De aceea, interesul meu era cel al unui om obişnuit. Poirot fu de acord.

— Da, are aerul misterios al Orientului. Lada ar fi putut fi foarte bine a unui iluzionist de pe Tottenham Court Road; totuşi, reporterul care s-a gândit s-o numească „lada din Bagdad" a avut o inspiraţie fericită. Cuvântul „mister" este tot la fel gândit, plasat în juxtapunere, deşi sunt convins că e foarte puţin mister în acest caz. Totul este mai degrabă oribil şi macabru decât misterios.

— Oribil şi macabru, repetă Poirot căzut pe gânduri.

— Întreaga afacere este revoltătoare, am comentat, ridicându-mă în picioare şi începând să patrulez prin cameră. Ucigaşul îl omoară pe acest om – prietenul său – îl bagă în ladă şi o jumătate de oră mai târziu dansează în aceeaşi cameră cu soţia victimei sale. Gândeşte-te! Dacă ea şi-ar fi imaginat doar un moment…

— E adevărat, zise Poirot meditativ. Acea aşa-zisă posesiune, intuiţia feminină, pare să nu fi funcţionat.

— Petrecăreţii s-au distrat de minune, am adăugat cu un uşor fior. Şi tot timpul cât ei au dansat şi au jucat poker se afla un mort în cameră cu ei. S-ar putea scrie o piesă pe o asemenea idee.

— S-a scris, îmi răspunse Poirot. Dar consolează-te, Hastings, adăugă el cu blândeţe, dacă o temă a fost folosită o dată, nu există nici un motiv pentru care să nu fie utilizată din nou. Relatează drama.

Am lua ziarul şi am studiat reproducerea ştearsă a unei fotografii.

— Trebuie să fie o femeie frumoasă. Chiar şi după asta-ţi dai seama, am spus încet.

Sub poză era scris:

UN PORTRET RECENT AL DOAMNEI CLAYTON, SOŢIA BĂRBATULUI UCIS.

Poirot îmi trase ziarul.

— Da, zise. E frumoasă. Fără îndoială, ea este una dintre acelea născute să tulbure sufletele bărbaţilor.

Îmi înapoie ziarul cu un oftat.

— Slavă Domnului, nu am temperament înflăcărat. Asta m-a scutit de multe încurcături. Sunt un cerebral.

Nu-mi amintesc să fi continuat să discutăm despre caz. Poirot nu a manifestat nici un interes deosebit atunci pentru el. Faptele erau atât de clare şi ambiguitatea din jurul lor era atât de mică încât discuţia părea inutilă.

Domnul şi doamna Clayton şi maiorul Rich erau prieteni de multă vreme. În ziua cu pricina, 10 martie, familia Clayton acceptase o invitaţie de a petrece seara cu maiorul Rich. Pe la ora şapte şi jumătate, Clayton îi explică unui alt prieten – maiorul Curtiss, cu care stătea la un pahar de vin, că fusese, pe neaşteptate, chemat în Scoţia şi urma să plece cu trenul de ora opt.

— Abia o să am timp să trec pe la Jack şi să-i explic, adăugă Clayton, Marguerita se va duce, bineînţeles. Îmi pare rău, dar Jack va înţelege cum stau lucrurile.

Domnul Clayton făcu exact cum spusese. A ajuns la locuinţa maiorului Rich pe la opt fără douăzeci. Maiorul nu era acasă la ora aceea, dar servitorul său, care-l cunoştea bine pe domnul Clayton, îi spuse să intre şi să aştepte. Domnul Clayton îi răspunse că nu avea timp, dar că va intra să scrie un bilet. Mai adăugă că se ducea să prindă un tren.

Ca urmare, valetul îl conduse în salon.

Cinci minute mai târziu, maiorul Rich, care trebuie să fi intrat fără ca valetul să-l audă, deschise uşa salonului, îşi chemă omul şi-i spuse să se ducă să cumpere nişte ţigări. Când se întoarse, omul i le duse stăpânului, care era, atunci, singur în salon. Normal, omul se gândise că domnul Clayton plecase.

Musafirii au sosit puţin timp după aceea: doamna Clayton, maiorul Curtiss şi familia Spence. Au petrecut seara dansând după fonograf şi jucând poker. Musafirii au plecat imediat după miezul nopţii.

A doua zi dimineaţă, venind să facă ordine în salon, valetul a fost surprins să găsească o pată mare care decolora covorul dedesubtul şi în faţa unei piese de mobilier pe care maiorul Rich o adusese din Orient, denumită „lada din Bagdad”.

Instinctiv, valetul ridică capacul lăzii şi a fost îngrozit când a găsit înăuntru corpul unui bărbat ce fusese înjunghiat în inimă.

Înspăimântat, omul alergă afară din apartament şi-l aduse pe primul poliţist întâlnit. Mortul se dovedi a fi domnul Clayton. Imediat după aceea urmă arestarea maiorului Rich.

— Se înţelege că apărarea maiorului a constat din negarea hotărâtă a faptelor. El nu-l văzuse pe domnul Clayton în seara precedentă şi prima dată când auzise că plecase în Scoţia fusese de la doamna Clayton.

Acestea erau faptele seci ale cazului. Natural, presupuneri şi sugestii au fost din abundenţă. Strânsa prietenie şi intimitate dintre maiorul Rich şi doamna Clayton au fost atât de mult subliniate încât numai un prost nu putea să citească printre rânduri. Motivul crimei era simplu indicat.

O lungă experienţă mă învăţase să accept calomnia josnică. Motivul sugerat putea, în pofida evidenţei, să fie cu totul inexistent. O cu totul altă cauză ar fi putut precipita deznodământul. Dar, un lucru continua să fie clar, acela că Rich era ucigaşul.

Cum vă spun, chestiunea ar fi putut rămâne în stadiul acesta, dacă Poirot şi cu mine nu trebuia să mergem la o petrecere dată de lady Chatterton în seara aceea.

Deşi Poirot se plângea de obligaţiile sociale şi-şi declara pasiunea pentru singurătate, totuşi îi plăceau enorm treburile astea. Să se facă vâlvă în jurul tau şi să fii tratat ca un leu i se potrivea de minune.

Câteodată, pur şi simplu, exagera! L-am văzut primind cu răceală cele mai călduroase complimente, ca şi cum ar fi

meritat mai mult şi făcând cele mei înfumurate remarci, pe care mi-e cam greu să le aştern pe hârtie.

Câteodată se certa cu mine în legătură cu tema aceasta.

— Dar, prietene, eu nu sunt anglo-saxon. De ce să fac pe ipocritul? Da, da, asta aţi spune voi cu toţii. Pilotul care a făcut un zbor dificil, campionul de tenis se uită în jos şi bolborosesc un „nu-i nimic”. Dar ei cred asta în sinea lor? Nici vorbă. Ei admiră orice succes la altcineva. Aşa că, fiind oameni rezonabili, şi-l admiră şi pe al lor. Dar, educaţia îi împiedică s-o spună. Eu nu sunt aşa. Talentele pe care le am le admir la altul. Dar, uite că se întâmplă că în domeniul meu de activitate nu e niciunul care să mă ajungă. Cest dommage! Aşa că admit pe faţă şi fără ipocrizie că sunt un om mare. Mă pricep la ordine, metodă şi psihologie într-un grad neobişnuit. Eu sunt, de fapt, Hercule Poirot! De ce m-aş înroşi, m-aş bâlbâi şi aş murmura încet că sunt foarte prost? Nu ar fi adevărat.

— Desigur, există doar un Hercule Poirot, am admis eu, cu o undă de maliţiozitate pe care, din fericire, Poirot n-o băgă în seamă.

Lady Chatterton era una dintre cele mai mari admiratoare. Totul începuse de la purtarea misterioasă a unui pechinez, după care el descoperise un lanţ ce a dus la un hoţ şi un spărgător notoriu. De atunci lady Chatterton îi aducea cele mai înalte laude.

Să-l vezi pe Poirot la o petrecere era ceva de zile mari. Hainele sale de seară impecabile, setul său remarcabil de cravate albe, perfecta simetrie a părului său trasată de cărare, luciul pomezii de pe păr şi splendoarea fără egal a faimoaselor sale mustăţi – toate combinate.

— Creau imaginea clasică a unui dandy învederat. În asemenea momente, era greu să-l iei pe micuţul om în mod serios.

Cam pe la 11 şi 30 de minute, lady Chatterton se apropie de noi, îl luă cu eleganţă pe Poirot dintr-un grup de

admiratori şi-l trase deoparte – şi, se înţelege, cu mine la remorcă.

— Aş vrea să vă duceţi în cămăruţă mea de sus, spuse lady Chatterton abia respirând, de îndată ce nu mai putea fi auzită de ceilalţi musafiri. Ştiţi unde e, domnule Poirot. Veţi găsi acolo pe cineva care are foarte multă nevoie de ajutorul dumneavoastră şi ştiu că o veţi ajuta. Este una dintre cele mai dragi prietene ale mele, aşa că nu mă refuzaţi.

În timp ce vorbea, lady Chatterton ne conduse cu hotărâre spre o uşă pe care o deschise, după care exclamă:

— L-am adus, Marguerita, dragă. Va face tot ce doreşti. O s-o ajutaţi pe doamna Clayton, nu-i aşa, domnule Poirot?

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, se retrase cu aceeaşi energie care-i caracteriza toate mişcările.

Doamna Clayton şedea pe un scaun lângă fereastră. Se ridică şi veni spre noi. Era îmbrăcată în doliu şi culoarea neagră îi scotea în relief părul blond. Era o femeie de o frumuseţe aparte şi avea candoarea unui copil, ceea ce-i făcea şarmul irezistibil.

— Alice Chatterton e atât de bună, spuse ea. Ea a aranjat întrevederea. Mi-a spus că o să mă ajutaţi, domnule Poirot. Desigur, nu ştiu dacă doriţi sau nu, dar sper că da.

Îşi întinsese mâna şi Poirot i-o luă într-a lui. O ţinu pentru o clipă sau două, în timp ce o privea îndeaproape. Nu era nimic prost crescut în felul său de a se purta. Semăna mai mult cu privirea cercetătoare cu care un medic celebru îşi priveşte un nou pacient care tocmai îi este prezentat.

— Sunteţi sigură, doamnă, că pot să vă ajut? Întrebă el în cele din urmă.

— Aşa spune Alice.

— Da, dar eu vă întreb pe dumneavoastră, doamnă.

Obrajii i se împurpurară puţin.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

— De fapt, ce vreţi să fac eu, doamnă?

— Ştiţi… ştiţi cine sunt? Întrebă ea.

— Desigur.

— Atunci puteţi ghici ceea ce doresc să faceţi, domnule Poirot, căpitane Hastings – m-am simţit onorat că mi-a cunoscut identitatea – maiorul Rich nu l-a ucis pe soţul meu.

— De ce nu?

— Pardon?

Poirot zâmbi de mica ei încurcătură.

— Am zis „de ce nu?” repetă el.

— Nu sunt sigură că înţeleg.

— Dar e foarte simplu. Poliţia, avocaţii – toţi pun aceeaşi întrebare: de ce maiorul Rich l-a ucis pe domnul Clayton? Eu întreb invers. Vă întreb, doamnă, de ce maiorul Rich nu l-a omorât pe maiorul Clayton?

— Înţeleg… de ce sunt atât de sigură? Dar ştiu. Îl cunosc pe maiorul Rich foarte bine.

— Îl cunoaşteţi pe maiorul Rich foarte bine, repetă Poirot pe un ton neutru.

Se înroşi la faţă.

— Da, asta vor spune cu toţii, la asta se vor gândi! O ştiu!

— C’est vrai. Despre asta veţi fi întrebată – cât de bine îl cunoaşteţi pe maiorul Rich. Poate veţi spune adevărul, poate veţi minţi. Este foarte necesar pentru o femeie ca să mintă. Este o armă bună. Dar sunt trei bărbaţi, doamnă, cărora o femeie ar trebui să le spună adevărul: părintelui său confesor, coaforului şi detectivului ei particular – dacă are încredere în el. Aveţi încredere în mine, doamnă?

Marguerita Clayton respiră adânc.

— Da, spuse ea. Da. Trebuie, adăugă ea cam copilăreşte.

— Atunci, cât de bine îl cunoaşteţi pe maiorul Rich?

Îl privi pentru o clipă în tăcere, apoi îşi ridică bărbia în mod sfidător.

— Am să vă răspund la întrebare. M-am îndrăgostit de Jack în prima clipă de când l-am văzut – acum doi ani. În ultimul timp, cred, a început să mă iubească şi el. Dar n-a spus-o niciodată.

— Epatant! Spuse Poirot. M-aţi scutit de un sfert de oră ca să ajung aici fără să mă învârt după deget. Înţelegeţi situaţia. Soţul avea idee de sentimentele dumneavoastră?

— Nu ştiu, spuse Marguerita încet. M-am gândit, în ultimul timp, că el ar fi putut şti. Comportarea lui era diferită… Dar poate că a fost doar în închipuirea mea.

— Nu mai ştia şi altcineva?

— Nu cred.

— Şi – mă scuzaţi doamnă – nu vă iubeaţi soţul?

Cred că sunt foarte puţine femei care ar răspunde la această întrebare aşa de simplu ca femeia asta. Ele ar încerca să-şi explice sentimentele.

Marguerita Clayton a spus doar un simplu: nu.

— Bien. Acum ştim cum stăm. După dumneavoastră, doamnă, maiorul Rich nu v-a ucis soţul. Dar vă daţi seama că toate dovezile sunt îndreptate împotriva lui. Cunoaşteţi, personal, vreo eroare în aceste dovezi?

— Nu. Nu ştiu nimic.

— Când v-a spus prima dată soţul dumneavoastră despre vizita în Scoţia?

— Chiar după prânz. Zicea că e plictisitor, dar că trebuie să se ducă. A spus că era ceva în legătură cu evaluarea unui teren.

— Şi apoi?

— A plecat la club, cred. Nu l-am mai revăzut.

— Acum în ce-l priveşte pe maiorul Rich, cum s-a purtat în seara aceea? Ca de obicei?

— Da, aşa cred.

— Nu sunteţi sigură?

Marguerita se încruntă.

— Era puţin distant. Cu mine, nu cu ceilalţi. Dar, am crezut că ştiam de ce-i aşa. Mă înţelegeţi? Sunt sigură că reţinerea sau… sau lipsa de atenţie, mai bine zis, n-avea nimic de-a face cu Edward. A fost surprins când a auzit că Edward plecase în Scoţia, dar nu prea mult.

— Şi nimic altceva neobişnuit nu vi s-a întâmplat dumneavoastră în seara aceea?

Marguerita se gândi.

— Nu, absolut nimic.

— Aţi… observat lada?

Scutură din cap înfiorător.

— Nici nu mi-o amintesc, sau cum arăta. Am jucat poker aproape toată seara.

— Cine-a câştigat?

— Maiorul Rich. Eu am avut ghinion, ca şi maiorul Curtiss. Familia Spence a câştigat puţin, dar maiorul Rich a fost principalul câştigător.

— Când s-a încheiat petrecerea?

— Cred că pe la 12 şi 30 de minute. Am plecat cu toţii împreună.

— Ah!

Poirot tăcu, pierdut în gânduri.

— Aş fi vrut să vă ajut mai mult, spuse doamna Clayton. Dar se pare că n-am putut să vă spun decât prea puţin.

— Despre prezent – da. Dar despre trecut, doamnă?

— Trecut?

— Da. N-au fost incidente?

Ea se înroşi.

— Vă referiţi la omuleţul ăla groaznic care s-a împuşcat? N-a fost vina mea, domnule Poirot. Serios. Nu a fost.

— Nu mă gândeam în mod expres la acel incident.

— Duelul acela ridicol? Dar italienii se duelează. Am fost aşa de fericită că omul nu a fost omorât.

— Trebuie să fi fost o uşurare pentru dumneata, comentă Poirot pe un ton grav.

Ea îl privea cu îndoială. El se ridică şi-i luă mâna într-a lui.

— Eu n-o să mă bat în duel pentru dumneata, doamnă, spuse el. Dar am să fac ce mi-ai cerut. Am să descopăr adevărul. Şi să sperăm că instinctul dumitale este corect, că adevărul te va ajuta şi nu îţi va dăuna.

Avură prima întrevedere cu maiorul Curtiss. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, de o construcţie militară, cu părul foarte negru şi faţa bronzată. Cunoştea de câţiva ani familia Clayton, ca şi pe maiorul Rich. El a confirmat relatările din presă.

Clayton şi cu el băuseră ceva împreună la club, cu puţin înainte de 7 şi 30 minute şi Clayton îi spusese atunci despre intenţia lui de a trece pe la maiorul Rich în drumul său spre gară.

— Cum a fost comportamentul domnului Clayton? Era deprimat sau vesel?

Maiorul stătu pe gânduri. Era un om nu prea vorbăreţ.

— Părea într-o dispoziţie bună, spuse, în sfârşit.

— N-a spus nimic despre faptul că era în relaţii reci cu maiorul Rich?

— Doamne sfinte, nu, nu. Erau prieteni.

— N-a obiectat faţă de prietenia soţiei sale cu maiorul Rich?

Maiorul se făcu foarte roşu la faţă.

— Aţi citit ziarele alea nenorocite cu minciunile şi insinuările lor. Bineînţeles că nu a obiectat. Chiar mi-a zis: ‘Marguerita se duce, desigur”.

— Înţeleg. Acum, în timpul serii, comportarea maiorului Rich a fost la fel ca de obicei?

— N-am observat nici o deosebire.

— Şi doamna? Şi ea a fost ca de obicei?

— Ei bine, reflectă el, acum când mă gândesc, a fost cam tăcută. Ştiţi, gânditoare şi distrată.

— Cine au sosit primii?

— Familia Spence. Ei erau acolo când eu am ajuns. De fapt, trecusem pe la doamna Clayton, dar ea deja plecase. Aşa că am ajuns acolo puţin mai târziu.

— Şi cum v-aţi distrat? Aţi dansat? Aţi jucat cărţi?

— Amândouă. Întâi am dansat.

— Dar eraţi cinci?

— Da, dar nu contează, pentru că eu nu dansez. Eu puneam discurile şi ceilalţi dansau.

— Cine a dansat cel mai mult, cu cine?

— Ei, de fapt, familiei Spence îi place să danseze împreună. Au o idee fixă în legătură cu asta, figuri de dans şi chestii de-astea.

— Deci, doamna Clayton a dansat mai mult cu maiorul Rich?

— Exact.

— Şi-apoi aţi jucat poker?

— Da.

— Şi când aţi plecat?

— O, destul de devreme. Puţin după miezul nopţii.

— Aţi plecat cu toţii împreună?

— Da. De fapt, am oprit un taxi, am lăsat-o întâi pe doamna Clayton, apoi am coborât eu, şi familia Spence a plecat cu el spre Kensington.

Următoarea noastră vizită a fost la doamna şi domnul Spence. Numai doamna Spence era acasă, dar relatarea ei privind seara se suprapunea cu cea a maiorului Curtiss, cu excepţia faptului că etală o uşoară acreală cu privire la norocul maiorului Rich la cărţi.

Anterior, în dimineaţa aceea, Poirot vorbise la telefon cu inspectorul Japp de la Scotland Yard. Ca urmare, am sosit la casa maiorului Rich unde servitorul său, Burgoyne, ne aştepta.

Mărturia valetului a fost foarte precisă şi clară.

Domnul Clayton sosise la ora opt fără douăzeci de minute. Din nefericire, maiorul Rich ieşise tocmai în clipa aceea. Domnul Clayton spusese că nu putea aştepta pentru că trebuia să prindă un tren, dar că avea să lase un bilet. Ca urmare, se duse în salon să-l scrie. De fapt, Burgoyne nu-şi auzise stăpânul când a intrat, pentru că spăla baia şi maiorul Rich deschisese, desigur, cu propria sa cheie. După părerea sa, cam după vreo zece minute, maiorul Rich l-a chemat şi l-a trimis să cumpere ţigări. Nu, nu intrase în

salon. Maiorul Rich stătuse în prag. S-a reîntors cu ţigările după cinci minute şi atunci a intrat în salon, în care nu era decât stăpânul său, stând lângă fereastră şi fumând. Acesta îl întrebase dacă-i pregătise baia şi, după ce-i răspunsese afirmativ, se dusese să se spele. Burgoyne nu-i pomeni de domnul Clayton, pentru că presupunea că stăpânul său îl găsise acolo şi-l condusese la uşă singur. Comportarea stăpânului său fusese exact la fel ca de obicei. Făcuse baie, se schimbase şi imediat după aceea doamna şi domnul Spence au sosit, urmaţi de maiorul Curtiss şi doamna Clayton.

Burgoyne explică că nu-i trecuse prin cap ca domnul Clayton să fi plecat înaintea întoarcerii stăpânului său. Pentru asta, domnul Clayton ar fi trebuit să trântească uşa din faţă după el şi valetul era sigur că acest lucru l-ar fi auzit.

În aceeaşi manieră impersonală, Burgoyne trecu la momentul descoperirii cadavrului. Pentru prima dată, mi-am îndreptat atenţia spre lada fatală. Era o piesă de mobilier mare, aşezată la perete, lângă dulăpiorul cu fonograf. Era făcută din lemn negru şi ornată cu o mulţime de cuie de alamă. Capacul se deschidea destul de simplu. M-am uitat înăuntru şi m-am înfiorat. Deşi fusese bine frecată, mai rămăseseră pete evidente.

Deodată, Poirot scoase o exclamaţie.

— Găurile acelea, de acolo, sunt curioase. S-ar putea spune că au fost făcute de curând.

Găurile în cauză se aflau în partea dinspre zid a lăzii. Erau vreo trei sau patru. Erau cam de vreo opt milimetri în diametru şi, cu siguranţă, lăsau impresia că fuseseră făcute de curând.

Poirot se aplecă să le examineze, uitându-se întrebător la valet.

— E foarte curios, sir. Nu-mi amintesc să le fi văzut vreodată în trecut, deşi, poate, nu le-am observat.

— Nu contează, spuse Poirot.

După ce a închis capacul lăzii, făcu nişte paşi înapoi în cameră până când ajunse să stea cu spatele rezemat de fereastră. Atunci, deodată, puse o întrebare.

— Spune-mi, când i-ai adus ţigările stăpânului tău în seara aceea nu era ceva nelalocul lui în cameră?

Burgoyne a ezitat o clipă, apoi, cu o uşoară şovăire, răspunse:

— E ciudat ceea ce spuneţi, sir. Acum când v-aţi referit la asta, era. Paravanul de acolo care împiedică curentul din uşa dormitorului era mutat puţin mai la stânga!

— Cam aşa?

Poirot se îndreptă înainte şi trase de paravan. Era o chestie frumoasă din piele pictată. Deja ascundea puţin lada şi când Poirot o trase, cum spuse valetul, o acoperea cu totul.

— Aşa, domnule, spuse servitorul, era întocmai.

— Şi în dimineaţa următoare?

— Era tot aşa. Îmi amintesc. L-am dat la o parte şi atunci am văzut pata. Am dat covorul la curăţat, sir. De aceea scândurile sunt goale.

Poirot încuviinţă.

— Înţeleg, mulţumesc, spuse el.

Puse o bancnotă în palma valetului.

— Mulţumesc, sir.

— Poirot, i-am spus când am ieşit în stradă, chestia aia cu paravanul este vreun element în sprijinul lui Rich?

— Este încă un element împotriva lui, spuse Poirot supărat. Paravanul a ascuns lada de restul camerei. El a ascuns şi pata de pe covor. Mai devreme sau mai târziu sângele avea să treacă prin lemn şi să păteze covorul. Paravanul trebuia să împiedice pentru moment descoperirea. Dar, e ceva ce nu înţeleg. Valetul, Hastings, valetul.

— Ce-i cu valetul? Pare un tip foarte inteligent.

— Cum spui, foarte inteligent. Este atunci credibil ca maiorul Rich să nu-şi dea seama că valetul va descoperi cu

siguranţă cadavrul dimineaţa următoare? Imediat după crimă, el n-a avut timp pentru altceva, se înţelege. El bagă cadavrul în ladă, trage paravanul în faţa ei şi-şi petrece seara sperând s-o scoată la capăt. Dar după plecarea musafirilor? Sigur, atunci era momentul să se dispenseze de cadavru.

— Poate că a sperat ca valetul să nu observe pata.

— Asta, mon ami, este absurd. Un covor pătat este primul lucru pe care un servitor bun ar trebui să-l observe. Şi maiorul Rich se duce la culcare şi sforăie acolo confortabil şi nu face absolut nimic în legătură cu asta. Foarte interesant şi remarcabilă treabă.

— Curtiss trebuie să fi văzut petele când schimba discurile în seara aceea? Am sugerat eu.

— E puţin probabil. Paravanul aruncă o umbră întunecată chiar acolo. Nu, dar încep să văd. Da, ca prin ceaţă încep să văd.

— Ce să vezi? An întrebat cu nerăbdare.

— Posibilităţile, să zicem, ale unei explicaţii alternative. Următoarea noastră vizită va face lumină asupra lucrurilor.

L-am vizitat pe doctorul care examinase cadavrul. Relatarea lui a fost o simplă recapitulare a ceea ce declarase la anchetă. Mortul fusese înjunghiat în inimă cu un cuţit lung şi subţire, asemănător unui stilet. Cuţitul fusese lăsat în rană. Moartea intervenise instantaneu. Cuţitul îi aparţinea maiorului Rich şi, de obicei, se afla pe birou. Nu erau amprente pe el, înţelesese doctorul. Fusese ori şters, ori ţinut într-o batistă. În ce priveşte ora, putea fi oricare între şapte şi nouă.

— Nu putea, de exemplu, să fi fost omorât după miezul nopţii? Întrebă Poirot.

— Nu, asta v-o spun cu precizie. Ora zece este exclusă, dar, mai clar indicată pare a fi perioada între 7 şi 30 de minute şi opt.

— Mai este posibilă o a doua ipoteză, spuse Poirot când ne-am întors acasă. Mă întreb dacă o vezi, Hastings. Pentru

mine este foarte simplă şi mai am nevoie de un singur element pentru a clarifica afacerea definitiv.

— Degeaba, nu mă prind, am zis.

— Dar fă un efort, Hastings. Fă un efori.

— Foarte bine, la 7 şi 40 de minute Clayton este viu, bine mersi. Ultima persoană care l-a văzut viu este Rich.

— Aşa presupunem noi.

— Şi nu-i aşa?

— Uiţi, mon ami, că maiorul Rich neagă asta. El afirmă explicit că Clayton plecase înainte de a veni el.

— Dar valetul spune că l-ar fi auzit pe Clayton plecând din cauza zgomotului făcut de uşa trântită. Şi, de asemenea, dacă Clayton plecase, când s-a reîntors? El n-ar fi putut să se reîntoarcă după miezul nopţii, întrucât doctorul spune categoric că murise cu cel puţin două ore înainte. Aceasta lasă loc unei singure alternative.

— Da, mon ami, spuse Poirot.

— Că în cele cinci minute cât Clayton a fost singur în salon, altcineva a intrat şi l-a ucis. Dar, aici avem aceeaşi problemă. Dacă cineva cu o cheie putea să intre, fără ştirea valetului, atunci, în acelaşi fel, ucigaşul, la plecare, ar fi trântit uşa şi valetul l-ar fi auzit.

— Exact, făcu Poirot. Şi atunci…

— Şi atunci… nimic, am spus. Nu văd nici o altă soluţie.

— E păcat, murmură Poirot. Şi este atât de extrem de simplu, ca ochii de un albastru senin ai doamnei Clayton.

— Chiar crezi…

— Nu cred nimic până când nu am dovada. O mică dovadă mă va convinge.

Apucă receptorul şi-l sună pe Japp la Scotland Yard.

Douăzeci de minute mai târziu ne aflam în faţa unei grămăjoare de obiecte aşezate pe o masă. Ele reprezentau conţinutul buzunarelor celui ucis.

Erau o batistă, o mână de mărunţiş, un portmoneu conţinând trei lire şi zece şilingi, câteva chitanţe şi o poză

terfelită a Margueritei Clayton. Mai era un briceag, un stilou din aur şi-o unealtă grea din lemn.

La aceasta din urmă sări Poirot. O răsuci, şi mai multe aşchii căzură.

— Vezi, Hastings, un burghiu şi tot restul. Ah! E o chestie de câteva minute să faci nişte găuri cu asta într-o ladă.

— Găurile pe care le-am văzut?

— Exact.

— Vrei să spui că însuşi Clayton le-a făcut?

— Mais oui – mais, oui! Ce ţi-au sugerat ţie găurile acelea? Ele nu erau ca să vezi prin ele, pentru că erau în spatele lăzii. Pentru ce erau ele, atunci? Clar, pentru aer. Dar nu faci găuri pentru un cadavru, deci, evident, ele nu au fost făcute de ucigaş. Ele sugerează un lucru – şi numai un singur lucru – acela că un om urma să se ascundă în ladă. Şi, de îndată, pe această ipoteză, lucrurile încep să se înţeleagă. Domnul Clayton este gelos pe soţia sa şi pe Rich. El foloseşte vechiul truc de a pretinde că pleacă. Îl urmăreşte pe Rich când iese, apoi este primit în casă, este lăsat singur să scrie un bilet, repede face găurile acelea şi se ascunde în ladă. Soţia sa urmează să vină în seara aceea. E posibil ca Rich să-i expedieze pe ceilalţi, e posibil ca ea să mai rămână după ce au plecat ceilalţi, sau să pretindă că pleacă şi să se reîntoarcă. Orice ar fi, Clayton va şti. Orice este preferabil chinului îngrozitor al bănuielii pe care îl îndură.

— Atunci vrei să spui că Rich l-a omorât după ce oaspeţii plecaseră? Dar, doctorul a spus că este imposibil.

— Exact. După cum vezi, Hastings, el trebuie să fi fost ucis în timpul serii.

— Dar toţi erau în cameră!

— Sigur, spuse Poirot grav. Vezi frumuseţea combinaţiei? Toţi erau în cameră. Ce alibi! Ce sang froid, ce nervi, ce îndrăzneală!

— Tot nu înţeleg.

— Cine s-a dus după paravan să pornească fonograful şi să schimbe discurile? Fonograful şi lada erau alături, aminteşte-ţi. Ceilalţi dansează – fonograful cântă. Şi omul care nu dansează ridică de la ladă capacul şi înfige cuţitul, pe care tocmai îl strecurase în mânecă, adânc în trupul celui ce se ascunsese acolo.

— Imposibil! Omul ar fi strigat.

— Nu dacă ar fi fost drogat mai întâi.

— Drogat?

— Da. Cu cine a băut Clayton la 7 şi 30 de minute? Ah! Acum vezi. Curtiss i-a împuiat capul lui Clayton cu suspiciuni împotriva soţiei sale şi a lui Rich. Curtiss îi sugerează acest plan – vizita în Scoţia, să se ascundă în ladă, gestul final de a mişca paravanul. Nu Clayton trebuie să ridice capacul puţin şi să se dezmorţească – nu, asta o va putea face chiar el, Curtiss, neobservat. Planul este al lui Curtiss şi observă frumuseţea lui, Hastings. Dacă Rich ar vedea că paravanul este deplasat şi l-ar muta la loc, atunci nu se întâmplă nimic rău. El poate face un alt plan. Clayton se ascunde în ladă, narcoticul slab, pe care Curtiss i l-a administrat, îşi face efectul. Cade în inconştienţă. Curtiss dă la o parte capacul şi loveşte, în timp ce fonograful continuă să cânte „Conducându-mi iubita acasă”.

Mi-am regăsit vocea.

— De ce, dar de ce?

Poirot ridică din umeri.

— De ce un om s-a împuşcat? De ce doi italieni s-au duelat? Curtiss are un temperament pasional foarte puternic. El o dorea pe Marguerita Clayton. Cu soţul şi Rich scoşi din joc, ea s-ar dărui lui, trebuia să se fi gândit el.

Şi adăugă pe gânduri:

— Aceste femei copilăroase… ele sunt foarte periculoase. Dar, mon dieu! Ce capodoperă artistică! Mi-ar merge la inimă să spânzur un om ca ăsta. Poate că eu însumi sunt un geniu, dar sunt capabil de a recunoaşte geniul şi la alţi

oameni. Eu, Hercule Poirot, ţi-o spun. O crimă perfectă, mon ami. Epatant!

X. Tragedia Pengelley

— Doamna Pengelley, anunţă proprietăreasa noastră şi se retrase discret.

Mulţi oameni neobişnuiţi veneau să-l consulte pe Poirot dar, după mine, femeia care stătea nervoasă, chiar în cadrul uşii, trăgând cu degetul de şalul din pene de la gât, era cea mai neobişnuită dintre toţi. Era extraordinar de comună – o femeie subţire, trecută, de aproape 50 ani, îmbrăcată într-o haină şi fustă tricotate, cu o bijuterie din aur la gât şi cu o pălărie cu totul nepotrivită deasupra părului ei cenuşiu.

Într-un oraş de provincie dai peste o sută de doamne Pengelley pe stradă în fiecare zi.

Poirot înaintă şi o întâmpină cu plăcere, observând că părea evident încurcată.

— Doamnă, vă rog luaţi loc. Colegul meu, căpitanul Hastings.

Doamna se aşează, murmurând nesigur: Sunteţi domnul Poirot, detectivul?

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Dar vizitatoarea noastră încă tăcea. Ofta, îşi învârtea degetele şi se înroşea tot mai mult la faţă.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, doamnă?

— Ei bine, credeam… adică… vedeţi…

— Continuaţi, doamnă, vă rog, continuaţi.

Astfel încurajată, doamna Pengelley îşi adună gândurile.

— Lucrurile stau aşa, domnule Poirot, nu vreau să am de-a face deloc cu poliţia. Nu, nu m-aş duce la poliţie nici în ruptul capului! Cu toate acestea, sunt teribil de supărată în legătură cu ceva. Şi totuşi, nu ştiu dacă se cuvine… Se opri brusc.

— Eu, eu n-am nimic de-a face cu poliţia. Investigaţiile mele sunt strict particulare.

Doamna Pengelley se agăţă de cuvânt.

— Particulare, asta şi vreau. Nu doresc nici o discuţie sau tămbălău, sau lucruri prin ziare. Felul în care se relatează faptele este răutăcios, încât familia nu-şi mai poate niciodată ridica din nou capul. Şi nici măcar nu sunt sigură – e doar o idee teribilă ce mi-a venit şi pe care nu pot să mi-o scot din cap. Se opri să-şi tragă respiraţia. Şi s-ar putea ca tot timpul să-l nedreptăţesc din răutate pe bietul Edward. E un gând teribil pe care îl poate avea o soţie. Dar în zilele noastre citiţi despre astfel de lucruri teribile.

— Dacă îmi permiteţi, vorbiţi despre soţul dumneavoastră?

— Da.

— Şi-l suspectaţi de… ce anume?

— Nici nu-mi vine să vă spun, domnule Poirot. Dar citiţi despre atâtea lucruri care se întâmplă şi bieţii oameni nu bănuiesc nimic.

Începusem să disper că femeia nu ajungea la punctul esenţial, dar răbdarea lui Poirot era pe măsura cerinţelor momentului.

— Vorbiţi fără teamă, doamnă. Gândiţi-vă cât vă veţi bucura dacă vom putea să dovedim că suspiciunile dumneavoastră sunt nefondate.

— E adevărat, orice este mai bine decât să trăiesc în această nesiguranţă. O, domnule Poirot, mi-e groaznic de teamă că sunt încetul cu încetul otrăvită.

— Ce vă face să credeţi asta?

Doamna Pengelley, renunţând la reticenţa sa, se avântă într-o povestire foarte amănunţită, mai potrivită auzului „medicului” ei de ocazie.

— Dureri şi greţuri după mese, da? Făcu Poirot gânditor. Aveţi vreun doctor al familiei, doamnă? El ce părere are?

— Spune că-i gastrită acută, domnule Poirot. Dar îmi dau seama că este uluit şi nu prea-i în largul lui, schimbă mereu medicamentele dar nu ajută la nimic.

— Ia-ţi vorbit de… temerile dumneavoastră?

— Bineînţeles că nu, domnule Poirot. S-ar fi aflat în oraş. Şi poate că este totuşi gastrită. Totuşi, e foarte ciudat că ori

de câte ori Edward pleacă în weekend, mă simt din nou bine. Chiar şi nepoata mea, Freda, observă acest lucru domnule Poirot. Şi-apoi mai este şi sticla aceea cu pesticide, care n-a fost folosită niciodată, după cum susţine grădinarul, dar care este pe jumătate goală.

Se uită rugătoare la Poirot. El îi zâmbi încurajator şi luă un creion şi un carnet de notiţe.

— Hai să fim metodici, madame. Deci, dumneavoastră şi soţul locuiţi… unde?

— Polgarwith, un târguşor în Cornwall.

— Locuiţi de mult acolo?

— De 14 ani.

— Şi familia este compusă din dumneavoastră şi soţ. Aveţi copii?

— Nu.

— Doar o nepoată, mi se pare că aţi spus.

— Da, Freda Stanton, copilul singurei surori a soţului meu. Locuieşte cu noi de opt ani… Adică până săptămâna trecută.

— Ah, şi ce s-a întâmplat acum o săptămână?

— De câtva timp, lucrurile erau foarte neplăcute; nu ştiu ce se întâmplase cu Freda. Era aşa de grosolană şi obraznică, avea un comportament aşa şocant şi în cele din urmă într-o bună zi, într-un acces de furie, a plecat şi a închiriat un apartament în oraş. De atunci nu am mai văzut-o. Mai lăsaţi-o să-şi vină în fire, aşa spune domnul Radnor.

— Cine este domnul Radnor?

Reapăru aerul acela încurcat de la început al doamnei Pengelley.

— O, el… el e doar un prieten. Un tânăr foarte plăcut.

— E ceva între el şi nepoata dumneavoastră?

— Absolut nimic, spuse doamna Pengelley pe un ton sigur.

Poirot schimbă subiectul.

— Dumneavoastră şi, soţul sunteţi, îmi închipui, într-o situaţie materială bună.

— Da, suntem de o condiţie foarte bună.

— Banii sunt ai dumneavoastră sau ai soţului?
— O, totul e a lui Edward. Eu n-am nimic personal.
— Vedeţi, madame, ca să trecem la afacere trebuie să fim brutali. Trebuie să căutăm un motiv. Soţul dumneavoastră nu v-ar otrăvi numai pentru a-şi face de treabă! Aveţi idee de vreun motiv pentru care ar dori să vă înlăture?
— E blonda aia care lucrează pentru el, răspunse doamna Pengelley, răbufnind. Soţul meu este dentist, domnule Poirot, şi susţine că nimic n-ar merge dacă n-ar avea o fată frumoasă, cu părul în coadă de cal şi halat alb care să-i noteze programările şi să-i amestece compoziţiile. Mi-a ajuns la urechi că pe acolo se fac aranjamente frumuşele, deşi, bineînţeles, el jură că nu-i adevărat.
— Cine a comandat sticla cu pesticide, madame?
— Soţul meu… acum vreun an.
— Nepoata dumneavoastră are vreun venit propriu?
— Cam 50 de lire pe an, mi se pare. Ar fi foarte bucuroasă să se întoarcă şi să aibă grijă de gospodăria lui Edward, dacă eu l-aş părăsi.
— V-aţi gândit să-l părăsiţi, deci?
— N-am de gând să-l las să facă cum îl taie capul. Femeile nu mai sunt sclave călcate în picioare ca în trecut, domnule Poirot.
— Vă felicit pentru spiritul dumneavoastră independent, madame, dar hai să fim practici. Vă întoarceţi astăzi la Polgarwith?
— Da, am venit cu o excursie. Trenul a plecat dimineaţă la ora 6 şi se întoarce după amiază la 5.
— Bien! N-am nimic deosebit deocamdată. Mă pot dedica micului dumneavoastră caz. Mâine voi fi în Polgarwith. Să spunem că Hastings de aici este o rudă îndepărtată de-a dumneavoastră, băiatul unui văr de-al doilea. Eu sunt excentricul lui prieten străin. Între timp mâncaţi numai ceva preparat personal sau sub supravegherea dumneavoastră. Aveţi vreo servitoare de încredere?
— Jessie, sunt sigură, e o fată foarte bună.

— Atunci pe mâine, madame, şi ţineţi-vă tare.

Poirot o conduse pe doamnă până la ieşire şi se întoarse gânditor în scaunul lui. Nu era totuşi absorbit în aşa măsură încât să nu observe două fire din eşarfa de pene smulse de degetele agitate ale doamnei. Le luă cu grijă şi le încredinţă coşului de hârtii.

— Ce părere ai de caz, Hastings?

— Mi se pare o afacere murdară.

— Da, dacă e adevărat ceea ce bănuieşte doamna. Dar aşa să fie? Vai de orice bărbat care cumpără o sticlă de pesticide în zilele noastre. Dacă soţia lui suferă de gastrită şi are un temperament oarecum isteric, totul e pus pe jăratic.

— Crezi că la asta se rezumă totul?

— Ah, voilà, nu ştiu, Hastings. Dar cazul mă interesează…, mă interesează enorm. Pentru că, vezi, nu are câtuşi de puţin trăsături noi. De aici teoria cu istericalele, şi cu toate acestea, doamna Pengelley nu mi-a lăsat de loc impresia a fi o femeie isterică. Da, dacă nu mă înşel, avem aici de-a face cu o dramă umană foarte reprezentativă. Spune-mi Hastings, ce sentimente crezi că-i poartă doamna Pengelley, soţului ei?

— Credinţa care se luptă cu frica, i-am sugerat eu.

— Da, însă, de obicei, o femeie ar acuza pe oricine din lume, dar nu pe soţul ei. Ea şi-ar păstra încrederea în el şi la bine şi la rău.

— Cealaltă femeie” complică treburile.

— Da, iubirea se poate transforma în ură din cauza geloziei. Dar ura ar face-o să se ducă la poliţie… nu să vină la mine. Ea ar dori să reclame un scandal. Nu, nu, să punem la treabă micile noastre celule cenuşii. De ce a venit la mine? Ca suspiciunile ei să dovedească a fi greşite? Sau… sau să se dovedească a fi adevărate? Ah, e ceva aici ce nu înţeleg – un factor necunoscut. Este, oare, doamna Pengelley o actriţă de mare clasă? Nu, ea a fost sinceră, jur

că a fost sinceră şi de aceea mă interesează. Te rog, caută trenurile spre Polgarwith.

Cel mai bun tren de peste zi era cel de 1:50 din Paddington, care ajungea la Polgarwith imediat după ora 7. Călătoria s-a desfăşurat fără peripeţii şi a trebuit să pun capăt unui plăcut pui de somn ca să mă trezesc pe peronul unei mici gări pustii. Ne-am dus genţile la hotelul Duchy şi după o masă frugală, Poirot mi-a propus o plimbare pentru a face o vizită după masa de seară, aşa zisei mele verişoare.

Casa familiei Pengelley se afla puţin retrasă de la stradă, având în faţă o grădină ca la vilele demodate. Parfumul florilor se răspândea dulceag în briza serii. Părea imposibil să asociezi gânduri violente cu această privelişte încântătoare a Lumii Vechi. Poiort sună şi bătu la uşă. Cum nu primi nici un răspuns, sună din nou. De data aceasta, după o mică pauză, uşa fu deschisă de o servitoare ciufulită. Avea ochii roşii şi abia îşi trăgea sufletul.

— Am dori s-o vedem pe doamna Pengelley, o lămuri Poirot. Putem să intrăm?

Servitoarea se holbă la el. Apoi, cu un aer neobişnuit de franc, zise:

— Cum, n-aţi auzit? A murit. A murit în seara asta… Cam acum o jumătate de oră.

Am rămas încremeniţi, uitându-ne la ea.

— De ce a murit? Am întrebat în cele din urmă.

— Cam ce-aş putea să vă spun? Aruncă o privire iute peste umăr. Dacă n-ar fi cine-ar trebui în casă cu domnişoara, mi-aş face valiza şi aş pleca în seara asta. Dar nu pot s-o las moartă fără ca nimeni să n-o privegheze. Nu-i de nasul meu să spun şi nici n-am să spun ceva. Dar toată lumea ştie. Ştie tot oraşul. Şi dacă domnul Radnor nu-i scrie ministrului de interne, atunci o s-o facă altcineva. Doctorul poate să spună ce-i place. Nu l-am văzut chiar eu cu proprii mei ochi pe stăpân luând pesticidul de pe raft chiar în seara aceasta? Şi n-a tresărit el când s-a întors şi m-a văzut privindu-l? Şi zeama de crupe a domnişoarei nu era acolo, pe masă,

pregătită să i-o duc? Nici un pic de mâncare nu scapă negustată cât timp sunt eu în casa asta! Nici dacă mor de ea.

— Unde locuieşte doctorul care a îngrijit-o pe stăpâna dumitale?

— Doctorul Adams. După colţ, pe strada principală. A doua casă.

Poirot plecă brusc. Era foarte palid.

— Pentru o fată care nu avea de gând să zică nimic, a spus destule, remarcă el sec.

Poirot lovi cu pumnul în palmă.

— Un imbecil, un imbecil criminal, asta sunt eu, Hastings. M-am lăudat cu micile mele celule cenuşii şi am pierdut o viaţă omenească, o viaţă care a venit la mine ca s-o salvez. Nu m-am gândit deloc că s-ar putea întâmpla ceva atât de curând. Să mă ierte bunul Dumnezeu, dar n-am crezut câtuşi de puţin că ceva s-ar putea întâmpla. Povestea ei mi s-a părut artificială. Am ajuns la casa doctorului. Hai să vedem ce poate să ne spună.

Doctorul Adams era tipic pentru medicul de ţară roşu la faţă, descris în romane. Ne-a primit destul de politicos, dar la menţionarea misiunii noastre, faţa lui se făcu şi mai roşie.

— Prostia dracului! Prostia dracului e toată povestea asta! Nu m-am ocupat eu de caz? Gastrită… gastrită pur şi simplu. Oraşul ăsta e o cloacă de bârfeli… O mulţime de babe mahalagioaice se adună şi inventează Dumnezeu ştie ce. Citesc aceste nenorocite de ziare de scandal şi nimic nu le cade mai bine decât ca cineva din propriul lor oraş să se otrăvească. Ele văd o sticlă cu pesticide pe un raft şi, urgent, le zboară imaginaţia cu ştirea în vârful limbii. Îl cunosc pe Edward Pengelley – el nu l-ar otrăvi nici pe câinele bunicii sale. De ce şi-ar otrăvi soţia? Spuneţi-mi, de ce?

— E un lucru, domnule doctor, pe care probabil nu-l cunoaşteţi.

Şi, foarte pe scurt, Poirot îi expuse principalele elemente ale vizitei pe care i-o făcuse doamna Pengelley. Nimeni n-ar fi putut fi mai uimit decât dr. Adams. Ochii aproape-i ieşiră din orbite.

— Să mă ierte Dumnezeu! Exclamă el. Biata femeie trebuie să fi fost nebună. De ce n-a vorbit cu mine? Asta trebuia să facă.

— Şi să-i râdeţi în nas de temerile ei?

— Nu, nu, deloc. Cred că sunt un om descuiat la minte.

Poirot îl privi şi zâmbi. Medicul era evident mai tulburat decât vroia să recunoască. După ce-am părăsit casa, Poirot izbucni în râs.

— Tipul e încăpăţânat ca un măgar. A spus că e gastrită, deci e gastrită! Cu toate astea, nu e liniştit sufleteşte.

— Ce facem mai departe?

— Ne întoarcem la han pentru o noapte de groază într-unul din paturile de provincie englezească, mon ami. Un lucru care-ţi inspiră milă este un pat ieftin englezesc!

— Şi mâine?

— Rien à faire. Trebuie să ne întoarcem la Londra şi să aşteptăm ce se întâmplă.

— Asta-i foarte simplu, i-am spus dezamăgit. Să presupunem că nu se întâmplă nimic!

— Ba da! Îţi promit. Bătrânul nostru doctor poate să dea câte certificate doreşte. Dar el nu poate să oprească mai multe sute de voci să pălăvrăgească. Şi ele o vor face într-un anumit scop, te asigur de asta.

Trenul nostru de Londra pleca la ora 11 în dimineaţa următoare. Înainte de a ne îndrepta spre gară, Poirot şi-a exprimat dorinţa de a o vedea pe domnişoara Freda Stanton, nepoata de care ne vorbise femeia cea moartă. Am găsit destul de uşor casa în care stătea cu chirie. La ea se afla un tânăr brunet, înalt, pe care l-a prezentat, cam încurcată, drept domnul Jacob Radnor.

Domnişoara Freda Stanton era o fată extrem de drăguţă, de tipul vechii populaţii din Cornwall – ochii şi părul negri şi

obrajii îmbujoraţi. Era o strălucire în aceşti ochi negri care vorbea despre un temperament pe care n-ar fi fost înţelept să-l provoci.

— Biata mătuşică, spuse ea după ce Poirot se prezentă şi îi explică pentru ce venise. E grozav de trist. Toată dimineaţa m-am gândit c-ar fi trebuit să fiu mai blândă şi mai răbdătoare.

— Ai înghiţit o mulţime, Freda, o întrerupse Radnor.

— Da, Jacob, dar ştiu că am un temperament aprins. De fapt, era numai o prostie din partea mătuşicii. Trebuia doar să fi râs şi să nu-i dau importanţă. Sigur, era o prostie că se gândea că unchiul o otrăveşte. Ea se simţea mai rău după orice mâncare pe care el i-o dădea… dar simt sigură că asta numai din cauza obsesiei. Îşi băgase în cap că va fi otrăvită şi uite că a fost.

— De fapt, care a fost adevărata cauză a neînţelegerii dumneavoastră, mademoiselle?

Domnişoara Stanton ezita, uitându-se la Radnor. Tânărului domn îi pică repede fisa.

— Trebuie să plec, Freda. Pe diseară. La revedere, domnilor, cred că vă îndreptaţi spre gară.

Poirot răspunse că-i adevărat şi Radnor plecă.

— Sunteţi logodiţi, nu-i aşa? Întrebă Poirot cu un zâmbet şiret.

Freda Stanton se înroşi şi recunoscu că era adevărat.

— Şi, de fapt, ăsta a fost întregul necaz cu mătuşica, adăugă ea.

— Ea n-a fost de acord cu partida asta pentru dumneata?

— O, n-a fost chiar aşa. Dar ştiţi, ea… Fata se opri brusc.

— Şi? O încurajă Poirot cu blândeţe.

— Mi se pare un lucru groaznic să spun despre ea, acum după ce a murit. Dar n-o să înţelegeţi niciodată dacă nu vi-l spun. Mătuşica era îndrăgostită lulea de Jacob.

— Zău?

— Da, nu-i aşa că-i absurd? Ea avea peste 50 de ani şi el nu are nici 30! Dar asta a fost. Era nebună după el! A

trebuit să-i spun până la urmă că el îmi făcea mie curte… Şi ea n-a suportat asta deloc. Nu vroia să creadă câtuşi de puţin, era atât de brutală şi jignitoare că nu-i de mirare că mi-am pierdut firea. Am discutat cu Jacob şi el a fost de acord că cel mai bun lucru de făcut era să plec pentru o vreme până când îi trecea. Biata mătuşică… cred că era într-o stare cu totul ciudată.

— Se pare că într-adevăr aşa era. Vă mulţumesc, mademoiselle, că mi-aţi clarificat atât de bine lucrurile.

Oarecum spre surpriza mea, Randor ne aştepta jos în stradă.

— Pot să ghicesc foarte bine cam ceea ce Freda v-a spus, începu el. A fost lucrul cel mai nefericit care mi s-a întâmplat şi foarte stânjenitor pentru mine, după cum vă puteţi da seama. Nu mai e nevoie să spun că n-a fost vina mea. Întâi, mi-a plăcut pentru că îmi închipuiam că doamna mă ajuta să mă apropii de Freda. Toată treaba a fost absurdă… şi extrem de neplăcută.

— Când urmează să vă căsătoriţi cu domnişoara Stanton?

— Cât de curând, sper. Domnule Poirot, acum am să fiu cât se poate de sincer cu dumneata. Ştiu puţin mai multe decât Freda. Ea crede că unchiul său e nevinovat. Nu sunt chiar aşa de sigur. Dar pot să vă zic un lucru: am de gând să-mi ţin gura şi să nu spun ce ştiu. Morţii cu morţii. Nu vreau ca unchiul soţiei mele să fie judecat şi spânzurat pentru crimă.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că am auzit de dumneavoastră şi mai ştiu că sunteţi un om inteligent. S-ar putea să-l dibuiţi şi să-i intentaţi un proces. Dar vă întreb, ce rost are? Biata femeie nu mai poate fi ajutată şi ea n-ar fi dorit în ruptul capului vreun scandal… S-ar răsuci în mormânt doar la simplul gând al unui asemenea lucru.

— Probabil că ai dreptate în privinţa asta. Deci, vrei ca eu să… muşamalizez totul?

— La asta mă gândeam. Recunosc sincer că sunt egoist. Mi-am croit drum… să-mi încropesc o situaţie bunicică de

croitor şi negustor.
— Majoritatea suntem egoişti, domnule Radnor. Dar nu toţi o admitem cu atâta uşurinţă. Am să fac ceea ce-mi ceri, dar îţi spun sincer că nu o să reuşeşti să muşamalizezi treburile.
— De ce nu?
Poirot ridică un deget. Era zi de târg, noi tocmai treceam pe lângă el, şi un zumzăit febril ieşea de acolo.
— Vocea oamenilor – asta e, domnule Radnor. Ah, trebuie să alergăm că altfel pierdem trenul.
— Foarte interesant, nu-i aşa, Hastings? Remarcă Poirot, când trenul părăsi gara.
Îşi scoase un pieptene mic din buzunar şi o oglinjoară şi îşi aranja cu grijă mustaţa, a cărei simetrie fusese uşor stricată când ne-am repezit spre tren.
— Aşa ţi se pare ţie, i-am răspuns. Pentru mine totul e foarte sordid şi neplăcut. Nu e nici un mister în legătură cu asta.
— Sunt de acord cu tine că nu-i nici un fel de mister.
— Cred că putem accepta povestea destul de extraordinară a fetei despre iubirea mătuşii ei. Asta mi se pare cel mai urât aspect. Era o femeie atât de drăguţă şi respectabilă.
— Nu-i nimic extraordinar în asta… este complet normal. Dacă citeşti ziarele cu grijă, vei descoperi că o femeie drăguţă şi respectabilă la vârsta asta îşi părăseşte soţul cu care a trăit douăzeci de ani şi, câteodată, întreaga familie cu copii cu tot, pentru a-şi lega viaţa de cea a unui tânăr cu mult mai mic decât ea. Admiri les femmes, Hastings; te înclini în faţa tuturor acelora care sunt frumoase şi au bunul simţ să-ţi zâmbească, dar nu ştii câtuşi de puţin despre psihologia lor. În toamna unei vieţi de femeie apare întotdeauna un moment când ea tânjeşte după dragoste, după aventură… înainte de a fi prea târziu. Asta i se poate întâmpla cu siguranţă şi unei femei care este soţia unui respectabil dentist dintr-un oraş de provincie.

— Şi tu crezi…

— Că un bărbat inteligent ar putea profita de un asemenea moment.

— N-aş zice că Pengelley e atât de inteligent, am mormăit eu. S-a uitat în gura întregului oraş. Şi totuşi cred că ai dreptate. Doar doi oameni ştiu total – Radnor şi doctorul – şi amândoi vor să muşamalizeze afacerea. El a reuşit cumva. Aş fi vrut să-l văd pe individ.

— Poţi să-ţi îndeplineşti dorinţa. Să ne întoarcem cu următorul tren şi să inventăm că ne doare o măsea.

M-am uitat la el cu atenţie.

— Aş vrea să ştiu ce ţi se pare atât de interesant la cazul ăsta?

— Ceea ce mi s-a părut interesant a fost rezumat foarte bine de o remarcă de-a ta, Hastings. După ce-am stat de vorbă cu servitoarea, tu ai comentat că pentru cineva care nu avea de gând să spună un cuvânt ea ne spusese o groază de lucrări.

— O! Am spus cu îndoială în glas; apoi m-am agăţat de prima mea remarcă critică: Mă întreb de ce n-ai încercat să-l vezi pe Pengelley.

— Mon ami, îi acord doar trei luni. După asta am să-l văd ori de câte ori am chef… în boxa acuzaţilor.

De data asta m-am gândit că pronosticurile lui Poirot aveau să se dovedească false. Timpul trecea şi nimic nu transpira în legătură cu cazul nostru din Cornwall. Ne ocupam de alte treburi şi aproape uitasem tragedia Pengelley când, deodată, mi-a reamintit-o un scurt paragraf din ziar în care se făcea cunoscut că se obţinuse de la ministrul de interne autorizaţia de a exhuma cadavrul doamnei Pengelley.

Câteva zile mai târziu, „Misterul din Cornwall” era pe pagina fiecărui ziar. Se părea că zvonul nu se stinsese cu totul şi că atunci când s-a anunţat logodna văduvului cu domnişoara Marks, secretara sa, vocile au crescut în intensitate mai mult ca oricând. În cele din urmă, o petiţie a

fost trimisă ministerului de interne; cadavrul a fost exhumat; mari cantităţi de arsenic au fost descoperite; domnul Pengelley a fost arestat şi încriminat de uciderea soţiei sale.

Poirot şi cu mine am asistat la primele înfăţişări. Dovezile erau mai numeroase decât s-ar fi putut aştepta. Dr. Adams a recunoscut că simptomele de otrăvire cu arsenic ar putea fi uşor confundate cu cele de gastrită. Expertul ministrului de interne şi-a depus mărturia; servitoarea Jessie s-a lansat într-un torent de informaţii, dintre care majoritatea au fost respinse, dar care, desigur, au întărit acuzaţia împotriva inculpatului. Freda Stanton a declarat că mătuşa ei se simţea mai rău de câte ori mânca ceva pregătit de soţul său. Jacob Radnor a povestit cum a picat pe neaşteptate în ziua decesului doamnei Pengelley şi l-a găsit pe domnul Pengelley punând la loc sticla cu pesticide pe raft, supa de crupe a doamnei Pengelley aflându-se alături pe masă. Apoi domnişoara Marks, secretara cea blondă, a fost audiată, şi ea a plâns, a făcut o criză de isterie, a recunoscut că întreţinuse relaţii cu şeful ei şi că acesta îi promisese s-o ia în căsătorie dacă ceva i se întâmpla soţiei lui. Pengelley a respins acuzaţiile, însă a fost trimis în judecată.

Jacob Radnor ne însoţi până la locuinţa noastră.

— Vezi, domnule Radnor, spuse Poirot, am avut dreptate. Vocea oamenilor s-a făcut auzită… şi fără ambiguităţi. Aşa că nu avea cum să fie muşamalizat acest caz.

— Aţi avut dreptate, suspină Radnor. Vedeţi vreo şansă de a-l scăpa?

— Mă rog, el a negat totul. Poate are ceva – un as în mânecă, cum spuneţi voi englezii. Vreţi să intraţi la noi?

Radnor acceptă invitaţia. Am cerut două whisky-uri cu apa minerală şi o ceaşcă de ciocolată. Ultima cerere a creat un moment de consternare şi tare m-am îndoit că asta ar fi putut folosi vreodată la vreo înscenare.

— Desigur, continuă Poirot, am foarte multă experienţă în treburi de felul acesta. Şi nu văd decât o singură cale de

ieşire pentru prietenul nostru.
— Care anume?
— Ca să semnezi hârtia asta.
Cu graba unui conspirator, Poirot scoase o foaie de hârtie completată.
— Ce-i asta?
— Mărturisirea că dumneata ai ucis-o pe doamna Pengelley.
Urmă o clipă de tăcere; apoi Radner râse.
— Aţi înnebunit!
— Nu, nu, prietene, nu-s nebun. Ai venit aici; te-ai apucat de o mică afacere; aveai nevoie de bani. Domnul Pengelley era un om foarte bogat. I-ai cunoscut nepoata; ea te-a plăcut. Dar, mica rentă pe care Pengelley i-ar fi putut-o da la căsătorie nu era suficientă. Te-ai gândit să scapi atât de unchi, cât şi de mătuşă; atunci banii i-ar fi revenit Fredei, din moment ce ea era singură rudă. Ce inteligent ai pus totul la cale! I-ai făcut curte acelei femei credule ajunsă la vârsta critică până când ţi-a devenit sclavă. I-ai inspirat dubii în legătură cu soţul ei. Întâi, ea a descoperit că o înşela, apoi, sub îndrumarea dumitale, că el încerca să o otrăvească. Te aflai des în casă; ţi se iveau prilejuri pentru a pune arsenic în mâncarea ei. Dar ai fost grijuliu să nu pui niciodată când soţul ei era plecat. Ca femeie, şi-a trădat bănuielile. I-a vorbit nepoatei ei; fără îndoială, le-a spus şi altor prietene. Singura dumitale dificultate era să întreţii relaţii separate cu cele două femei şi chiar asta nu era aşa de dificil, după cât părea. I-ai explicat mătuşii că, pentru a înlătura suspiciunile soţului ei, trebuia să te prefaci că-i faci curte nepoatei. Tânăra a fost şi mai uşor de convins – ei nu i-a venit niciodată să creadă în mod serios ca mătuşa îi este rivală. Dar, atunci, doamna Pengelley s-a hotărât, fără să-ţi spună nimic, să mă consulte pe mine. Dacă ea ar fi fost cu adevărat sigură, n-ar fi avut nici o umbră de îndoială că soţul încerca s-o otrăvească, ea s-ar fi simţit pe deplin justificată în a-l părăsi şi a-şi lega viaţa de a dumitale – ceea

ce ea îşi imagina că dumneata doreai să facă. Dar asta nu se potrivea deloc cu planurile dumitale. Nu doreai ca un detectiv să dea târcoale. O ocazie favorabilă se iveşte! Te afli în casă când domnul Pengelley se pregăteşte să-i ducă nişte supă de crupe soţiei şi-i bagi doza fatală. Restul e uşor. În aparenţă, doreşti să muşamalizezi lucrurile, dar în secret le alimentezi. Dar îl subapreciezi pe Hercule Poirot, tânărul meu prieten inteligent.

Radnor era palid de moarte, dar mai încerca să trateze lucrurile cu un aer superior.

— Foarte interesant şi ingenios, dar de ce îmi spuneţi mie toate astea?

— Deoarece, domnule, eu reprezint nu legea, ci pe doamna Pengelley. De dragul ei îţi dau o şansă de scăpare. Semnează această hârtie şi vei avea un avans de 24 de ore, zic 24 de ore, înainte de a o înmâna poliţiei.

Radnor ezită.

— Nu poţi dovedi nimic.

— Eu să nu pot? Eu sunt Hercule Poirot. Priveşte pe fereastră, monsieur. Sunt doi bărbaţi pe stradă. Ei au ordine să fie cu ochii pe tine.

Radnor străbătu camera până la fereastră, dădu la o parte storurile, apoi se retrase înjurând.

— Vezi, monsieur? Semnează, este şansa dumitale cea bună.

— Ce garanţie am că…

— Că am să mă ţin de cuvânt? Promisiunea lui Hercule Poirot. Semnezi? Bine. Hastings, fii atât de bun şi ridică până la jumătate storurile din partea stângă. Acesta este semnalul că domnul Radnor poate pleca nemolestat.

Palid, înjurând tot timpul, Radnor o şterse rapid din cameră. Poirot dădu aprobator din cap cu blândeţe.

— Un laş! Ştiam eu.

— Poirot, mi se pare că ai acţionat de o manieră criminală, am strigat furios. Predici întotdeauna împotriva

sentimentelor. Şi-acum laşi să ne scape un criminal periculos din pur sentimentalism.

— Asta nu-i sentiment, asta-i afacere, răspunse Poirot. Nu-ţi dai seama, prietene, că n-avem nici o urmă de dovadă împotriva lui? Ce să fac, să mă ridic şi să spun celor 12 juraţi încăpăţânaţi din Cornwall, că eu, Hercule Poirot, ştiu adevărul? O să-mi râdă în nas. Singura şansă era să-l bag în sperieţi şi să-i smulg o mărturisire în felul ăsta. Cei doi pierde-vară pe care i-am observat afară s-au nimerit a fi foarte utili. Vrei, Hastings, să laşi storurile acum? Nu că ar fi existat vreo înţelegere pentru a le ridica. Ci a fost aşa, o parte din mise en scene, înscenarea noastră.

Bine, bine, trebuie să ne ţinem promisiunea. Douăzeci şi patru de ore, am spus? Tot atâta timp şi pentru bietul domn Pengelley – şi nu merită mai mult; pentru că… şi-a înşelat nevasta. După cum ştii, ţin foarte mult la viaţa de familie. Ei bine, 24 de ore, şi apoi? Am mare încredere în Scotland Yard. Vor pune mâna pe el, mon ami; vor pune ei mâna pe el.

XI. Misterioasa contesă Rossakoff

— Dar înainte de toate – nici un fel de publicitate, spuse domnul Marcus Hardman, poate pentru a paisprezecea oară.

Cuvântul publicitate intervenea în conversaţie cu regularitatea unui laitmotiv. Domnul Hardman era un om mic de statură, puţin plinuţ, cu manichiura ireproşabilă şi o voce plângăreaţă de tenor.

În felul său, era oarecum o celebritate şi viaţa mondenă era profesia sa. Era bogat, dar nu din cale – afară şi-şi cheltuia banii cu tot zelul în căutarea plăcerilor sociale. Hobby-ul său era să fie colecţionar. Avea şi înclinaţie spirituală pentru aceasta. Dantelă veche, evantaie vechi, bijuterii de când lumea – nimic modern sau nou pentru Marcus Hardman.

La chemarea sa urgentă, Poirot şi cu mine sosirăm tocmai când micuţul domn se zbătea în agonia nehotărârii. În

împrejurările de faţă, a chema poliţia i se părea îngrozitor. Pe de altă parte, a nu o chema însemna să accepţi ideea pierderii unora dintre bijuteriile colecţiei sale. Se oprise la Poirot ca un compromis.

— Rubinele mele, domnule Poirot, şi colierul de smaralde, care se zice că a aparţinut Caterinei de Medici. O, colierul de smaralde!

— Sunteţi bun să-mi povestiţi împrejurările în care au dispărut? Îi sugeră Poirot cu bunăvoinţă.

— Tocmai asta încerc să fac. Ieri, după-amiază, am organizat o mică petrecere – un ceai – o afacere neprotocolară, vreo şase persoane. Am mai făcut una sau două în perioada asta şi, deşi poate n-ar trebui s-o spun, au avut mare succes. Muzică bună – Nacora la pian şi Catherine Bird, contralto australiană – în salonul cel mare. Ei bine, la începutul după-amiezii, le-am arătat musafirilor colecţia mea de bijuterii vechi. Le ţin într-un mic seif în peretele de acolo. Este aranjat ca un mic scrin, înăuntru cu un fundal de catifea colorată, pe care sunt dispuse bijuteriile. Apoi, le-am arătat evantaiele expuse pe perete. După aceea, cu toţii ne-am îndreptat spre camera de muzică. Abia după ce plecaseră am descoperit că seiful fusese devalizat! Probabil că nu l-am închis ca lumea şi cineva a profitat de ocazie ca să-l golească de conţinut. Rubinele, domnule Poirot, colierul de smaralde – colecţia de o viaţă! Ce n-aş da să le recuperez! Dar nu vreau publicitate! Cred că înţelegeţi prea bine, nu-i aşa, domnule Poirot? Proprii mei musafiri, prietenii mei personali! Ar fi un scandal oribil!

— Cine a fost ultima persoană care a părăsit camera asta când v-aţi îndreptat spre salonul de muzică?

— Domnul Johnston. Îl cunoaşteţi? Milionarul sud-african. Tocmai a închiriat casa familiei Abbotbury din Park Lane. A întârziat câteva momente, îmi amintesc. Dar, desigur, o, sunt sigur că n-ar putea fi el!

— S-a întors vreunul dintre oaspeţii dumneavoastră în camera aceasta sub vreun pretext în timpul după-amiezii?

— Mă aşteptam la întrebarea aceasta, domnule Poirot. Trei dintre ei: contesa Vera Rossakoff, domnul Bernard Parker şi lady Runcorn.

— Povestiţi-ne despre ei.

— Contesa Rossakoff este o rusoaică încântătoare, membră a vechiului regim. A venit recent în Anglia. Mi-a spus la revedere şi am fost oarecum surprins s-o găsesc în această cameră, admirând colecţia de evantaie. Ştiţi, domnule Poirot, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai suspect. Nu sunteţi de acord?

— Extrem de suspect; dar hai să auzim şi despre ceilalţi.

— Ei bine, Parker a venit în cameră doar ca să ia o cutie cu miniaturi pe care doream să i le arăt doamnei Runcorn.

— Ceva şi despre doamna Runcorn?

— Aş zice că doamna Runcorn este o femeie între două vârste, cu o extraordinară forţă de caracter, care-şi dedică cea mai mare parte a timpului diferitelor comitete de caritate. Ea s-a întors să-şi ia doar o geantă, pe care o lăsase undeva.

— Bien monsieur, deci avem patru posibili suspecţi. Contesa rusoaică, nobila englezoaică, milionarul sud-african şi domnul Bernard Parker. Apropo, cine este domnul Parker?

Întrebarea păru să-l pună teribil în încurcătură pe domnul Hardman.

— El este… el e un tânăr. De fapt, un tânăr pe care-l cunosc.

— Am înţeles suficient, răspunse Poirot grav. Cu ce se ocupă acest domn Parker?

— Este un tânăr din oraş…, poate nu chiar din înalta societate, dacă pot să mă exprim astfel.

— Îmi permiteţi să vă întreb cum de v-a devenit prieten?

— Ei bine,… într-una sau două ocazii… mi-a făcut anumite mici comisioane.

— Continuaţi, domnule, spuse Poirot.

Hardman se uita de parcă ar fi implorat milă. Evident că ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să continue. Dar, cum Poirot păstra o tăcere inexorabilă, capitulă.

— Ştiţi domnule Poirot, e cunoscut faptul că mă interesează bijuteriile vechi. Câteodată, există o bijuterie de familie pe care cineva vrea să o vândă, dar, reţineţi, nu trebuie niciodată să fie scoasă la licitaţie sau să ajungă în mâinile vreunui negustor. Dar, este cu totul altceva să-mi fie vândută mie personal. Parker aranjează detaliile unor asemenea lucruri, ia legătura cu ambele părţi şi, astfel, este evitată orice mică încurcătură. El îmi aduce la cunoştinţă orice caz de acest tip. De exemplu, contesa Rossakoff a adus cu ea din Rusia nişte bijuterii de familie. Ea doreşte să le vândă. Bernard Parker este cel care urmează să aranjeze tranzacţia.

— Înţeleg, spuse Poirot gânditor. Şi, implicit, aveţi încredere în el?

— N-am avut nici un motiv să procedez altfel.

— Domnule Hardman, dintre aceste patru persoane, dumneavoastră pe care o suspectaţi?

— O, domnule Poirot, ce întrebare! V-am spus, sunt prietenii mei. Nu-l suspectez pe niciunul. Sau poate pe toţi laolaltă, cum vreţi s-o luaţi.

— Nu sunt de acord. Suspectaţi pe unul din aceştia patru. Nu este contesa Rossakoff şi nici domnul Parker. Este lady Runcorn sau domnul Johnston?

— Mă încolţiţi, domnule Poirot, chiar asta faceţi. Doresc foarte mult să nu am scandal. Lady Runcorn aparţine uneia dintre cele mai vechi familii din Anglia; dar este adevărat, din nefericire, este foarte adevărat că mătuşa sa, lady Caroline, suferea de o afecţiune foarte neplăcută. Bineînţeles că toţi prietenii ei au fost înţelegători şi servitoarea sa a înapoiat linguriţele de argint sau ce-o fi fost, cât se poate de rapid, înţelegeţi situaţia mea penibilă!

— Deci, lady Runcorn a avut o mătuşă care era cleptomană? Foarte interesant! Îmi permiteţi să examinez seiful?

Cu asentimentul domnului Hardman, Poirot împinse uşa seifului şi examină interiorul. Rafturile capitonate erau goale şi arătau dezolant.

— Nici chiar acum uşa nu se închide ca lumea, murmură Poirot, în timp ce o mişca încolo şi încoace. Mă întreb, de ce? A, dar ce-avem aici? O mănuşă prinsă în balama. Mănuşa unui bărbat.

I-o întinse domnului Hardman.

— Nu este mănuşa mea, declară aceasta.

— Aha! Şi încă ceva! Poirot se aplecă cu îndemânare şi ridică un mic obiect de la baza seifului. Era o tabacheră făcută dintr-o ţesătură neagră, lucioasă.

— Tabachera mea! Strigă domnul Hardman.

— A dumneavoastră? Nici vorbă, domnule. Acestea nu sunt iniţialele dumneavoastră.

El indică monograma încolăcită a două litere executate în platină.

Hardan o luă în mână.

— Aveţi dreptate, remarcă el. Seamănă foarte mult cu a mea, dar iniţialele sunt diferite. Un „B” şi un „P”. Doamne sfinte, Parker!

— Aşa s-ar părea! Spuse Poirot. Un tânăr cam distrat, mai ales dacă şi mănuşa este a lui. Aceasta ar reprezenta un dublu clu, nu-i aşa?

— Bernard Parker! Murmură Hardman. Ce uşurare simt! Domnule Poirot, vă las pe dumneavoastră să recuperaţi bijuteriile. Dacă apreciaţi că e cazul, puteţi să daţi chestiunea şi pe mâna poliţiei; dacă sunteţi convins că el este vinovatul.

— Vezi, prietene, îmi spuse Poirot, după ce am plecat împreună din casă, acest domn Hardman are o lege pentru nobili şi o altă lege pentru oamenii simpli. Eu n-am fost încă înnobilat, aşa că sunt de partea celor simpli. Nutresc

simpatie pentru acest tânăr. Toată discuţia a fost puţin curioasă, nu-i aşa? Hardman o suspecta pe lady Runcorn, eu pe contesă şi pe Johnston şi tot timpul necunoscutul domn Parker era prada noastră.

— De ce i-ai suspectat pe ceilalţi doi?

— Parbleu! E un lucru atât de simplu să fii o refugiată rusoaică sau un milionar sud-african. Orice femeie poate pretinde că e contesă rusoaică; orice îşi poate cumpăra o casă în Parker Lane şi se poate prezenta ca milionar sud-african. Cine îndrăzneşte să-l contrazică? Dar observ că trecem prin Bury Street. Tânărul nostru prieten distrat locuieşte aici. Haide să batem fierul cât e cald, cum se spune.

Domnul Bernard Parker era acasă. L-am găsit odihnindu-se pe nişte perne, îmbrăcat într-un halat curios, în culori roşu şi portocaliu. Rareori mi-a fost dat să-mi displacă cineva mai mult decât acest tânăr individ cu faţa lui albă efeminată şi vorbirea afectată din vârful limbii.

— Bună dimineaţa, domnule, îi spuse Poirot direct. Vin de la domnul Hardman. Ieri, la petrecere, cineva i-a furat toate bijuteriile. Permite-mi, domnule, să te întreb dacă aceasta este mănuşa dumitale?

Procesele mentale ale domnului Parker nu părea prea rapide. Făcu ochii mari la vederea mănuşii, ca şi cum vroia să-şi adune minţile.

— Unde aţi găsit-o? Întrebă în cele din urmă.

— E mănuşa dumitale, domnule?

Domnul Parker păru să se hotărască.

— Nu, nu este, declară el.

— Dar, tabachera este a dumitale?

— Bineînţeles că nu. Eu am una de argint la mine.

— Foarte bine, domnule. Mă duc să las afacerea pe mâinile poliţiei.

— O, ştiţi, n-aş face asta, dacă aş fi în locul dumneavoastră, strigă domnul Parker, oarecum îngrijorat! Nişte tipi ai naibii

de antipatici, în poliţie. Aşteptaţi o clipă. Mă duc să-l văd pe bătrânul Hardman. Uite ce e… o, aşteptaţi o clipă.

Dar Poirot plecă hotărât.

— I-am dat ceva de gândit, nu? Chicoti el. Mâine vom vedea ce s-a întâmplat.

Dar, ne-a fost dat să reluăm cazul Hardman chiar în acea după-amiază. Fără cel mai mic semn de prevenire, uşa se deschise brusc şi un vârtej sub formă umană intră peste noi, aducând cu ea o pereche de blănuri de samur (era rece cum numai o zi de iunie poate fi în Anglia) şi o pălărie extravagantă, cu nişte pene uriaşe. Contesa Vera Rossakoff era o persoană cam turbulentă.

— Dumneata eşti domnul Poirot? Ce-i cu toată mascarada asta? Îl acuzi pe bietul băiat! E o infamie. E scandalos. Îl cunosc. E ca un puişor, ca un miel… N-ar fi în stare niciodată să fure. A făcut totul pentru mine. Şi-acum să stau să privesc cum e chinuit şi strivit?

— Spuneţi-mi, doamnă, aceasta este tabachera lui? Îi arătă Poirot obiectul din ţesătură lucioasă, neagră.

Contesa se opri o clipă ca s-o inspecteze.

— Da, e a lui. O ştiu bine. Şi ce-i cu asta? Aţi găsit-o în cameră? Am fost cu toţii acolo; i-o fi căzut atunci, cred. Ah, voi, poliţiştii, sunteţi mai răi decât gărzile roşii.

— Asta-i mănuşa lui?

— De unde să ştiu eu? Toate mănuşile-s la fel. Să nu încercaţi să mă opriţi… Trebuie lăsat liber. Nu trebuie să plutească nici un dubiu asupra lui. Dumneavoastră o să-l disculpaţi. O să-mi vând bijuteriile şi-o să vă dau mulţi bani.

— Doamnă…

— Ne-am înţeles atunci? Nu, nu ne tocmim. Bietul băiat! A venit la mine cu lacrimi în ochi. „Am să te salvez, i-am spus; am să mă duc la acest om – la acest căpcăun, la acest monstru! Las-o pe Vera”. Deci, ne-am înţeles, am plecat.

Fără prea multă ceremonie, aşa după cum sosise, părăsi camera, lăsând în urma sa un parfum foarte puternic de natură exotică.

— Ce femeie şi ce blănuri! Am exclamat eu.

— A, da, sunt veritabile! Ar putea o contesă falsă să aibă blănuri adevărate? E o glumă, Hastings… Nu, cred că e cu adevărat rusoaică. Aşa, deci, domnişorul Bernard s-a dus scâncind la ea.

— Tabachera e a lui. Mă întreb dacă şi mănuşa.

Cu un zâmbet, Poirot scoase din buzunarul său o a doua mănuşă şi o puse lângă prima. Nu era nici un dubiu că formau o pereche.

— De unde o ai pe a doua, Poirot?

— Era aruncată împreună cu un baston pe masa aflată în holul din Bury Street. Zău, un tânăr foarte distrat, acest domn Parker. Bine, bine, mon ami, trebuie să investigăm totul. Măcar de formă să facem o scurtă vizită în Park Lane.

Nu mai e nevoie să spun că l-am însoţit pe prietenul meu. Johnston era plecat, dar am stat de vorbă cu secretarul său particular. Ne-a spus că Johnston sosise doar recent din Africa de Sud. Nu mai fusese niciodată în Anglia.

— Îl interesează pietrele preţioase, da? Întrebă la întâmplare Poirot.

— Minele de aur îi sunt mai la inimă, râse secretarul.

Poirot plecă de la întâlnire gânditor. Târziu în seara aceea, spre totala mea surpriză, l-am găsit studiind cu seriozitate o gramatică rusească.

— Pe toţi sfinţii, Poirot! Am exclamat. Înveţi ruseşte, limba contesei, ca să conversezi cu ea?

— Fii sigur că nici n-o să asculte la engleza mea, prietene!

— Dar nu ştii, Poirot, că toţi ruşii bine crescuţi vorbesc franceza?

— Eşti o mină de informaţii, Hastings! O să încetez să mă mai mir de complicaţiile alfabetului rus.

Împinse cartea din faţa lui cu un gest dramatic. Nu eram cu totul satisfăcut. Era o luminiţă în ochii lui, pe care i-o cunoşteam de mult. Un semn invariabil că Hercule Poirot se simţea mulţumit în sinea lui.

— Poate că te îndoieşti că e cu adevărat rusoaică. Ai de gând s-o testezi? Am remarcat eu.

— A, nu, nu, e sigur rusoaică.

— Atunci…

— Dacă vrei să te distingi cu adevărat în acest caz, Hastings, îţi recomand, cu un ajutor preţios, cartea „Primii paşi în limba rusă.”

Apoi râse şi nu mai spune nimic. Am luat cartea de pe jos şi m-am afundat în ea curios, dar n-am putut să dau de capăt remarcilor lui Poirot.

În dimineaţa următoare n-am primit nici o veste, dar aceasta nu părea să-l îngrijoreze pe micul meu prieten. La micul dejun şi-a anunţat intenţia de a-i face imediat o vizită domnului Hardman. L-am găsit pe fluturele societăţii înalte acasă şi, aparent, ceva mai calm decât în ziua anterioară.

— Ei bine, ce veşti ai, domnule Poirot? Întrebă el cu nerăbdare.

Poirot îi întinse o bucăţică de hârtie.

— Aceasta este persoana care a luat bijuteriile, domnule. Să aduc treaba la cunoştinţa poliţiei? Sau aţi prefera să vă recuperez bijuteriile, fără să implic poliţia?

Domnul Hardman se uita uluit la hârtie. În cele din urmă îi reveni glasul.

— Uluitor. Aş prefera extrem de mult să nu iasă scandal. Vă dau carte blanche, domnule Poirot. Sunt sigur că veţi fi discret.

Următorul nostru gest a fost să oprim un taxi pe care Poirot l-a îndreptat spre hotelul Carlton. Acolo a întrebat de contesa Rossakoff. După câteva minute am fost introduşi în apartamentul doamnei. Veni să ne întâmpine cu mâinile întinse, îmbrăcată într-un négligé minunat, cu un design ciudat.

— Domnule Poirot! Exclamă ea. Aţi reuşit? L-aţi dezvinovăţit pe bietul copil?

— Doamnă contesă, prietenul dumneavoastră, domnul Parker, este la adăpost sigur de arestare.

— Ah, doar sunteţi micuţul om inteligent! Superb! Şi aşa de repede.

— Pe de altă parte, i-am promis domnului Hardman că bijuteriile vor fi returnate astăzi.

— Chiar?

— De aceea, doamnă, vă voi fi extrem de obligat dacă mi le veţi înmâna fără întârziere. Îmi pare rău că vă grăbesc, dar ţin un taxi în cazul în care va fi necesar să mă duc la Scotland Yard; şi noi, belgienii, madame, suntem economi din fire.

Contesa aprinse o ţigară. Câteva secunde rămase perfect liniştită, suflând rotocoale de fum şi privind ţintă la Poirot. Apoi izbucni în râs şi se ridică. Se duse spre birou, deschise un sertar şi scoase o geantă de mătase neagră. I-o întinse cu naturaleţe lui Poirot. Când vorbi, tonul ei era foarte senin şi firesc.

— Noi, ruşii, suntem, dimpotrivă, risipitori din fire, spuse ea. Şi, pentru asta, din nefericire, trebuie să ai bani. Nu e nevoie să vă uitaţi înăuntru. Sunt toate acolo.

Poirot se ridică.

— Vă felicit, doamnă, pentru inteligenţa şi promptitudinea dumneavoastră.

— Ah! Dar din moment ce ţineţi taxiul să vă aştepte, ce altceva aş putea face?

— Sunteţi foarte amabilă, doamnă. Mai rămâneţi mult la Londra?

— Mă tem că nu – datorită dumneavoastră.

— Primiţi scuzele mele.

— Poate ne vom întâlni din nou în altă parte.

— Aşa sper.

— Eu nu! Exclamă contesa, râzând. Vreau să vă fac un mare compliment: sunt puţini oameni în lume de care mă tem. La revedere, domnule Poirot.

— La revedere, madame la comtesse. A, scuzaţi, am uitat! Daţi-mi voie să vă înapoiez tabachera dumneavoastră.

Şi cu o plecăciune, el îi înmână micul obiect din ţesătură neagră, lucioasă, pe care îl găsisem în seif. Ea îl acceptă fără să-şi schimbe expresia de pe faţă, doar ridică dintr-o sprânceană şi murmură: înţeleg!

— Ce femeie! Îmi zise Poirot entuziasmat în timp ce coboram scările. Mon Dieu, quelle femmel Nici un cuvânt de ceartă, de protest, de supărare! O privire rapidă şi a apreciat în mod corect poziţia în care se afla. Îţi spun, Hastings, o femeie care poate accepta înfrângerea în felul ăsta – cu un zâmbet liniştit – ajunge departe! E periculoasă, are nervi de oţel; ea… El se împiedică rău de tot.

— Dacă poţi să reuşeşti să-ţi mai moderezi entuziasmul şi să te uiţi pe unde mergi ar fi mai bine, i-am sugerat, întrebându-l: cum ai suspectat-o prima dată pe contesă?

— Mon ami, mănuşa şi tabachera – dublul clu, să-i spunem – m-au îngrijorat. Bernard Parker ar fi putut cu uşurinţă să lase una sau alta, dar nu pe amândouă. Ah, nu, asta ar fi însemnat că este prea distrat! În acelaşi timp, dacă altcineva le pusese acolo ca să-l incrimineze pe Parker, un clu ar fi fost suficient – tabachera sau mănuşa – dar nu amândouă. Aşa că am ajuns la concluzia că unul dintre cele două nu-i aparţinea lui Parker. Am crezut la început ca tabachera era a lui şi că mănuşa nu. Dar, când am descoperit perechea mănuşii, mi-am dat seama că era invers. Atunci, a cui era tabachera? Clar, nu-i aparţinea doamnei Runcorn. Nu i se potriveau iniţialele. Domnului Johnston? Numai dacă se afla aici sub numele fals. Am vorbit cu secretarul său şi am înţeles imediat că totul era clar şi deasupra oricărei bănuieli. Nu exista vreo reticenţă în legătură cu trecutul domnului Johnston. Atunci, contesei? Se presupunea că ea ar fi adus bijuterii din Rusia; ea trebuia să ia pietrele din colecţie şi-ar fi fost extrem de greu sa fie identificate vreodată. Ce putea fi mai uşor pentru ea decât să ia o mănuşă de-a lui Parker din hol, în ziua aceea, şi s-o vâre în seif? Dar, bien sur, nu intenţiona să-şi scape propria sa tabacheră.

— Dar dacă aceasta era a ei, de ce avea „B. P.” pe ea? Iniţialele contesei sunt „V. R.”.

Poirot zâmbi cu blândeţe.

— Exact, mon ami; dar în alfabetul rus B este V şi P este R.

— Ei bine, nu puteai să aştepţi de la mine să ghicesc asta. Nu ştiu ruseşte.

— Nici eu, Hastings. De aceea am cumpărat cărticica şi ţi-am atras atenţia asupra ei.

El oftă.

— Remarcabilă femeie! Am sentimentul, prietene, un sentiment foarte puternic, că am s-o întâlnesc din nou. Mă întreb unde?

XII. Preţioasa cutie chinezească.

Observasem de la un timp că Poirot devenise tot mai nesatisfăcut şi mai neliniştit. În ultima vreme nu avusesem cazuri interesante, nimic în care micul meu prieten să-şi poată exersa inteligenţa sa pătrunzătoare şi remarcabilele sale puteri de deducţie. În dimineaţa aceasta aruncă ziarul cu un nerăbdător „cea!”, o exclamaţie favorită de-a lui care seamănă exact cu strănutatul unei pisici.

— Se tem de mine, Hastings, criminalii din Anglia ta se tem de mine! Când pisica e acasă, şoriceii nu mai vin la brânză!

— Cred că cea mai mare parte dintre ei nici măcar nu ştiu de existenţa ta, am spus râzând.

Poirot se uită la mine cu reproş. El întotdeauna îşi imaginează că întreaga omenire se gândeşte şi vorbeşte de Hercule Poirot. Desigur, devenise faimos la Londra, dar tare mă îndoiam că existenţa sa băga groază în lumea criminalilor.

— Ce zici de jaful de bijuterii din Bond Street, de ieri în plină zi? L-am întrebat.

— Frumoasă lovitură, zise Poirot admirativ, deşi nu este la înălţimea mea. Pas de finesse. Seulement de l’audace! Un bărbat înarmat cu un baston sparge geamul blindat al vitrinei de la magazinul unui bijutier şi pune mâna pe nişte

pietre preţioase. Cetăţeni destoinici imediat îl prind. Un poliţist soseşte. E prins în flagrant delict cu bijuteriile la el. Este dus la poliţie şi atunci se descoperă că pietrele sunt false. El le dăduse pe cele adevărate unui complice – unul din cei mai destoinici cetăţeni menţionaţi mai înainte. Va intra la închisoare – e adevărat; dar când va ieşi, o avere frumuşică îl aşteaptă. Da. N-a fost prost gândit. Dar, eu aş fi făcut-o mai bine. Câteodată, Hastings, regret că am o asemenea dispoziţie morală. Să lucrezi împotriva legii, ar fi plăcut, ca o variaţie.

— Înveseleşte-te, Poirot; ştii că eşti unic în domeniul tău.

— Dar ce e la îndemână de făcut în propriul meu domeniu?

Am ridicat din nou ziarul.

— Iată un englez omorât misterios în Olanda, i-am spus.

— Întotdeauna spun asta şi mai târziu descopăr că el a mâncat peşte conservat şi că moartea este perfect naturală.

— Bine, dacă eşti hotărât să mormăi!

— Tiens! Spuse Poirot, care se dusese spre fereastră. Pe stradă este ceea ce se numeşte în romane „o doamnă în văluri grele”. Ea urcă treptele, sună, vine să ne consulte. Iată o posibilitate pentru ceva interesant. Când cineva este atât de tânără şi frumoasă ca aceasta, nu-şi pune văl pe faţă decât numai dacă este vorba de o mare afacere.

O clipă mai târziu, vizitatoarea noastră fu introdusă. Aşa cum spusese Poirot, avea într-adevăr un văl gros. A fost imposibil să-i distingem trăsăturile până când nu şi-a ridicat voalul negru de dantelă spaniolă. Atunci mi-am dat seama că intuiţia lui Poirot fusese corectă; doamna era extrem de frumoasă, blondă, cu ochi albaştri. Din simplitatea scumpă a hainelor ei, am dedus imediat că aparţinea straturilor superioare ale societăţii.

— Monsieur Poirot, spuse ea cu o voce blândă, muzicală, sunt în mare încurcătură. Nici nu prea cred că mă veţi putea ajuta, dar am auzit atâtea lucruri minunate despre dumneavoastră, încât am venit ca să mă agăţ de ultima speranţă şi să vă implor să faceţi imposibilul.

— Imposibilul îmi place întotdeauna, spuse Poirot. Continuă, te rog, mademoiselle.

Blânda noastră vizitatoare ezită.

— Dar trebuie să fiţi sinceră, adăugă Pirot. Nu trebuie să-mi ascundeţi nimic.

— O să am încredere în dumneavoastră, spuse fata deodată. Aţi auzit de lady Millicent Castle Vaughan?

Am ridicat capul plin de interes. Anunţul logodnei domnişoarei Millicent cu tânărul duce de Southshire apăruse cu câteva zile mai înainte. Ştiam că era a cincea fiică a unui lord irlandez fără nici un ban, iar ducele de Southshire – una din cele mai bune partide din Anglia.

— Eu sunt lady Millicent, continuă fata. Trebuie să fi citit despre logodna mea. Aş fi una dintre cele mai fericite fete din lume, dar, o, domnule Poirot, sunt în mare încurcătură! Există un om, un bărbat oribil, pe nume Lavington; şi el, nu ştiu cum să va spun. Am scris o scrisoare… aveam numai şaisprezece ani atunci; şi el… el…

— O scrisoare pe care i-aţi scris-o acestui domn Lavington?

— O, nu, nu lui! Unui tânăr soldat. Ţineam foarte mult la el; a fost omorât în război.

— Înţeleg, spuse Poirot cu blândeţe.

— A fost o scrisoare prostească, o scrisoare indiscretă, să ştiţi, domnule Poirot, nimic mai mult. Dar sunt expresii în ea care… care ar putea fi altfel interpretate.

— Înţeleg, spuse Poirot. Şi această scrisoare a ajuns în posesia domnului Lavington?

— Da, şi el mă ameninţă că, dacă nu-i dau o sumă enormă de bani, o sumă care este aproape imposibil pentru mine s-o adun, i-o va trimite ducelui.

— Ce porc infect! Am exclamat eu. Îmi cer scuze, lady Millicent.

— N-ar fi înţelept să mărturisiţi totul viitorului dumneavoastră soţ?

— Nu îndrăznesc, domnule Poirot. Ducele are o fire deosebită, e gelos, şi suspicios şi înclinat să creadă ceea ce-i mai rău. Ar însemna să-mi rup logodna pe loc.

— Doamne, doamne, făcu Poirot, cu o grimasă expresivă. Şi ce doriţi să fac eu, milady?

— Mă gândeam că poate i-aş putea cere domnului Lavington să vă viziteze. I-aş spune că v-am împuternicit să discutaţi problema. Poate aţi reduce din cât cere.

— Ce sumă pretinde?

— Douăzeci de mii de lire – o enormitate. Mă îndoiesc că aş putea să adun chiar şi o mie.

— Poate aţi putea împrumuta bani în perspectiva apropiatei căsătorii, dar nu cred că veţi obţine mai mult de jumătate din sumă. Şi apoi, eh bien, îmi repugnă faptul să-i plătiţi! Nu, ingeniozitatea lui Hercule Poirot îi va învinge pe duşmanii dumitale. Trimiteţi-l la mine pe acest domn Lavington. S-ar putea să aducă scrisoarea cu el?

Fata negă:

— Nu cred. Este foarte precaut.

— Cred că nu e nici un dubiu că o are într-adevăr?

— Mi-a arătat-o când am fost la el acasă.

— V-aţi dus la el acasă? Asta a fost foarte imprudent, milady.

— Da? Eram aşa de disperată. Am sperat ca rugăminţile mele să-l poată mişca.

— O, la, la! Lavingtonii din lumea asta nu sunt mişcaţi de rugăminţi. Le-a întâmpinat ca o dovadă de câtă importanţă acordaţi documentului. Unde locuieşte acest fin gentleman?

— La Buona Vista, Wimblendon. M-am dus acolo după ce s-a întunecat… Poirot gemu. I-am spus c-am să informez poliţia, până la urmă, dar el numai a râs într-o manieră urâtă, dispreţuitoare: „Chiar te rog, dragă lady Millicent, fă-o dacă aşa doreşti”, a spus el.

— Da, nu prea este o afacere pentru poliţie, murmură Poirot.

— Dar cred ca vei mai înţeleaptă, a continuat el. Vezi, aici e scrisoarea ta, în această cutiuţă chinezească!” A ţinut-o astfel ca s-o pot vedea. Am încercat să i-o smulg, dar a fost mai iute decât mine. Cu un zâmbet oribil a împăturit-o şi a pus-o la loc în cutioara de lemn. „Se va afla în deplină siguranţă aici, te asigur, spuse el, şi cutiuţa însăşi se află într-un loc atât de inteligent încât n-o s-o găseşti niciodată.” Ochii mi s-au întors spre micul safe din perete, dar el a dat din cap şi a râs. „Am un seif mai bun decât acela”, a spus el. O, a fost odios! Domnule Poirot, credeţi că mă puteţi ajuta?

— Ai încredere în Papa Poirot. Am să găsesc o modalitate.

Aceste asigurări sunau foarte bine, m-am gândit, când Poirot, galant, şi-a condus clienta sa blondă jos pe scări. Dar, mi se părea că era o problemă spinoasă. I-am şi spus-o lui Poirot când s-a întors. Mi-a dat dreptate.

— Da, soluţia nu-ţi sare în ochi. Are biciul în mână, acest Lavington. Pentru moment, nu văd cum l-am putea încolţi.

Domnul Lavington ne făcu o vizită chiar în după-amiaza aceea.

Lady Millicent spusese adevărul când îl descrisese ca pe un tip odios. Simţeam o mâncărime „în talpă”, atât de pronunţată că i-aş fi dat un şut în jos pe scări. Îşi dădea aere şi se purta de o manieră insuportabilă, râse cu dispreţ de amabilele sugestii ale lui Poirot şi, în general, se arată stăpân pe situaţie. N-am putut să nu simt că Poirot abia se menţinea la nivelul său. El arăta descurajat şi crispat.

— Bine, domnilor, spuse Lavington, când îşi luă pălăria, se pare că nu mai înaintăm. Cazul se prezintă astfel: am să mai las din preţ pentru lady Millicent, pentru că este o tânără atât de fermecătoare. Rânji urâcios. Să zicem 18.000. Plec azi la Paris – o mică afacere care mă aşteaptă acolo. Mă întorc marţi. Dacă banii nu-mi sunt daţi până marţi seara, scrisoarea ajunge la duce. Să nu-mi spuneţi mie că lady Millicent nu poate să strângă banii. Unii dintre prietenii ei gentlemani ar fi prea dornici să oblige o femeie atât de

drăguţă cu un împrumut – dacă face ce trebuie în privinţa asta.

Mă înroşii la faţă şi făcui un pas înainte, dar Lavington se întoarse pe călcâie şi părăsi camera o dată cu încheierea frazei.

— Doamne! Am strigat. Trebuie făcut ceva. Pari să renunţaţi la asta, Poirot.

— Ai o inimă excelentă, prietene, dar celule tale cenuşii sunt într-o stare deplorabilă. Nu vreau să-l impresionez pe domnul Lavington cu talentele mele. Cu cât mă crede mai mărginit, cu atât mai bine.

— De ce?

— E curios, murmură Poirot pe gânduri, că mi-am exprimat dorinţa de a face ceva împotriva legii, chiar înaintea sosirii domnişoarei Millicent!

— Ai de gând să-i percheziţionezi casa cât timp e plecat? L-am întrebat şperiat.

— Câteodată, Hastings, procesele tale mentale sunt uimitor de rapide.

— Să presupunem că ia scrisoarea cu el.

Poiort mă dezaprobă.

— Este foarte puţin probabil. El are, evident, o ascunzătoare în casă, pe care şi-o imaginează inexpugnabilă.

— Şi când facem… treaba asta?

— Mâine noapte. Plecăm de aici pe la ora 11.

* *

La ora fixată, eram gata de pornire. Îmi pusesem un costum închis şi o pălărie neagră. Poirot îmi zâmbi cu prietenie.

— Văd că te-ai îmbrăcat cum trebuie, observă el. Haide să luăm metroul până la Wimblendon.

— Nu luăm nimic cu noi? Unelte cu care să intrăm?

— Dragul meu Hastings, Hercule Poirot nu foloseşte asemenea metode primitive.

M-am abţinut, jignit, dar curiozitatea mea era foarte mare.

Se făcuse miezul nopţii când am intrat în mica grădină suburbană de la Buona Vista. Casa era întunecată şi liniştită. Poirot merse direct spre o fereastră din spatele casei, ridică cerceveaua fără zgomot şi mă invită să intru.

— De unde ştiai că fereastra asta va fi deschisă? Am şoptit fiindcă într-adevăr părea prea simplu.

— Pentru că am tăiat încuietoarea azi dimineaţă.

— Ce?

— Dar a fost foarte simplu. Am venit, am prezentat o carte de vizită fictivă şi una din cele oficiale ale inspectorului Japp. Am spus că fusesem trimis recomandat de Scotland Yard să pun o încuietoare antifurt pe care domnul Lavington dorea să o fixez câtă vreme lipsea. Îngrijitoarea casei m-a primit cu entuziasm. Se pare că au fost două tentative de furt aici, recent – evident, mica noastră idee le-a trecut prin cap şi altor clienţi ai domnului Lavington – fără ca să fie luat ceva de valoare. Am examinat toate ferestrele, mi-am făcut micul meu aranjament, le-am interzis servitorilor să atingă ferestrele până a doua zi pentru că erau conectate electric şi m-am retras politicos.

— Pe onoarea mea, Poirot, eşti minunat!

— Mon ami, a fost extrem de simplu. Acum, la treabă! Servitorii dorm în partea de sus a casei, aşa ca nu riscăm să-i deranjăm.

— Presupun că seiful este băgat undeva în vreun perete.

— Seif? Aiurea! Nu e nici un seif. Domnul Lavington este un om inteligent. O să vezi, el trebuie să fi aranjat o ascunzătoare mult mai deşteaptă decât un seif. Un seif este primul lucru căutat de toţi!

După care am început o cercetare sistematică a întregului loc. Dar după câteva ore de răscolire a casei, cercetarea noastră nu dăduse nici un rezultat. Am văzut simptome de furie adunându-se pe faţa lui Poirot.

— Ah, sapristi, va fi Hercule Poirot bătut? Niciodată! Să fim calmi. Să reflectăm. Să judecăm. Hai, enfin, să ne folosim micile noastre celule cenuşii!

Se opri pentru câteva clipe încruntându-şi sprâncenele a concentrare; apoi luminiţa verde pe care o cunoşteam atât de bine se furişă în ochii săi.

— Am fost un imbecil! Bucătăria!

— Bucătăria! Am exclamat. Dar e imposibil. Servitorii!

— Exact. Asta ar spune 99 de oameni dintr-o sută! Şi, exact pentru acest motiv, bucătăria este locul ideal. E plin de diferite obiecte casnice. En avant, spre bucătărie!

L-am urmat, extrem de sceptic, şi l-am urmărit cât timp a umblat prin cutii pentru pâine, a pipăit crătiţi şi a băgat capul în soba cu gaz. În cele din urmă, obosit să-l privesc, m-am întors în birou. Eram convins că acolo, şi numai acolo, vom găsi noi ascunzătoarea. Am mai căutat un minut, am văzut că era de acum patru şi un sfert şi că în curând se va face lumină, aşa că m-am întors în bucătărie.

Spre extrema mea uluire, Poirot stătea acum în mijlocul lăzii cu cărbune, spre totala degradare a costumului său foarte îngrijit. Făcu o grimasă.

— Da, prietene, e împotriva tuturor instinctelor mele de a-mi strica în felul ăsta înfăţişarea, dar ce să faci?

— Dar Lavington nu putea s-o fi băgat sub cărbune!

— Dacă ţi-ai folosi ochii, ai vedea că nu examinez cărbunele.

Apoi am văzut pe un raft, în spatele lăzii cu cărbune, erau aşezate nişte buturugi de lemn. Cu dexteritate, Poirot le dădea jos una după alta. Deodată, exclamă pe un ton scăzut:

— Cuţitul tău, Hastings!

I l-am dat. Păru să-l introducă în lemn şi, deodată, buturuga se despică în două. Fusese frumos tăiată cu fierăstrăul la mijloc şi avea o cavitate săpată în centru. Din această gaură, Poirot extrase o cutiuţă de lemn de factură chinezească.

— Bravo! Am strigat entuziasmat.

— Încet, Hastings! Nu ridica vocea prea mult. Vino, s-o ştergem înainte de a se face ziuă.

Strecurând cutia în buzunar, sări uşor din lada cu cărbuni, se scutură cât putu de bine şi, părăsind casa în acelaşi mod în care intrasem, am plecat rapid spre centrul Londrei.

— Dar ce loc extraordinar! Am comentat eu. Oricine ar fi putut folosi buşteanul.

— În iulie, Hastings? Şi era la fundul grămezii – o ascunzătoare foarte ingenioasă – ah, iată un taxi! Acum, acasă, facem o baie şi un somn bun.

După emoţiile nopţii, am adormit târziu. Când, în sfârşit, am păşit în sufragerie aproape de ora unu, am fost surprins să-l văd pe Poirot, rezemat într-un fotoliu, cu cutia chinezească deschisă lângă el şi citind calm scrisoarea pe care o scosese din ea.

Mi-a zâmbit cu afecţiune şi bătu cu degetul în hârtia din mână.

— A avut dreptate lady Millicent; ducele nu i-ar fi iertat niciodată această scrisoare! Conţine unii dintre cei mai extravaganţi termeni de afecţiune pe care i-am întâlnit vreodată.

— Chiar, Poirot, am spus cam neplăcut surprins. Nu cred că ar fi trebuit s-o citeşti. Aşa ceva nu se face.

— Hercule Poirot o face, răspunse prietenul meu imperturbabil.

— Şi încă ceva, am zis. Cred că folosirea ieri a cărţii de vizită oficiale a lui Japp a fost doar o glumă.

— Dar eu nu fac glume, Hastings. Eu rezolv un caz.

Am ridicat din umeri.

— N-are rost să te contrazici.

— Paşi pe scări, spuse Poirot, trebuie să fie lady Millicent.

Clienta noastră blondă intră cu o expresie îngrijorată pe faţă, care se schimbă într-una de încântare la vederea scrisorii şi a cutiei pe care Poirot o ţinea sus.

— O, domnule Poirot! Ce minunat aţi fost! Cum aţi reuşit?

— Prin metode destul de nepermise, milady. Dar domnul Lavington nu mă va da în judecată. Aceasta este scrisoarea dumitale, da?

Ea se uită peste aceasta.

— Da. O, cum aş putea să vă mulţumesc vreodată! Sunteţi un om minunat. Unde era ascunsă?

Poiort i-a povestit.

— Ce inteligent sunteţi! Luă cutia de pe masă. Am s-o păstrez ca pe un suvenir.

— Am sperat, milady, că mi-aţi permite mie să o ţin tot ca pe o amintire.

— Sper să vă trimit o amintire mai frumoasă decât aceasta în ziua nunţii mele. O să vedeţi că nu sunt nerecunoscătoare, domnule Poirot.

— Plăcerea de a vă face un serviciu înseamnă pentru mine mai mult decât un cec. Aşa că permiteţi-mi să reţin cutia.

— O, nu, domnule Poirot, vreau s-o am, strigă ea râzând.

Îşi întinse mâna, dar Poirot fu mai iute decât ea. Mâna lui se întinse peste cutie.

— Nu cred. Vocea i se schimbase.

— Ce vreţi să spuneţi? Vocea ei devenise mai ascuţită.

— În orice caz, permiteţi-mi să scot şi restul conţinutului. Ai observat: conţinutul original a fost redus la jumătate. În jumătatea de sus – scrisoarea compromiţătoare; la fund…

Făcu un gest abil şi-apoi întinse mâna. În palmă erau patru pietre mari, strălucitoare, şi două perle mari, albe ca laptele.

— Bijuteriile furate în Bond Street, alaltăieri, îmi închipui, murmură Poirot. Japp ne va spune.

Spre marea mea uimire, Japp însuşi apăru din dormitorul lui Poirot.

— Un vechi prieten de-al dumitale, mi se pare, îi spuse Poirot politicos.

— Afurisitul dracului! Spuse lady Millicent cu o completă schimbare de maniere. Şi tu, drac împieliţat! Se uita la Poiort cu o uimire aproape împletită cu afecţiune.

— Ei, Gertie, spuse Japp, cred că s-a cam terminat cu joaca de data asta. Nu credeam să te văd din nou aşa curând, îl avem şi pe complicele tău, gentlemanul, care a făcut o vizită

aici ieri, prezentându-se drept Lavington. Căci în ceea ce-l priveşte pe Lavington, alias Croker, alias Reed, mă întreb care din bandă a băgat un cuţit în el ieri în Olanda. S-o fi gândit c-a luat bijuteriile cu el, nu-i aşa? Şi el nu le luase. El te-a păcălit şi pe tine şi le-a ascuns în propria lui casă. Ai pus doi tipi să le caute şi apoi l-ai abordat pe domnul Poirot aici care, cu un noroc uimitor, le-a găsit.

— Îţi place să trăncăneşti, asta-i! Spuse fosta lady Millicent. Uşurel, acum. Am să merg de bună voie. Nu poţi să spui că nu sunt o lady perfectă. La, la, la şi gata!

— Pantofii nu mergeau, spuse Poiort pe gânduri, în timp ce eu eram prea stupefiat ca să vorbesc. Am micile mele observaţii în privinţa naţiunii voastre britanice, şi o lady născută lady are întotdeauna o deosebită grijă de pantofii ei. Ea poate să aibă haine sărăcăcioase, dar va fi bine încălţată. Acum, această lady Millicent avea haine elegante, scumpe şi pantofi ieftini. Nici eu şi nici tu n-am fi văzut-o astfel pe adevărata lady Millicent; ea este de foarte puţin timp la Londra şi această fată avea o oarecare asemănare superficială care trecea destul de bine. Aşa cum îţi spun, întâi pantofii mi-au trezit bănuieli şi apoi povestea şi vălul ei erau puţin melodramatice, ce zici? Cutia chinezească cu o aşa-zisă scrisoare compromiţătoare în partea de sus trebuie să fi fost cunoscută de toată banda, dar buturuga a fost ideea domnului Lavington. Eh, par example, Hastings, sper că n-o să-mi răneşti sentimentele din nou, aşa cum ai făcut ieri, spunând că sunt un necunoscut printre bandele de criminali. Pe cinstea mea, ei chiar mă angajează când ei înşişi eşuează!

XIII. Groaza domnului Pearson.

Am pus jos, cu un oftat, carnetul de bancă.

— E un lucru curios, pe care l-am observat: contul meu pare să nu crească deloc.

— Şi asta te nelinişteşte? Eu, dacă aş avea un cont, n-aş putea închide ochii toată noaptea, declară Poirot.

— Trăieşti în limite confortabile, cred! I-am răspuns.

— Patru sute patruzeci şi patru de lire, patru şilingi şi patru penny, spuse Poirot de complezenţă. Simpatică cifră, nu-i aşa?

— Directorului băncii tale îi trebuie tact. Evident, el cunoaşte pasiunea ta pentru detalii simetrice. Ce-ai zice să investeşti trei sute din ei în câmpurile petrolifere Porcupine? Perspectiva lor, căreia i se face reclamă în ziarele de astăzi, arată că se vor plăti dobânzi de sută la sută anul viitor.

— Nu-i pentru mine, spuse Poirot, dând din cap a refuz. Nu-mi place senzaţionalul. Pentru mine investiţia sigură, prudentă les retes, construcţiile cum se numesc? Conversiunile bancare.

— N-ai făcut niciodată vreo investiţie speculativă?

— Nu, mon ami, replică Poirot cu severitate. N-am făcut. Şi singurele acţiuni pe care le posed şi care n-au ceea ce numeşti tu marginea aurită sunt 14.000 de acţiuni la „Burma Mines LTD”.

Poirot se opri aşteptând să fie încurajat să continue.

— Şi? L-am stimulat eu.

— Şi pentru ele n-am plătit cash – nu, ele au fost răsplata pentru exerciţiul micilor mele celule cenuşii. Vrei să ştii povestea? Da?

— Sigur că aş vrea.

— Aceste mine sunt situate în mijlocul Birmaniei, cam la 200 de mile în interior faţă de Rangoon. Au fost descoperite de chinezi în secolul al XV-lea şi s-a lucrat în ele până la revolta mahomedană, fiind abandonate, în cele din urmă, în anul 1868. Chinezii extrăgeau zăcământul bogat în plumb şi argint de la suprafaţa carierei, topindu-l numai pentru argint şi lăsând mari cantităţi de minereu bogat în plumb. Bineînţeles, acest lucru s-a descoperit curând, când lucrări de prospecţiuni au fost desfăşurate în Birmania, dar, datorită faptului că minele se umpluseră cu apă şi tot felul de resturi, toate încercările de a găsi sursa zăcământului s-au dovedit infructuoase. Multe echipe au fost trimise şi ele

au săpat pe o suprafaţă întinsă, dar niciuna n-a luat premiul cel mare. Numai un reprezentat al unuia din sindicatele interesate a dat de urma unei familii de chinezi care se presupunea c-ar mai ţine registrul situaţiei minei. Capul familiei era un oarecare Wu Ling.

— Ce pagină fascinantă de poveste comercială! Am exclamat eu.

— Nu-i aşa? Ah, mon ami, poţi să ai o poveste de dragoste fără fete blonde şi de-o frumuseţe nemaiîntâlnită; nu, greşesc, părul castaniu te încântă pe tine întotdeauna. Îţi aminteşti…

— Lasă asta şi continuă povestea, am zis eu grăbit.

— Eh bien, prietene, acest Wu Ling a fost abordat. Era un negustor stimabil, mult respectat în provincia în care locuia. A recunoscut de îndată că deţinea documentele în chestiune şi era perfect pregătit să negocieze vânzarea lor, dar a obiectat să aibă de-a face cu alţii decât cu şefii. În cele din urmă, s-a aranjat ca el să meargă în Anglia şi să întâlnească directorii unei importante companii.

Wu Ling a făcut călătoria spre Anglia cu vasul S. S. Assunta şi vaporul a ajuns în portul Southampton într-o dimineaţă rece, ceţoasă de noiembrie. Unul dintre directori, domnul Pearson, s-a deplasat la Southampton în întâmpinarea vasului, dar, din cauza ceţii, trenul a întârziat foarte mult şi până când a sosit el, Wu Ling debarcase şi plecase cu trenul special spre Londra. Domnul Pearson s-a întors în capitală oarecum supărat, fiindcă nu avea nici o idee unde-şi propusese să stea chinezul. Mai târziu, în timpul zilei, s-a sunat la birourile companiei. Wu Ling stătea la hotelul Russell Square. Nu prea se simţea bine după călătorie, dar s-a declarat perfect capabil să participe la întâlnirea consiliului din ziua următoare.

Reuniunea avea loc la ora 11. Când s-a făcut 11 şi 30 de minute şi Wu Ling nu şi-a făcut apariţia, secretarul a sunat la hotelul Russell. Ca răspuns la întrebările lui, i s-a spus că chinezul ieşise cu un prieten pe la zece şi jumătate.

Părea clar că pornise cu intenţia de a veni la întâlnire, dar dimineaţa s-a scurs şi el nu a apărut. Se putea prea bine ca să se fi rătăcit, necunoscând Londra. Dar el nu s-a întors nici la hotel până la o oră înaintată.

Alarmat de-a binelea acum, domnule Pearson a anunţat poliţia. A doua zi încă nu se dăduse de urma dispărutului, dar spre seara zilei următoare, în Tamisa a fost găsit un cadavru care se dovedi a fi al nefericitului chinez. Nici asupra lui, nici în bagajul de la hotel nu s-a găsit vreo urmă a documentelor legate de mină.

În acest moment, mon ami, eu am fost implicat în afacere. Domnul Pearson mi-a făcut o vizită. Deşi era profund şocat de moartea lui Wu Ling, principala sa preocupare era de a recupera documentele care constituiseră scopul vizitei chinezului în Anglia. Bineînţeles că interesul poliţiei era depistarea ucigaşului, recuperarea documentelor fiind unul secundar. Ceea ce dorea să fac eu, era să cooperez cu poliţia, dar să acţionez în interesele companiei.

Am consimţit destul de repede. Era clar că mi se deschideau două câmpuri de investigare. Pe de o parte, trebuia să cercetez funcţionarii companiei care ştiau de sosirea chinezului; pe de altă parte, printre pasagerii de pe vas care ar fi putut cunoaşte misiunea sa. Am început cu al doilea, ca fiind un câmp mai îngust de cercetare. Aici m-am izbit de inspectorul Miller, care se ocupa de caz – un om cu totul diferit de prietenul nostru Japp, îngâmfat, nemanierat şi cu totul insuportabil. Împreună am vorbit cu ofiţerii vasului. Aveau puţine să ne spună. Wu Ling fusese rezervat în timpul călătoriei.

Discutase doar cu doi din ceilalţi pasageri – unul, un european ratat, pe nume Dyer, care părea să aibă o reputaţie nu prea bună, celălalt, un tânăr funcţionar de bancă, pe nume Charles Lester, care se întorcea din Hong Kong. Am fost destul de norocoşi să obţinem imagini ale acestor doi bărbaţi. În acel moment, nu era nici un dubiu că, dacă vreunul dintre cei doi era implicat, atunci Dyer era

omul. Se ştia că se amestecase cu o bandă de escroci chinezi şi era, în general, suspectul cel mai probabil.

Următoarea noastră mişcare a fost să vizităm hotelul Rusell Square. După ce le-am arătat o fotografie a lui Wu Ling, l-au recunoscut imediat. Apoi le-am prezentat imaginea lui Dyer, dar, spre dezamăgirea noastră, portarul ne-a declarat categoric că nu acesta fusese bărbatul care venise la hotel în dimineaţa fatală. Dintr-o inspiraţie de moment, am scos fotografia lui Lester şi, spre surpriza mea, omul l-a recunoscut imediat.

— Da, domnule, a afirmat el, acesta-i gentlemanul care a venit la zece şi jumătate, a întrebat de domnul Wu Ling şi, după aceea, a ieşit împreună cu el.

Afacerea avansa. Următoarea mişcare a fost să-l intervievăm pe domnul Charles Lester. A vorbit cu noi cu cea mai mare sinceritate, a fost dezolat să afle de moarte prematură a chinezului şi s-a pus la dispoziţia noastră în orice fel. Povestea sa suna în felul următor: aranjase cu Wu Ling să-l caute la hotel la zece şi jumătate. Totuşi, Wu Ling nu a apărut. În schimb, veni servitorul acestuia, i-a explicat că stăpânul său a trebuit să plece şi s-a oferit să-l conducă pe tânăr unde se afla stăpânul acum. Fără să suspecteze nimic, Lester a fost de acord şi chinezul a oprit un taxi. Au mers câtva timp în direcţia docurilor. Devenind deodată bănuitor, Lester a oprit taxiul şi a coborât, fără să ia în considerare protestele servitorului. Asta era tot ce ştia, ne-a asigurat el.

Aparent satisfăcuţi, i-am mulţumit şi ne-am despărţit. Povestea sa se dovedi a fi curând cumva nu prea exactă. În primul rând, pentru că Wu Ling n-avusese nici un servitor cu el, nici pe vapor, nici la hotel. În al doilea rând, şoferul, care-i dusese pe cei doi oameni în acea dimineaţă, apăru. Nici vorbă că Lester ar fi părăsit taxiul pe drum. El şi cu chinezul au mers până la o anumită locuinţă nearătoasă din Limehouse, chiar în inima cartierului Chinatown. Locul cu pricina era mai mult sau mai puţin cunoscut ca un bârlog al

consumatorului de opium de cea mai joasă speţă. Cei doi intraseră; după o oră, englezul, pe care l-a identificat după fotografie, ieşi singur. Arăta foarte palid şi bolnav şi i-a spus taximetristului să-l ducă la cea mai apropiată staţie de metrou.

S-au făcut investigaţii privitoare la situaţia lui Charles şi, deşi s-a descoperit că avea un caracter excelent, el era foarte îndatorat şi pasionat după jocuri de noroc. Desigur că nici Dyer n-a fost scăpat din vedere. Părea oarecum posibil ca el să se fi substituit celuilalt om, dar ideea s-a dovedit complet nefondată. Alibiul său pentru ziua respectivă era absolut inatacabil. Cum era de aşteptat, proprietarul bârlogului de opium a negat totul cu hotărâre orientală. Nu-l văzuse niciodată pe Charles Lester. Nici un fel de doi gentlemani nu fuseseră pe acolo în dimineaţa aceea. În orice caz, poliţia greşea: nici un fel de opium nu s-a fumat vreodată la el.

Oricât de bine intenţionat, refuzul lui de a recunoaşte nu prea l-a ajutat pe Charles Lester. El a fost arestat pentru uciderea lui Wu Ling. Lucrurile i-au fost percheziţionate, dar n-au fost descoperite nici un fel de hârtii referitoare la mină. Proprietarul bârlogului a fost şi el luat în custodie, dar un raid rapid prin camerele sale nu a dezvăluit nimic. Nici cea mai slabă urmă de opium nu a răsplătit zelul poliţiei.

Între timp, prietenul meu, domnul Pearson, era într-o stare de mare agitaţie. Patrula prin camera mea, plângându-se în gura mare.

— Dar trebuie să aveţi nişte idei, domnule Poirot! Spunea întruna. În mod sigur trebuie să aveţi ceva idei!

— Singur că am idei, i-am răspuns cu precauţie. Ăsta este necazul când ai prea multe; de aceea ele duc în direcţii diferite.

— De exemplu? Întrebă el.

— De exemplu – taximetristul. Avem numai mărturia lui că i-a dus pe cei doi bărbaţi la casa aia. Asta e o idee. Apoi,

aceea a fost cu adevărat casa la care s-au dus? Dacă presupunem că ei au lăsat taxiul acolo, au trecut prin casă, au ieşit printr-o altă uşă şi-au mers în altă parte?

Domnul Pearson păru trăsnit de ideea aceasta.

— Şi nu faci nimic decât să stai şi să te gândeşti? Nu putem face ceva?

Avea un temperament impulsiv, înţelegi.

— Monsieur, i-am spus eu cu demnitate. Nu e de Hercule Poirot să alerge în sus şi în jos pe străzile rău mirositoare din Limehouse, ca un căţeluş de maidan. Fiţi calm. Agenţii mei lucrează.

În ziua următoare am avut veşti pentru el. Cei doi bărbaţi trecuseră într-adevăr prin casa respectivă, dar adevăratul lor obiectiv era o căsuţă unde se putea lua masa, pe malul fluviului. Au fost văzuţi trecând într-acolo şi Lester a ieşit singur.

Şi atunci, imaginează-ţi, Hastings, că o idee dintre, cele mai nerezonabile l-a apucat pe acest domn Pearson! Nu vroia să audă de nimic decât să mergem noi înşine la această bodeguţă şi să facem investigaţii. I-am explicat şi i-am rugat, dar nu vroia să asculte. Spunea că o să se deghizeze, mi-a sugerat chiar ca eu,… a ezitat s-o spună… să-mi rad mustaţa! Da, rien que ça! I-am spus că era o idee ridicolă şi absurdă. Nu se distruge un lucru frumos din capriciu. Şi-apoi, de ce să nu vrea un gentleman belgian cu mustaţă să cunoască viaţa şi să fumeze opium la fel ca unul fără mustaţă?

Eh bien, el renunţă la asta, dar insista totuşi pe proiectul său. Se întoarse în seara aceea, mon Dieu, ce figură! Purta ceea ce numea „o jachetă pestriţă”, bărbia îi era murdară şi nerasă; avea un şal dintre cele mai urâte, care i se oprea în nas. Şi, imaginează-ţi că se amuza! Pe cinstea mea, englezii sunt nebuni! Făcu unele schimbări în propria mea înfăţişare. I-am permis. Poţi să te opui unui maniac? Am pornit-o, în fond nu puteam să-l las să se ducă singur, un copil îmbrăcat ca pentru piese de şcoală!

— Sigur că nu puteai, am răspuns eu.

— Dar să continui; am sosit. Domnul Pearson vorbea o engleză stranie. Pretindea că este marinar. Vorbea de „marinari de apă dulce”, de „nade” şi nu mai ştiu ce. Era o cămăruţă joasă cu mulţi chinezi în ea. Am mâncat nişte feluri speciale. Ah, Dieu, mon estomac! Poirot se apucă de acea parte a anatomiei sale înainte de a continua. Apoi, veni la noi proprietarul, un chinez cu faţa numai zâmbet.

— Dumneavoastră gentlemani nu place mâncarea de aici, spuse el. Veniţi pentru ce vă place mai mult. Câte-o pipă, da?

Domnul Pearson îmi dădu un picior pe sub masă. (Îşi pusese şi ghete de marinar!). Şi spuse: „Nu-mi pasă dacă o fac, John, condu-mă!”

Chinezul zâmbea, ne-a dus printr-o uşă într-o pivniţă şi printr-o trapă jos, pe nişte scări, şi sus din nou, într-o cameră toată plină de divanuri şi perne dintre cele mai confortabile. Ne-am întins şi un băiat chinez ne-a scos ghetele. A fost cel mai plăcut moment al serii. Apoi ne-au adus pipe cu opium, le-au pregătit şi noi ne-am prefăcut că fumăm şi apoi că dormim şi visăm. Dar, când am rămas singuri, domnul Pearson m-a strigat încet şi imediat a început să se târască pe duşumea. Am trecut într-o altă cameră unde nişte oameni dormeau, şi aşa mai departe, până am auzit doi indivizi vorbind. Am rămas în spatele unei draperii şi am ascultat. Vorbeau de Wu Ling.

— Ce-i cu documentele? Întrebă unul.

— Domnul Lester, el luat pe ele, răspunse celălalt care era chinez. El spune pus pe ele toate pe loc sigur unde poliţistul nu se uită.

— Ah, dar el este la răcoare, spuse primul.

— El iese liber. Poliţistul nu e sigur el făcut asta.

Au mai vorbit o vreme în felul acesta, apoi, aparent, cei doi oameni veneau spre noi, aşa că ne-am dus înapoi în paturile noastre.

— Mai bine-am pleca de-aici, spuse Pearson, după ce trecură câteva minute. Locul ăsta nu e sănătos.

— Aveţi dreptate, domnule, am fost de acord. Am jucat destul de mult farsa asta.

Am reuşit să ieşim teferi, plătind o sumă frumuşică pentru fumatul nostru. O dată ieşit din Limehouse, Pearson inspiră adânc.

— Îmi pare bine c-am scăpat de asta, spuse el. Dar ceva e sigur.

— Într-adevăr, e, am fost eu de acord. Şi-mi închipui că nu ne va fi prea greu să găsim ce dorim, după mascarada din seara asta. Şi n-a fost câtuşi de puţin dificil, încheie Poirot deodată.

Acest sfârşit brusc părea atât de extraordinar încât m-am uitat la el uimit.

— Dar unde erau ele? Am întrebat.

— În buzunarul lui – tout simplement.

— Dar în al cui buzunar?

— Ce naiba, în al domnului Pearson.

Apoi, observând expresia mea de uimire, continuă cu blândeţe: încă nu înţelegi? Domnul Pearson, ca Charles Lester, era plin de datorii. Domnului Pearson, ca şi lui Charles Lester, îi plăceau jocurile de noroc. Lui i-a venit ideea de a fura documentele de la chinez. S-a întâlnit cu el foarte bine la Southampton, au venit la Londra şi l-a dus direct la Limehouse. Era ceaţă în ziua aceea; chinezul nu-şi dădea seama unde merge. Cred că domnul Pearson a fumat opium destul de des acolo şi, ca urmare, avea anumiţi prieteni speciali. Nu cred că s-a gândit la crimă. Ideea lui era ca unul dintre chinezi să se dea drept Wu Ling şi să primească banii pentru vânzarea documentelor. Până aici, totul în regulă! Dar, după mintea orientală, era infinit mai simplu să-l omori pe Wu Ling şi să-i arunci trupul în fluviu, iar complicii chinezi ai lui Pearson au folosit propriile lor metode fără să-l consulte pe el. Imaginează-ţi atunci, ceea ce ai numi groaza domnului Pearson. Cineva putea să-l fi

văzut în tren cu Wu Ling – crima este un lucru cu totul diferit decât o simplă răpire.

Salvarea lui e în chinezul care se substituise lui Wu Ling la hotelul Russell Square. Numai dacă cadavrul n-ar fi descoperit prea curând! Probabil că Wu Ling îi spusese de aranjamentul dintre el şi Charles Lester prin care acesta urma să-l caute la hotel. Pearson vede în asta un excelent mod de a îndepărta suspiciunea de el.

Charles Lester va fi ultima persoană văzută în compania lui Wu Ling. Cel care se substituie lui Wu Ling primeşte ordin ca să se prezinte lui Lester ca servitorul acestuia şi să-l aducă cât mai repede posibil la Limehouse. Acolo, foarte probabil, avea să i se ofere ceva de băut. Băutura urma să fie în aşa fel drogată încât atunci când Lester ar fi plecat o oră mai târziu, ar fi o avut impresie foarte ceţoasă despre ceea ce se întâmplase. Aşa s-a petrecut, dar, de îndată ce Lester a aflat de moartea lui Wu Ling, s-a pierdut cu firea şi-a început să nege c-a fost vreodată la Limehouse.

Prin asta, desigur, el joacă exact aşa cum îi convine lui Pearson. Dar e Pearson mulţumit? Nu, maniera mea îl nelinişteşte şi se hotărăşte să completeze cazul împotriva lui Lester. Aşa că aranjează o mascaradă sofisticată. Eu, adică eu, urmam să fiu blocat complet. Îţi spusesem doar că era ca un copil jucând la o serbare? Eh bien, eu îmi joc rolul meu. Se duce acasă bucurându-se. Dar, dimineaţă, inspectorul Miller soseşte la adresa lui. Documentele sunt găsite la el: joaca s-a terminat. Regretă amarnic că şi-a permis să-i facă o farsă lui Hercule Poirot! A fost numai o singură dificultate adevărată în toată afacerea.

— Care anume? Am întrebat curios.

— Să-l conving pe inspectorul Miller. Ce animal! Şi încăpăţânat şi imbecil. Şi, la sfârşit, lui i-au revenit toate meritele!

— Foarte rău, am exclamat.

— Ah, bine, eu am avut compensaţiile mele. Ceilalţi directori de la „Burma Mines LTD” mi-au acordat 14.000 de

acţiuni ca o mică recompensă pentru serviciile mele. Nu-i prea rău, nu? Dar când investeşti banii, te rog, Hastings, să fii foarte prudent. Lucrurile pe care le citeşti în ziar s-ar putea să nu fie adevărat. Directorii de la Porcupine – ei pot fi atât de mulţi domni Pearson!

SFÂRŞIT

1 Royal Navy.